

Lang Ai Tự Hỏa + Lang Hậu Truyền Kỳ

Contents

Lang Ai Tự Hỏa + Lang Hậu Truyền Kỳ	1
1. Chương 1: Lang Ai Tự Hỏa	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	31
8. Chương 8	37
9. Chương 9	44
10. Chương 10: Đặc Điển – Thai Mộng	50
11. Chương 11: Lang Hậu Truyền Kỳ	54
12. Chương 12	54
13. Chương 13	60
14. Chương 14	65
15. Chương 15	69
16. Chương 16	75
17. Chương 17	81
18. Chương 18	86
19. Chương 19	91
20. Chương 20	98
21. Chương 21: Vỹ Thanh	103
22. Chương 22: Phiên Ngoại – Tuần Trăng Mật	110
23. Chương 23: Phiên Ngoại	114

Lang Ai Tự Hỏa + Lang Hậu Truyền Kỳ

Giới thiệu

Edit: Hoàng Tịch VânBeta: Minh DuThể loại: đam mỹ tiểu thuyết, 3P, nhân-thú. Tình trạng bản gốc: 2 quyển + ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-ai-tu-hoa-lang-hau-truyen-ky>

1. Chương 1: Lang Ai Tự Hỏa

Phía Tây Nam núi Đại Hưng An, một bãi chiến trường cổ đã trăm ngàn năm tuổi, đột nhiên có biến động kì lạ.

Một vì sao sa xuống, một phân thành hai, rồi trong nháy mắt biến mất giữa thảo nguyên huyền bí mênh mông...

Lê Diệu Phong biết là nhất định mình đang nằm mơ.

Một người trong hiện thực luôn lạnh lùng cẩn trọng như hắn tuyệt đối không có khả năng để mình rơi vào cái hoàn cảnh này...

“Ngô...ân..ân..”

Đôi môi bị hung hăng cắn nuốt, đầu lưỡi vừa xa lạ lại vừa cuồng nhiệt mà vẫn dị thường mềm mại đang xâm nhập khoang miệng hắn, tham lam hết lần này đến lần khác liếm láp. Niêm màng, núm vú, tính khí đều bị những ngón tay mạnh mẽ không hề nể nang chà xát đến vừa sưng đỏ vừa cương cứng.

“Ngô...a...buông...buông tay...”

Một giọng nam trầm thấp khẽ cười làm cho Lê Diệu Phong càng cảm thấy tức giận.

Phía trước đã bị tấn công đến không thể chống cự, Lê Diệu Phong vùng nắm đấm vào “tên đánh lén” ghê tởm mong muốn đẩy hắn ra, bất thành linh phía sau đã bị rơi vào tay một kẻ khác. Hai hông bị mở rộng ra, cái lỗ nhỏ mà bình thường chính mình cũng ít tiếp xúc bị một ngón tay vừa mát xa vừa mở rộng đầy khiêu khích...

Lê Diệu Phong còn không kịp chống cự, nháy mắt bị một vật vừa cứng vừa thô hung hãn tiến vào.

“Ô a a...”

Tràng đạo bị chuyển động điên cuồng tác động mà co rúm lại, nội tạng cũng như bị đảo lộn, Lê Diệu Phong đau đớn đến mức kêu to thảm thiết:

“ Không...”

Đau đớn đến run rẩy cả người, bỗng Lê Diệu Phong lại nghe thấy phía sau có một nam thanh nhẹ nhàng an ủi.

Hắn biết mình đang khóc.

Hiện thực bất luận gặp phải trắc trở gì cũng không rơi một giọt lệ, thế nhưng trước hai kẻ xâm hại mà chính mình cũng không nhìn thấy mặt, hắn lại khóc đến bại hoại tự tôn.

“ Ô... đáng giận... không ... ân... cấp a.... a”

Rõ ràng đau muốn chết, nhưng thời gian trôi qua cùng với góc độ tiến vào liên tục thay đổi, một khoái cảm tuyệt đỉnh xa lạ, làm người ta phát điên đến không biết xấu hổ tựa gió lốc quét qua cơ thể hắn.

Cấp a...a.. không...không được ...thật sự không được...

Hắn cắn chặt môi, liều mạng ngăn tiếng rên rỉ như *** phụ thoát ra nhưng hạ thể lại không thể ngưng được một trận run rẩy co rút. Thời khắc Tinh dịch phun trào cũng là lúc Lê Diệu Phong cảm thấy mình như đã muốn chết đi rồi.

Hơi thở và dịch thể của đám dã thú nam nhân cũng theo sau đó mà gào thét bắn khắp thân thể hắn. Nóng bỏng đến nỗi gần như hắn tưởng mình đã bùng cháy...

Hỗn... hỗn láo!

Biết toàn thân mình trên dưới không có một chỗ nào không bị chà đạp đùa bỡn, Lê Diệu Phong tức giận đến phát điên.

Tỉnh lại! Lập tức tỉnh dậy cho ta!!!

Mặc dù thân thể còn sót lại khoái cảm đến chết lặng, mặc dù đây chỉ là một giấc mơ hư ảo nực cười, nhưng một kẻ luôn bình tĩnh lý trí như Lê Diệu Phong không cho phép mình có một giây mất kiểm soát như thế!

Ác mộng!

Mẹ kiếp, đích thị là ác mộng!

Sáng sớm tỉnh lại phát hiện mặt mình đầm lệt, lại thêm một giường nhóp nhép đầy dịch thể phát nực cười, Lê Diệu Phong quả thực xấu hổ và giận dữ không chịu nổi.

Tâm tình ác liệt, Lê Diệu Phong hùng hổ rửa mặt rồi đem tất cả đồ đạc gởi trên giường tổng hết vào thùng rác, mặt lạnh như tiền hầm hầm đi làm.

“Lão gia có việc gấp kêu cậu lập tức về nhà!”

Bí thư vội vàng vàng trình một tờ giấy lên, khiến cho Lê Diệu Phong đang chủ trì buổi họp ban giám đốc trường học tâm tình lại càng thêm tồi tệ.

Lão gia – người chủ sự tối cao của Lê gia, cũng là ông nội hần, người đã nuôi hần trưởng thành, xưa nay hành xử bình tĩnh vô cùng, gặp nguy không loạn, ông khẩn cấp gọi về như thế này cũng là lần đầu.

Lê Diệu Phong trong lòng hơi trầm ngâm, quyết định giao quyền chủ trì buổi họp cho phó giám đốc.

Chiếc xe phóng nhanh hướng đến con đường núi tĩnh mịch vùng ngoại thành, qua mấy khúc quẹo, Lê Diệu Phong đã tới một nơi cây cối che phủ kín đến nỗi người bên ngoài dường như không thể nhìn ra có đường vào.

Chạy xe trên một con đường nhỏ không hề có bóng người được tầm mười phút, Lê Diệu Phong dừng xe, tiếp tục đi bộ theo hướng sâu lên đỉnh núi.

Cái sân khổng lồ theo kiểu cổ xưa của Lê gia mơ hồ hiện ra giữa rừng cây rậm rạp. Lê Diệu Phong bước lên bậc thang, vừa ngược đầu đã thấy ông nội mình đứng chờ trước cửa lớn.

“Ông nội, bên ngoài gió lớn, sao ông không ở trong phòng đợi con?”

Khẽ cau mày, Lê Diệu Phong biết sự tình tuyệt đối không nhỏ, nếu không ông nội nổi tiếng sét đánh cũng không động của hần sẽ không vội đến mức phải chờ hần ở cửa.

“Diệu Phong, con đã về rồi. Mau theo ta vào nhà, chú út của con cũng đang ở trong phòng chờ đó.” Lê lão gia vội vàng dắt cháu nội hướng nhà trong, trên mặt biểu tình vừa hưng phấn lại vừa cấp bách.

Chú út ư? Làm thế nào mà ngay cả thần long thấy đầu không thấy đuôi, hành tung mờ mịt như chú út của hần cũng có mặt ở đây? Rốt cuộc đã có sự nghiêm trọng gì phát sinh? Lê Diệu Phong không khỏi trong lòng càng lúc càng nghi hoặc.

“Diệu Phong, vài năm không gặp, cháu càng lúc càng đẹp trai ra đấy, nếu không phải cháu đã đính hôn, ta xem ra thêm cửa Lê gia sẽ bị người đến cầu thân chen chúc giẫm tan nát mất... ha ha ha...”

Lê Nam Bình vỗ mạnh vai cháu trai đẹp trai ngồi ngồi, cười ha hả.

“Chú út, lại nói đùa rồi.” Lê Diệu Phong bình thản nói.

“Cháu đó, tính tình mà cỏi mở tí nữa có phải tốt không, tuổi còn trẻ mà tính cách đã âm âm u u cũng không phải là chuyện tốt đâu.”

Ai, anh trai và chị dâu qua đời từ khi Diệu Phong còn thơ, để cho ông nội vừa gia trưởng vừa cố chấp nuôi dạy cháu nhỏ, chẳng trách nó thiếu hoạt bát a. Lê Nam Bình lắc đầu, khe khẽ thở dài.

“Cái gì mà âm âm u u? Diệu Phong như vậy là ‘ổn trọng’. ‘Ổn trọng’ người biết chưa? Hai chữ này xem ra cả đời người cũng không hiểu được đâu.” Lê lão gia lạnh lùng trừng mắt với đứa con từ nhỏ đã không chịu an phận.

“Ông nội, chú út, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao lại vội gọi con về?” Lê Diệu Phong biết nếu không nói sang chuyện khác, hai cha con trước nay luôn khắc khẩu này nhất định sẽ lại cãi nhau, mà hôm nay hần cũng không có tâm trạng khuyên can gì ai hết.

“Diệu Phong, mau, con mau theo ta.”

Lê lão gia vừa nghe cháu nội nhắc tới chuyện này lập tức khẩn cấp kéo hần vào trong phòng.

“Mau quỳ xuống.”

“Ông nội?”

Lê Diệu Phong nhìn người ông từ trước đến nay không bao giờ tế bái cái gì thần linh lại hướng về một cái hộp gỗ cũ trên bàn thờ thành kính cúng bái, không khỏi ngạc nhiên.

“Diệu Phong, còn không mau quỳ xuống.”

“Dạ.” Nhìn thấy chú út luôn coi lễ giáo có như không cũng quỳ bái theo, Lê Diệu Phong lập tức quỳ xuống.

Ba người sau khi dập đầu lạy ba lượt, Lê lão gia đứng dậy trước tiên, mở cánh cửa gỗ, thái độ cung kính mang ra trân bảo mà ông quý hơn tính mạng – một khối ngọc bội to chừng nửa bàn tay, gần như trong suốt, mặt trên còn chạm trổ một hình thù khó hiểu.

“Ông nội, đây là..?”

“Diệu Phong, đây là bảo vật gia truyền đã trăm ngàn năm của Lê gia chúng ta. Là ‘thần vật’ phù hộ cho Lê gia chúng ta đời đời hưng thịnh, tận hưởng vinh hoa phú quý.”

Nguyên lai “thần vật” được thế gian một mực đồn đại của Lê gia chúng ta lại là một khối ngọc bội không có chút nào đặc biệt này? Lần đầu tiên nhìn thấy thần vật khiến hắn không khỏi trong lòng âm thầm kinh ngạc.

“Diệu Phong, con chớ xem thường khối ngọc bội này. Đây là bảo vật mà cả dòng họ ta trân trọng như tính mạng đấy. Hiện giờ ta giao nó cho con, có một nhiệm vụ cực kì quan trọng ta cần con mang nó đi cùng mới hoàn thành được. Con nhất định phải hứa với ta, dù có mất mạng cũng không được để khối ngọc này rơi vào tay người khác nghe không?”

Lê Diệu Phong chỉnh lại thần sắc, trang trọng cúi đầu để ông nội đeo khối ngọc bội vào cổ mình. Ngay giây phút đầu tiên ngọc bội chạm vào trước ngực, Lê Diệu Phong chợt thấy có một cảm giác kì dị đột nhiên nảy lên trong lòng –

Lê Diệu Phong không biết vì sao chợt nhớ lại giấc mộng đêm qua. (điềm báo điềm báo đó em =))))))))))

Trong cơ thể hốt nhiên dấy lên một trận chấn động xôn xao gào thét, khi hắn phát hiện mình suýt chút nữa cương lên, Lê Diệu Phong lập tức chặt vật nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Diệu Phong, làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Thấy cháu trai luôn thần sắc lạnh nhạt lại có biểu tình kì quái hiếm thấy, Lê Nam Bình không khỏi tò mò.

“Không có gì, cháu không sao.” Nỗ lực xua đi cảm giác quỷ dị kia, khi Lê Diệu Phong mở mắt ra lần nữa, nhân thần hắn đã trở lại thanh tĩnh như trước.

“Diệu Phong, con lập tức cùng chú út đi ngay. Lần này nhiệm vụ gian khổ, chỉ được phép thành công, không được thất bại. Ông từ nhỏ nghiêm khắc huấn luyện con, chính vì ngày này đây.”

“Ông nội, con hiểu. Con sẽ cố hết sức.”

“Đi đi, mang theo ân trạch Đẳng Cách Lý ban cho chúng ta, trở về cố hương ngàn đời của tổ tiên đi...”

Đẳng Cách Lý – “Thiên” của những con người sống trên thảo nguyên.

Đối với nhiều thế hệ dân du mục sinh trưởng ở thảo nguyên Mông Cổ mà nói, Đẳng Cách Lý là cha, thảo nguyên là mẹ.

Đẳng Cách Lý phái đến đây bảo vệ thảo nguyên xinh đẹp này, cũng là loài vật mà mọi người từ tận đáy lòng vừa sợ hãi vừa tôn kính—Sói Mông Cổ.

Trước mặt Lê Diệu Phong đang có một đàn.

Cưỡi con ngựa Đột Quyết – Ô Chu Mục Tắm vừa cao to vừa dũng mãnh, nhìn trước mặt một đàn hơn mười con sói Mông Cổ lông vàng rực, đặng đặng sát khí, con nào con nấy to như báo gấm, Lê Diệu Phong nhất thời rùng mình.

Đối với “lang”, nhất là loài sói Mông Cổ uy mãnh, Lê Diệu Phong từ nhỏ đã được nghiên cứu sâu sắc.

Ở tuổi mà các đứa trẻ khác đều đang ngồi nghịch ô tô, chơi người máy, Lê Diệu Phong lại bị ông nội nhốt trong thư phòng bắt đọc mọi thứ sách vở về loài sói. Tuy không hiểu vì sao ông nội phải làm như vậy, nhưng hẳn lại không thấy khổ, bởi vì tận đáy lòng hắn yêu loại sinh vật vừa xinh đẹp lại vừa dũng mãnh này.

Khi đó, hắn thích nhất là cưỡi trên lưng ngựa, tưởng tượng hình ảnh mình cùng đua với một đàn sói giữa thảo nguyên ...

“Cái này có được tính là mộng đẹp thành hiện thực không?” Lê Diệu Phong nhìn bầy sói trước mặt, tự cười giễu mình.

Hiểu rõ đặc tính của sói, Lê Diệu Phong biết mình đã gặp phiền phức lớn. Một người một ngựa lại gặp một bầy sói đang “khai hội”. Tuy nhìn màu lông sáng biết đây không phải là một đàn sói đói, nhưng thấy những ánh mắt như mũi dùi nhọn hoắt chiếu về phía mình, Lê Diệu Phong biết mình đã bị bọn chúng coi như kẻ lạ mặt xâm nhập ngay giữa “Hội nghị tác chiến” của chúng.

Huống chi đây lại không phải một bầy sói tầm thường.

Bình thường mà nói, số lượng sói trong một bầy không đồ sộ đến mức này. Trong bầy cũng không thể lớn nhỏ quá đồng đều, nhưng bầy sói này thoát nhìn lại như được tinh tế tuyển lựa, trong vạn con chọn một, giống nhau vừa cao lớn, vừa uy vũ, tựa như là...

“Ngự lâm quân!”

Lê Diệu Phong trong lòng nhất thời mừng hóm.

Tìm được rồi sao? Thực sự tìm được đội Ngự lâm quân đảm trách bảo vệ thảo nguyên của “Thần thượng” rồi sao?

Chính mình cùng chú út trăm cay nghìn đắng đến nơi thảo nguyên bát ngát khôn cùng tìm kiếm hơn nửa tháng, chú út còn không hiểu vì sao đột nhiên sốt cao phải vào viện, còn lại một mình hắn đeo trên lưng gánh nặng sứ mệnh gia tộc, tìm kiếm đã một ngày một đêm.

“Diệu Phong, trăm nghìn năm qua, ‘thần vật’ bảo hộ gia tộc chúng ta pháp lực ngày càng suy giảm, khiến cho nhiều người trong gia tộc xưa nay vô bệnh vô tai đột nhiên qua đời, có thể thấy được vận hạn đã bắt đầu giáng xuống gia tộc của chúng ta. Tất Mãn pháp sư của gia tộc đã nói cho chúng ta biết, trước lần thứ hai trăng tròn tại tháng này, khối ngọc bội này sẽ vĩnh viễn mất pháp lực. Người cần phải tìm cho được “Thần thượng” trước thời hạn đó, khẩn cầu người giá lâm gia tộc chúng ta lần nữa, ban cho chúng ta một thần vật khác, phù hộ Lê gia chúng ta được trường phúc, bằng không chỉ sợ gia tộc chúng ta đại nạn cận kề!”

Bên tai văng vẳng lời dặn dò tha thiết của ông nội, mà đêm trăng tròn thứ hai chỉ còn vài ngày nữa là đến, Lê Diệu Phong không khỏi vội vã trong lòng.

Nhưng hôm nay... ta rốt cuộc tìm được rồi!

Lê Diệu Phong quyết định tin tưởng phán đoán của chính mình.

Bất động thanh sắc, ung dung cưỡi ngựa chậm rãi đi trước, Lê Diệu Phong cùng với con ngựa chiến nức danh hết sức ăn ý phối hợp, làm như không thấy trước mặt có bầy sói. Điều bộ thông dong không gì sánh được, tuyệt đối ung dung nhàn nhã thả bước...

Hắn biết, lúc này mình cần nhất là dũng khí và trí tuệ, chẳng những làm cho bầy sói trời sinh đa nghi kia không nhìn ra một tia do dự hay khiếp đảm mà còn phải khiến chúng tin rằng mình không hoàn toàn tự tin, và phía sau còn có trăm vạn viện quân đi theo. Bằng không chỉ sợ một chút cử động thiếu suy nghĩ, hắn sẽ tự biến mình thành đối tượng tiêu diệt của bầy sói Mông Cổ cực kỳ hung bạo.

Lê Diệu Phong có mang súng theo người, nhưng súng dù bắn có chuẩn cũng không thể cùng lúc tiêu diệt hơn mười con sói chiến binh dũng mãnh. Sói rất đoàn kết, ý thức tác chiến bầy đàn rất cao, chỉ cần một con bị tấn công, cả bầy sói sẽ liên kết phản kháng, trả thù đến cùng.

Hiểu rõ tập tính của sói, Lê Diệu Phong đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng đến thế. (^^)
Huống chi hần cần bản không muốn làm tổn thương đàn sói này.

Hần còn cần bọn họ dẫn mình đi gặp “Thần thượng”!

Kế hoạch của Lê Diệu Phong là chờ thoát khỏi sự giám sát của bầy sói này, hần sẽ lặng lẽ bám theo sau, lợi dụng thiết bị khoa học tìm được nơi ở của “Thần thượng”.

Bóng đêm như mực, ngay cả ánh trăng cũngมืด mờ.

Người cưỡi ngựa gần như đã an toàn đi qua phạm vi công kích của bầy sói. Đột nhiên một con sói quay người, chạy như bay về phía sườn núi phía sau Lê Diệu Phong...

Tim Lê Diệu Phong giật thót, biết rằng đây nhất định là trinh sát của quân đoàn sói khôn ngoan phải đi, muốn kiểm tra xem phía sau hần thực sự có viện binh mai phục hay không.

Đại sự không ổn!

Lê Diệu Phong quyết định thật nhanh, không đợi đến khi con sói trinh sát quay trở về báo cáo, hần hét lớn một tiếng, một tay rút súng ra, bắn chỉ thiên liên tiếp phát, tay kia cầm chặt dây cương, thúc ngựa phi nước đại.

Bầy sói bị tiếng súng bất ngờ làm cho cả đàn chấn động, vội vã lui bước phía sau. Nhưng bất kể bị dọa kinh hãi, bọn chúng vẫn duy trì chính xác trật tự và đội hình được huấn luyện của quân đoàn sói thảo nguyên cổ xưa. Quân tiên phong, quân trung vệ cùng hậu vệ vẫn nhất nhất sắp hàng chỉnh tề, không có chút nào tán loạn, làm Lê Diệu Phong quay đầu nhìn lại không khỏi khâm phục.

Ngay lúc này, con sói trinh sát đã quay về báo cáo.

Bầy sói rốt cục hiểu ra kẻ không thành của loài người gian xảo.

Lê Diệu Phong nhận ra sự tình hỏng bét rồi, ngay cả con ngựa quý phía dưới cũng nhận ra có biến, hoảng hốt mà thở mạnh, tung vó phi như điên!

Bầy sói điên lên rồi! Từ xưa đến nay bọn chúng chưa bao giờ để bất cứ kẻ xâm lược nào sống sót.

Tầng mây dày đặc lúc này đột ngột tan đi, ánh trăng thanh khiết trải dài trên thảo nguyên xanh rì...

Ngay trước khoảnh khắc bầy sói lao vào tấn công, Lê Diệu Phong dường như thấy ngọc bội đeo trước ngực mình cùng ánh trăng tỏa sáng, phát ra hào quang màu đỏ nóng rực lóa mắt....

Hết chương 1

Đằng Cách Lý: tiếng Mông Cổ là Mongke Tengri. Trong tôn giáo dân gian Mông Cổ, Đằng Cách Lý thần (Thiên thần) là vị thần tối cao. Một số dân tộc thiểu số ở Trung Quốc vẫn bảo lưu tôn giáo Tát Mãn nguyên thủy có đề cập đến thần thoại Đằng Cách Lý (Thiên thần) sáng tạo vũ trụ.

Ngựa Đột Quyết – Ô Chu Mục Tắm: Giống ngựa nổi tiếng ở thảo nguyên Ô Chu Mục Tắm (=,= giải thích đồng tây thì nhì nhằng lắm, thôi ta cứ đại khái bảo nhau nó là một giống ngựa thảo nguyên đi ha:”>).

lần thứ hai trăng tròn: trăng tròn lần thứ hai trong tháng, đây không phải là hiện tượng huyền bí gì mà đơn giản là kết quả của sự chênh lệch giữa cách tính lịch âm và lịch dương. Cụ thể là dương lịch không tính theo chu kỳ Mặt Trăng nên cứ khoảng 2,6 – 2,7 năm lại có một lần tháng dương lịch có 2 lần trăng tròn, tức là hai ngày rằm âm lịch rơi vào đầu và cuối tháng dương lịch.

kế không thành: kể ‘vườn không nhà trống’ í:))

2. Chương 2

“Ca, chính là hần sao?”

“Đúng a, đệ.”

“Hần thật đáng yêu a, ta thích.”

“Ta cũng thích. Nhất là chỗ này này, đáng yêu chết được.”

“Đúng a, nhỏ nhỏ hồng hồng, ta liếm một cái là cứng lên liền.”

“Người xê ra, bên này là của ca ca.”

“Cơ mà của người coi bộ ngon hơn a.”

“Điều như nhau thôi... được rồi, ca ca đổi cho người là được, đừng có dài mặt ra cho ta nhờ.”

“Hi, ca ca tốt nhất. A? Ca, có phải chúng ta hút mạnh quá không? Ta xem hần kêu lạ quá đi.”

“Nhưng ta thích nghe hần kêu như thế a. Lại hút mạnh thêm ít nữa coi, ca muốn nghe nữa.”

“Hi, ca hư nha.”

Khi Lê Diệu Phong bị cảm giác vừa đau vừa nhồn nhột làm giật mình tỉnh giấc, trước mắt hần đã là cảnh tượng kì dị này.

Nhờ ánh trăng nhàn nhạt, Lê Diệu Phong thấy mình toàn thân trần trụi nằm trong một sơn động u tịch, sâu hun hút. Hai cục bông xù xù không rõ là chó con hay con gì ‘con’ đang lồm cồm bò trên ngực hần, ra sức liếm mút hai đầu nhũ như hút sữa.

Lê Diệu Phong cả người ngứa ngáy khó chịu, rồi lại cảm thấy thật dở khóc dở cười.

“Xuống mau!”

Lê Diệu Phong nắm sau gáy hai tên nhóc con, muốn kéo bọn chúng khỏi đầu nhũ đáng thương, nhưng hai con cẩu cứng rắn nhiên không hiểu tiếng người này lại như sợ bị đoạt sữa, cố sống cố chết cắn chặt không buông, Lê Diệu Phong nhất thời xấu hổ buồn bực không biết phải làm thế nào cho phải.

Giờ nếu mạnh tay giằng co, một miếng thịt của chính mình chắc chắn cũng bị cắn đứt, nga, không, hai miếng chứ.

Mặc kệ bọn chúng sao? Mình đường đường một đại nam nhân lại bị coi như cẩu mẹ cho chúng mút sữa, còn ra thể thống gì?! Chuyện này truyền ra, Lê gia chúng ta còn mặt mũi nào nữa!

“Ta lập lại lần cuối cùng, xuống mau!”

Mỗi lần Lê Diệu Phong dùng loại giọng điệu băng lãnh (lạnh lùng) này, xung quanh lập tức không ai dám mở miệng cự cãi.

Đáng tiếc lần này hần đối mặt lại không phải là người...

Chỉ nghe hai tên nhóc con kia phát ra hai tiếng líu lo “chách chách” như trả lời.

“Người.. các người không muốn sống phải không?!” Lê Diệu Phong quả thực sắp phát điên rồi!

“Ô... Ô...”

Hai con cún cứng phát ra mấy tiếng nức nở tội nghiệp, nhưng vẫn quyết tử bám trụ “lương thực” của mình không buông.

Hít sâu một hơi, Lê Diệu Phong không có sự lựa chọn nào khác, đành phải ôn tồn nói lý lẽ với hai tên nhóc “đói khát” kia.

“Ừm... bé cưng, ta biết các người đói bụng rồi, nhưng ta không phải mẹ các người, cũng không phải là nữ, căn bản không thể có sữa. Các người hút thế nào đều không no được, cho nên thỉnh các người nhả ra nhanh lên có được không?”

Nếu những người quen thấy Lê Diệu Phong lãnh đạm ít lời mà nghe được giọng điệu hần dui dàng vỗ về thế này, chỉ sợ ngay lập tức ngất xỉu.

“Phốc— ha ha, mắc cười chết đi. Ca, hần sao lại đáng yêu đến thế a? Còn thương lượng với chúng ta nữa chứ.”

“Hắc hắc, người hai huynh đệ chúng ta vừa ý đương nhiên phải đáng yêu rồi. Được, chúng ta lại dùng lực hút, xem hần làm sao giờ?”

Trong tình trạng “nạn nhân” hoàn toàn không hiểu mô tê gì, cuộc đối thoại vô thanh vẫn thản nhiên tiếp tục.

Đầu vú bị hút vừa đỏ vừa sưng, một cảm giác kì quái tê dại dần dần lan ra toàn thân. Ngay sau lúc Lê Diệu Phong nghe được chính mình bất giác phát ra một tiếng rên rỉ, hần nhất thời thất kinh, không còn cố kị gì nữa, thô bạo vung hai tay, gạt bay hai đũa đầu sở vừa khiến hần mất sạch mặt mũi!

“Hanh ô... hanh ô...”

Hai đũa nhóc lặn một vòng trên mặt đất rồi lồm cồm bò dậy, giương hai cặp mắt tròn xoe đen láy, ra vẻ vô tội nhìn hần.

Lê Diệu Phong lúc này mới có cơ hội nhìn rõ diện mạo chân chính của chúng.

Không thể nào... bọn chúng... bọn chúng lại là....

Nguyên lai Lê Diệu Phong từ đầu tới cuối vẫn nghĩ bọn chúng là chó con là một sai lầm vô cùng lớn!

Chỉ thấy nhóc kia lông trên đầu vàng óng, hai tròng mắt đều như đá quý mỹ lệ mà thâm thúy, màu đen vàng sâu thẳm. Hai đầu răng nanh nhỏ xíu lộ ra, điểm thêm một chút vẽ ngang ngạnh. Toàn thân là màu lông vàng kim sáng mềm mại pha lẫn màu đen mượt. Cổ, ngực và bụng là một mảng lớn lông trắng, phát ra ánh bạch kim lộng lẫy lóa mắt ...

Lê Diệu Phong quả thực choáng váng....

“Các người... các người là sói?”

Cơn kinh ngạc qua đi, Lê Diệu Phong đột nhiên cười phá lên, kinh hỉ ôm hai tiểu lang trên mặt đất lăn lộn đùa nghịch.

Bởi vì hần biết, ‘Sói’ – trên thế giới là loài động vật có ý thức tự vệ cực mạnh, cũng là loài không bao giờ cùng con người thân thiết.

Bình thường những con sói con bị bắt, bọn chúng sẽ rất khôn lanh, không nhúc nhích giả chết, nhưng ngay khi người bắt thả chúng xuống mặt đất, bọn chúng sẽ chớp ngay cơ hội “hồi sinh”, giảo hoạt chạy thoát khỏi tầm tay con người.

Thật không ngờ hôm nay hai lang bảo bảo này lại chủ động thân mật với hần, làm Lê Diệu Phong, vốn từ nhỏ đã ao ước được nuôi lang, kinh hỉ không ngớt.

“Ha ha... đừng liếm nữa, nhột mà, nhột quá đi...” Lê Diệu Phong luôn luôn nghiêm trang đỉnh đạc, thật hiếm có lúc này lại cười đùa như con trẻ.

Hai tiểu lang thông minh vừa nhìn thấy sắc mặt hần hòa hoãn, lập tức giậu đồ bìm leo, nhào tới bên người hần vừa loạn liếm loạn hôn một trận...

“Uy, chờ một chút. Các người đang làm gì thế? Không được, chỗ này không được. Buông ra, mau buông ra!”

Cũng không trách được Lê Diệu Phong vừa xấu hổ vừa giận dữ kêu toáng lên, nguyên lai “bổn mệnh đàn ông” của hần từ lúc nào đã rơi vào miệng của hai tiểu lang, bị chúng coi như kẹo que mà liếm tới liếm lui.

“Hai tiểu sắc lang các người! Mau “im miệng” cho ta!” Hàng loạt tình huống dở khóc dở cười liên tiếp xảy ra khiến kẻ vốn tao nhã thông dong như Lê Diệu Phong cũng bất chấp luôn hình tượng, la lối om sòm.

Nhưng mặc kệ tức giận đến đâu, Lê Diệu Phong cũng không dám tùy tiện mạnh mẽ. Dù sao bốn mệnh đàn ông của mình vẫn đang nằm trong miệng của hai tên “cầm thú”, không thể đùa được. Hắn là trưởng tôn của Lê gia, nhiệm vụ nối dõi tông đường thần thánh đặt trên vai hắn, sao có thể cứ thế này mà đi tong ‘nồi giống’ cho được!?!?

“Hi, ca ca, bộ dạng tức giận của hắn cũng dễ thương quá đi.”

“Đúng a, nhìn hắn bình thường khốc khốc không nói không rằng càng khiến người ta muốn chọc hắn mà, hắc hắc...”

“Ăn... ăn ngon ghê... Thật ngọt...”

““Kẹo que” của Phong nhà ta không chỉ ngọt, mà độ cứng độ dài cũng rất lý tưởng a, xem ra Phong của chúng ta không phải là lãnh phong vô tình mà là cuồng phong hỏa nhiệt a, ha ha...”

Còn may Lê Diệu Phong không nghe được cuộc đối thoại láo lếu của hai tên nhãi con kia, bằng không chỉ sợ hắn sẽ tức giận đến mức một phát súng bắn bỏ hai tên tiểu sắc “lang”!

Ngay lúc một người hai lang đang chọi qua chọi lại bất kể thời gian, thì từ sâu trong sơn động chợt truyền ra một hồi tiếng sói tru—

“Chẳng lẽ là bọn chúng?”

Trực giác mách bảo Lê Diệu Phong rằng đó chính là “ngự lâm quân” mà hắn đã gặp trước đó.

Là bọn chúng đem ta tới đây sao? Vì sao lúc đó bọn chúng không giết ta?

Lê Diệu Phong không biết rằng lúc đó nếu không nhờ “thần vật” hắn đeo trước ngực pháp lực đã tiêu tán gần hết nhưng nhờ gặp ánh trăng rọi sáng, phát ra hào quang hồng sắc, chứng tỏ thân phận của gia tộc hắn, e rằng hắn đã sớm bị “ngự lâm quân” xâm xé chết tươi.

Lê Diệu Phong còn đương trăm mối suy tư nan giải không phát hiện được hai tiểu lang chẳng biết từ đâu tha ra quần áo của hắn, nhanh chóng phủ trên người Lê Diệu Phong, như sợ kẻ khác nhìn thấy thân thể hắn. Lê Diệu Phong không khỏi vừa tức vừa buồn cười.

Hơn mười con sói lớn từ sâu trong sơn động vọt ra. Lê Diệu Phong quần áo đã chỉnh tề vừa thấy đội hình chiến đấu của đối phương, lập tức vô thức vớ lấy hai tiểu lang, ôm riết vào lòng...

Thấy các tiểu lang cảm kích chui vào lòng hắn cọ cọ, Lê Diệu Phong không khỏi từ tận đáy lòng đẩy lên cảm giác yêu thương...

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ các ngươi...”

Tuy nghe nói sói trưởng thành đối với sói con thái độ rất tốt, nhưng sói có tập tính bảo vệ lãnh thổ rất mạnh, tuyệt đối không cho phép bất kỳ sói khác xâm nhập địa bàn của mình. Hai tên tiểu lang hôm nay không có mẹ ở bên, chắc chắn là đi lạc đường hoặc là cô nhi, Lê Diệu Phong không thể trơ mắt ra nhìn bọn chúng bị bất kỳ sói tấn công!

Thấy bất kỳ sói lượn gần lượn xa quanh mình, Lê Diệu Phong thần kinh căng thẳng, càng ôm chặt lấy hai tiểu lang.

Ngay lúc Lê Diệu Phong nghĩ rằng “ngự lâm quân” sắp tấn công – đột nhiên hai tiểu lang nhảy khỏi vòng tay hắn, không hề sợ hãi chạy tới trước mặt bất kỳ sói, phát ra tiếng gầm nhẹ kì dị.

Hơn mười con sói lớn sắp hàng chỉnh tề, cao to uy mãnh đường đường “ngự lâm quân” thấy thế lập tức đồng thời phát ra tiếng kêu gào đình tai nhức óc, quay về phía hai tiểu lang “sụp” một tiếng, tư thái cung kính nhất tề quỳ gối...

Lê Diệu Phong trong lòng nhất thời chấn động, trong đầu hiện ra một suy nghĩ cực kì quỷ dị!

“Các ngươi... các ngươi không lẽ là...”

Không thể nào, tuyệt đối không thể!

Làm thế nào mà thế được? Hai tên tiểu “sắc lang” nghịch ngợm háo sắc, không thể nào là kẻ mà Lê gia đòi đòi tôn sùng, ngự lâm quân thế sống thế chết bảo vệ...

Không thể nào, tuyệt đối không thể!

“Các người giải thích rõ ràng cho ta, các người rốt cuộc là ai?”

Đem hai tên nhóc con kia chộp mạnh trong tay, cổ sống cổ chết lắc mạnh. Lê Diệu Phong từ trước đến nay luôn trầm tĩnh không biết từ đâu dâng lên một trận tức giận, như đám côn đồ du đảng nghiêm hình bức cung.

“Nói! Nói mau!” Lê Diệu Phong vẻ mặt dữ tợn.

“Ô..Ô...” hai tên tiểu tử kia còn giả vờ vô tội.

“Ngao..ngao...” Ngự lâm quân điên cuồng ***g lộn theo.

Ngay lúc tình hình trở nên hỗn loạn, có nguy cơ xảy ra án mạng sát nhân nga không, là sát “lang” thì...

“Diệu phong, mau buông tay!” Lê lão gia chẳng hiểu từ đâu hốt hoảng chạy tới.

“Ông nội?” Lê Diệu Phong nhìn thấy ông nội đáng lẽ ra phải ở xa mấy nghìn dặm đột nhiên xuất hiện, trong lòng có một cảm giác chẳng lành...

“Thần thượng!” Lê lão gia kính sợ quỳ gối, giọng nói run rẩy: “Thần thượng, xin tha thứ cho Lê gia bất tôn bất kính. Diệu Phong thật sự là vô ý nên mới xúc phạm thiên uy, xin thần thượng khai ân, ngàn vạn lần tha tội cho hắn!”

Thấy ông nội đối với hai tên tiểu lang trên tay mình hô to “Thần thượng”, Lê Diệu Phong nhắm nghiền hai mắt, biết thế thượng phong đã mất, không nói một lời thả bọn chúng ra.

“Diệu Phong, con đang làm gì hả? Còn không mau hướng Thần thượng quỳ xuống, khẩn cầu Thần thượng tha thứ!”

Lê Diệu Phong tâm tính luôn cao ngạo, tuyệt không cho phép có người mang hắn ra làm trò đùa, vậy mà hôm nay lại liên tiếp bị hai tên tiểu “sắc lang” này đùa bỡn mấy bận. Giờ đã đành bọn chúng là “Thần thượng” thân phận cao quý, hắn cũng tuyệt đối không muốn khom lưng uốn gối!

“Diệu Phong! Mau quỳ xuống ngay! Sao ngay cả ông nội nói con cũng không nghe thế hả?!”

Lê lão gia thấy đứa cháu trai từ nhỏ chứng chặc hiểu chuyện, chưa từng trái ý mình hôm nay lại kiên quyết chôn chân bất động, quả thực tức giận đến khó thở.

“Ca, cái lão già này sao nhiều lời vậy? Lại còn đối với Phong của chúng ta hung dữ như thế.”

“Đúng a, thực sự là chán sống, cho hắn biết tay!”

Thấy có người đối với Phong hùng hổ giận dữ, hai tiểu lang lập tức mất hứng banh hòng gào ầm lên, làm Lê lão gia sợ đến kinh hãi mất mật, ngã ngồi xuống đất.

“Ông nội ta các người gào cái gì mà gào?!” Lê Diệu Phong lạnh lùng trừng mắt: “Có giỏi gào với ta xem.”

Hai tiểu lang thấy người trong lòng giận tái mặt, hiện ra thần sắc “quyến rũ” vô vàn, lập tức nhũn cả người, gừ gừ ngao ngao sán lại.

“Các người làm gì? Còn muốn giỡn mặt? Cút hết ra cho ta!”

Mặc kệ cho Lê Diệu Phong đánh mắng xa xả, hai tiểu lang vẫn liều chết quần quýt xoắn lấy hắn không tha, lại hôn tới hôn lui, thiếu chút nữa hại Lê Diệu Phong tức đến hộc máu.

Lê lão gia không hổ là kiến thức rộng rãi, nổi tiếng là nhân vật tai to mặt lớn, vừa nhìn thấy “Thần thượng” đối với cháu trai mình thân thiết, biết chắc lần thứ hai nghênh tiếp “Thần thượng” quá bộ đến Lê gia cực kỳ có hi vọng rồi!

Ha ha, Lê gia chúng ta thật đúng là có phúc trạch thâm hậu a Mỗi lần lang thần hạ xuống nhân gian, nhất định sẽ lựa chọn Lê gia của chúng ta, bất kể tam đại gia tộc khác có dùng bao nhiêu thủ đoạn đi chăng nữa cũng không đoạt được lang thần đối với chúng ta thậm chí a oa ha ha ha ha

Lần này nhất định phải bắt Diệu Phong hầu hạ “thần thượng” ngoan ngoãn một chút, sau đó thỉnh “Thần thượng” đến Lê gia tộc chọn một nữ nhân xinh đẹp làm vợ, lưu lại hậu duệ cùng “Thần vật”, như vậy huyết thống Lê gia sẽ càng thêm thần thánh, phúc trạch sẽ đời đời kéo dài.

“Diệu Phong, vậy hai vị Thần thượng giao cho con, ông phải vội về để sắp đặt đại hội tuyển phi cùng chuyển cung nghênh thần thượng đến Đài Loan.”

Lê lão gia thấy đứa cháu luôn trầm tĩnh ổn trọng bị hai vị Thần thượng nháo đến thở hổn hển, luống cuống tay chân cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Khụ khụ, hai vị Thần thượng mới xuống thế gian, ăn uống ngủ nghỉ đều cần có người săn sóc, con nhất định phải hầu hạ thật tốt nghe không?”

“Dựa vào cái gì mà bắt con hầu hạ bọn chúng?” Lê Diệu Phong vừa nghe ông nội nói, tức giận đến nổi một chưởng quăng bắn hai tên tiểu “sắc lang” ra xa ba thước: “Con mặc kệ!!!”

“Ồ trời đất ơi!!! Thần thượng, Thần thượng, hai người có sao không?” Lê lão gia vội vã quỳ gối trước mặt hai tên tiểu lang.

“Ông dớ dẩn, bọn chúng không phải lang thần sao? Bị làm sao được chứ? Nếu như có chuyện thật rõ ràng chúng nó là giả!”

“Lớn mật! Diệu Phong, sao lại nói những lời đại nghịch bất đạo đến thế hả?! Mau quỳ xuống nhận tội với Thần thượng!”

“Bắt con quỳ trước hai tên tiểu sắc lang này?” Lê Diệu Phong lạnh lùng cười: “Kiếp sau cũng không có đầu!!”

Ngay lúc ông cháu hai người từ thuở sinh thành lần đầu tiên cãi vã gay gắt, giằng co căng thẳng thì pháp sư Tắt Mãn của dòng tộc Lê gia đã nghiêm mặt tiến đến.

“Các người đừng có làm ồn nữa. Hôm nay vừa hay là ngày trăng tròn thứ nhất Thần thượng xuống thế gian, chúng ta phải nhanh chóng an bài nghi thức mới được, nếu làm lỡ mất giờ lành, hỏng đại sự của Thần thượng, các người gánh được trách nhiệm không?”

“Nghi thức? Nghi thức gì?”

Lê Diệu Phong nghe vậy nhướn mày, lòng nghi ngờ nổi lên: “Ông nội, người rốt cuộc còn điều gì gạt con nữa?”

“Trẻ con hỏi nhiều làm gì? Nhìn chẳng phải sẽ biết.” Lê lão gia vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nói với vẻ thâm sâu khó lường.

Đêm nay ánh trăng thật là quý dị.

Rõ ràng nên có màu bạc thánh khiết, nhưng mắt Lê Diệu Phong nhìn thấy chỉ độc một quang đỏ rực huyền bí.

Giống hệt... giống hệt như hào quang hồng sắc hần trông thấy lúc bị bầy sói tấn công.

Hai tiểu lang lẳng lẳng đứng giữa vòng tròn ngự lâm quân, đầu ngẩng lên nhìn lên ánh trăng, trên mặt không có chút nghịch ngợm càn quấy, dáng vẻ trang nghiêm tôn quý không gì sánh được, khiến kẻ khác không dám nhìn gần.

Ánh trăng màu đỏ càng lúc càng nồng đậm, bầy sói bắt đầu điên cuồng chạy quanh vòng tròn, bước chạy tề chỉnh, nhanh như tia chớp, nhưng lại yên tĩnh đến kì dị.

Hai tiểu lang nhìn về phía ánh trăng đột nhiên phát ra tiếng tru cao vút, một tiếng rồi lại tiếp một tiếng, thẳng về phía chân trời.

Xung quanh bày sói, Lê lão gia và pháp sư song song cung kính dập đầu quỳ lạy, trong miệng lầm rầm niệm chú ngữ.

Ánh trăng lúc này cũng càng lúc càng khác thường, theo tiếng tru của hai tiểu lang mà thêm đỏ rực, tiếng tru càng cao, sắc đỏ càng nóng rực...

Đột nhiên, tiếng sấm nổ lớn, phía chân trời xẹt qua một tia chớp, ánh sáng màu bạc chói lọi đến không lóa mắt.

Lê Diệu Phong đỡ người, kinh ngạc nhìn cảnh tượng không thể tin nổi diễn ra trước mặt mình.

Tiểu lang đang biến thân!

Tuy còn chưa hoàn toàn triệt để... Chỉ thấy hai tiểu lang toàn thân lông mao nháy mắt biến thành hai đứa con nít chừng bốn, năm tuổi. Giống như màu lông trước đây, tóc chúng cũng có màu vàng kim, óng mềm rủ trên vai. Gương mặt tròn vo vừa tuần tú lại đáng yêu. Tay chân mập mạp ngắn ngủn, da thịt mũm mĩm làm cho người ta hận không thể cạp cho một miếng!

Bất quá cặp song sinh cực kì đáng yêu đến mức làm người ta không thể không chú ý này cũng không hoàn toàn “tiến hóa” hai cái lỗ tai cùng với cái đuôi sói!

Thật sự là.... quá... quá đáng yêu!!!

Chưa bao giờ thích trẻ con như Lê Diệu Phong cũng buộc phải thừa nhận, hẳn đã bị hai anh em song sinh khả ái kì dị này triệt để mê hoặc!

“Phong! Phong!”

Ngay lúc Lê Diệu Phong còn đương mê muội chưa kịp hoàn hồn, hai tiểu lang nga không, là hai tiểu hài tử đã la to nhào tới hắn...

“Các người... các người biết nói rồi?” Lê Diệu Phong lần thứ hai sợ ngây người.

“Hi, chúng ta đương nhiên biết nói. Phong, sau này người muốn nghe cái gì, ta và ca ca đều nói cho người nghe.”

“Đúng vậy, Phong, chúng ta còn biết hát nha. Không tin ta hát cho người nghe: ‘Người là gió... ta là cát... triền miên triền miên tới chân trời...’ thế nào, ta hát có hay không?”

“Ha ha, Ca, người xướng cái bài nhạc xưa sến súa buồn nôn chi vậy? Người xem vẻ mặt Phong đã muốn ói.”

“Muốn ói? Lý nào, Phong, con người các người không phải đều thích nghe loại nhạc này sao?”

“Thích mới lạ í, ca ca, thông tin của người lạc hậu rồi, nghe ta hát đây này: ‘Ta yêu người...yêu người...tựa như chuột yêu gạo...’ ”

“Cho ta xin đi, đệ, chúng ta là sói chứ chuột quái đâu. A, ta biết rồi, chắc là Phong thích nghe bài hát tiếng Anh, ta hát được liền: ‘Oh, my love... my darling’ ”

Lúc hai con lang (người) con lú la lú lô ra sức diễn xuất, nỗ lực lấy lòng người trong lòng, Lê Diệu Phong đã mặt đỏ hắc tuyến, bùng nổ tới nơi.

“Ông, đây là ‘Thần thượng’ Lê gia chúng ta đời đời tôn sùng?”

“....”

“Pháp sư, đây là ‘Lang thần’ vĩ đại nhất thảo nguyên Mông Cổ?”

“....”

Theo bí sử Lê gia thị tộc đời đời truyền lại, trăm năm hạ giới một lang thần. Mỗi người đều anh dũng uy vũ, khí chất bất phàm, được coi như là thần thánh thần tượng. Từ xưa đến nay chưa thấy lang thần nào hoạt bát hiếu động lại còn đáng yêu như vậy. Bảo hại cả pháp sư cùng Lê lão gia trước nay luôn tự tin tràn đầy đối mặt với lời chất vấn thống thiết của Lê Diệu Phong, cũng không khỏi mồ hôi lạnh ròng ròng, không biết đáp ra sao...

– Hết chương hai –

Người là Phong nhi ta là sa triền miên triền miên đảo thiên nhai...

3. Chương 3

Sâu dưới lòng đất thảo nguyên, vượt khỏi sự hiểu biết của nhân loại, có một cung điện đã ngàn năm lịch sử – Hoàng cung lang thần – nơi đây đang có một màn diễn rất chi là đặc sắc...

“Phong, ta muốn ngươi dứt cho ta!”

“Ca ca, sao ngươi bắt chước ta, là ta muốn Phong dứt cho ta trước chứ.”

“Người đúng là tiểu quỷ tham ăn! Được rồi, được rồi, ca ca nhường Phong dứt cho ngươi trước là được.”

“Hi, ca ca đối với ta tốt nhất! Phong, mau dứt cho ta ăn a, mau dứt a.”

Tay bưng một tô thịt dê hầm, ngồi kẹp giữa hai huynh đệ, Lê Diệu Phong trông chầy chắt không khác chi một nam vú em, bao nhiêu mạnh mẽ uy vũ bất khuất của hắn nào giờ rốt cục đổ không lại nước mắt nước mũi sụt sùi của ông nội, Lê đại thiếu gia cuối cùng đã bị đặt vào thế vô kế khả thi.

“Đại Mao, Nhị Mao, đừng quấy.” Lê Diệu Phong hơi nhượng lông mày, cố ý dùng ngữ khí ôn nhu dịu dàng nói.

Nghe người trong lòng mình dùng tên gọi trần ngập ác ý, hai ‘chàng’ lang tâm cao khí ngạo lập tức giận đến giờ chân!

“Cái gì mà Đại Mao với Nhị Mao? Chúng ta là Lang Vương vô cùng tôn quý, đâu ra cái tên gọi tầm thường í!”

“Chứ không thì gọi bọn bây bằng gì? Đại Bảo, Nhị Bảo? Xi” Lê Diệu Phong cố ý mỉa mai cười khẩy.

Thực ra Lê Diệu Phong cũng thấy vô cùng buồn bực, từ trước đến nay hắn vốn không phải là loại người chanh chua, hay dễ bực. Nhưng vì sao sự bốn cột của hai tên tiểu quỷ này cứ khiến hắn rầm rứt trong bụng, đến mức còn muốn làm trò trả đũa ấu trĩ như con nít?!

Xem ra chỉ số thông minh của mình sắp xấp xỉ hai tên quỷ sứ này rồi. Lê Diệu Phong bắt đầu dè dặt nghĩ thầm.

“Phong, ngươi đừng có giận na. Là chúng ta không tốt, chúng ta quên không nói cho ngươi tên của chúng ta. Ca ca tên là Lãng Hoàng, ta là Lãng Kỳ. Tại lang thần giới, tất cả mọi người tôn xưng ca ca là Hoàng vương, ta là Kỳ vương. Người cứ gọi chúng ta là Tiểu Hoàng Hoàng với Tiểu Kỳ Kỳ nha.”

Tiểu Hoàng Hoàng, Tiểu Kỳ Kỳ?

“Ai... ai thêm gọi các người như thế? Mặc... mặc ới chết được!” Lê Diệu Phong cũng không biết mình có sao cứ nhiên lại vì hai tên ranh con miệng còn hôi sữa mà tim đập thình thịch

Lê Diệu Phong hồn nhiên không biết dáng vẻ ngượng ngùng hai má ửng đỏ của mình trong mắt hai huynh đệ kích thích tới mức nào!

Hai tiểu lang sắc tâm quá độ, lập tức nước bọt nhều đầy đất...

“Phong, ngươi siêu đáng yêu, siêu cấp đáng yêu a!” Đệ đệ Lãng Kỳ đã bất kể tình thế, trước hết ôm cổ người trong lòng hôn cái đã.

“Đúng vậy, Phong của chúng ta thực sự là người đáng yêu nhất thiên hạ a” Ca ca Lãng Hoàng cũng vươn cánh tay nhỏ xíu, quyết không an phận “lang” lạc hậu, xúm xít nhào vô quấy rối người trong lòng.

“Ca, thân thể của chúng ta chừng nào mới lớn? Người ta thực muốn nhanh nhanh đẻ Phong xuống thôi!”
Lãng Kỳ lại bắt đầu cùng ca ca đối thoại vô thanh.

Lãng Hoàng nghe xong đệ đệ phàn nàn cũng chỉ cười cười cứng nựng: “Chúng ta vừa mới biến thành người, năng lực vẫn chưa ổn định. Qua hai tháng nữa là chúng ta có thể tự do biến thân. Ca ca thực ra cũng chờ hết nỗi a. Chỉ cần nghĩ đến lúc đi vào huyết động vừa nhỏ vừa chặt, vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng của Phong là ca ca nhịn không được nha.”

Hai tiểu lang sắc tâm quá độ chịu không nổi quay qua người trong lòng vừa ôm vừa hôn để giải một bụng đầy dục hỏa.

“Hai... hai đứa nằm yên cho ta!”

Có sự nhịn được có sự chết cũng không thể nhịn, Lê Diệu Phong một đời thành thực vững vàng, chưa từng bị người nào trước mặt nói mình “đáng yêu”, vốn đã sắp sửa bùng nổ, nay lại bị hai đứa ranh con không-thèm-mặc-đồ, toàn thân trần trụi cùng lúc tương hai “tiểu thịt con” cọ tới cọ lui trên người hắn, hắn ngay lập tức phát hỏa toàn thân!

Hai tay quơ một phát đã quăng sắp hai tên tiểu sắc lang coi trời bằng vung xuống giường, Lê Diệu Phong không lưu tình chút nào tét mông cả hai đứa.

Hai cái mông tròn vo mập mập bị đánh kêu ten tét, Lê Diệu Phong thầm nghĩ phen này hai tiểu sắc lang đáng chết nhất định phải réo lên inh ỏi xin tha!

Ai ngờ...

“Hi, Phong. Thì ra người thích chơi SM a? Sao không nói sớm, không thành vấn đề, đợi ít nữa chúng ta trưởng thành nhất định cùng người chơi thỏa thích!”

“Không sai, ca ca với ta nhất định sẽ hảo hảo nghiên cứu, làm sao đừng khiến Phong thân yêu của chúng ta vừa đau vừa sung sướng, hê hê hê...”

“Hê cái đầu người ấy!! Hai đứa bọn bây... hôm-nay-chết-chắc!!”

Đợi đến lúc hai tiểu lang phát hiện ra cơn phản nộ của người trong lòng đã vượt xa tưởng tượng thì đã quá muộn...

“A———— người cứu mạng a!!!”

Đám sói con bị túm trúng cái đuôi yếu ớt lập tức khóc ré lên thảm thiết—

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hai tiểu lang mỗi ngày một lớn.

Dù sao cũng không phải người thường, bắt quá qua một tháng, hai tiểu lang trông đã như đứa nhỏ chừng mười một, mười hai tuổi.

Hai người cao chừng 1m60, tứ chi thon dài mỹ lệ, ngũ quan thoát vẻ trẻ con, càng thêm tuấn mỹ. Lúc nào không cười trông cũng có chút lang uy, cũng thấy được tương lai sẽ trở thành một nam (lang) tử tuấn kiệt bất phàm.

“Phong, hít hít thơm quá a”

“Phong, sờ sờ mềm quá a”

Bất quá mặc kệ hai tiểu lang thân thể có biến hóa lớn lên bao nhiêu, tính cách ưa xà nọ, làm nũng vẫn một chút cũng không có cải biến.

“Đủ... đủ rồi... hanh... ân...”

Tiếng thở dốc không ngừng.

Hai bên vành tai bị nhảy nhảy liếm láp không ngừng, hai núm vú cũng bị hai bộ “móng vuốt” ghê tởm coi như nữ nhân không ngừng khiêu khích, đùa bỡn. Lê Diệu Phong bị hai con sói con từ bé bắt kể ngày đêm,

bất kể thời gian địa điểm hôn hít sờ mó, mà nếu bảo hấn không có chút cảm giác gì đúng là lừa mình dối người.

Nhưng nếu muốn hấn thừa nhận mình đường đường một đại nam nhân, lại bị hai tên quỷ con miệng còn hôi sữa đùa bỡn đến toàn thân mềm nhũn, huyết mạch sôi sục, dù có đánh chết hấn cũng không thừa nhận!!

“Phong... người thật đẹp... thật xinh đẹp...”

“Phong... muốn người... thật muốn người...”

Hai huynh đệ cũng không tiếc lời dỗ ngon dỗ ngọt làm cho Lê Diệu Phong càng lúc càng cảm thấy bối rối, dần vật.

Rõ ràng dục hỏa đốt người, tâm như nổi trống nhưng phải giả vờ thờ ơ vô cảm.

Lê Diệu Phong càng đấu tranh lại càng thống hận hai tên tiểu sắc lang cư nhiên coi mình như gối ôm của chúng.

Hỗn đản! Vương bát đản!

Lê Diệu Phong ta không phải là món đồ chơi cho lang thần các người đùa bỡn trước khi thành niên tuyển phi!

Gắng sức vận dụng lý trí, cắn răng kìm nén không để lộ ra một tia dục vọng, Lê Diệu Phong thấy hai tiểu lang một hồi tiu ngủ thất vọng, trong lòng hấn lại mơ hồ cảm thấy chút thỏa mãn.

Theo tiền lệ, đêm trăng tròn thứ ba kể từ khi lang thần biến thành người cũng là lúc họ tuyển phi tử.

Nữ nhân nào được tuyển, may mắn được lang thần lâm hạnh sẽ nhận được vinh quang tối thượng, nếu may mắn mang được “thần chủng”, toàn bộ gia tộc của nàng cũng sẽ được lang thần ban tặng “thần vật”, hưởng vinh hoa phú quý suốt trăm năm về sau.

Mấy nghìn năm qua, tứ đại gia tộc Khả Hấn trên thảo nguyên trong ngày này đều cử ra những cô nương xinh đẹp nhất tộc, rồi các mỹ nữ tuyệt sắc sẽ ra sức tìm cách chiếm được sự sủng ái của lang thần. Mà năm trăm năm gần đây, lang thần đều chung tình với những cô nương của Lê gia.

Bất quá Lê lão gia cũng không quan tâm chuyện cũ, lần này lang thần hạ phàm vừa hay lúc quyền chưởng quản Lê gia trong tay hấn, mặc kệ phải dùng thủ đoạn gì, nhất định phải giữ được sự sủng ái của Lang thần tại Lê gia lần nữa.

May mà lần này có Tát Mãn pháp sư tiên đoán ra nơi Lang thần giá lâm, để chúng ta được gặp mặt Thần thượng đầu tiên.

Lê Diệu Phong nhà ta lại rất “ma cát” với Thần thượng, chỉ cần bảo nó trước mặt thần thượng nói tốt vài câu, muốn cô nương của Lê gia chúng ta được cũng không khó. Lê lão gia trong lòng tính toán đường đi nước bước, hắc hắc cười không ngừng.

Tại cung điện Lang thần, mấy cây đuốc chiếu sáng không gian rộng lớn mà huyền bí.

Mỹ nữ tứ đại gia tộc đều nhất tề tụ hội.

Nào là xinh đẹp, nào là thuần khiết, nào là nhũn nhặn, nào là khả ái, nào là đầy đặn, nào là mảnh mai, nào là nhỏ nhắn xinh xắn... đủ kiểu dáng mỹ nhân loại nào cũng có.

Hoạt cảnh so với thi tuyển hoa hậu thế giới còn náo nhiệt hơn.

Hơn nữa các nàng không chỉ có xinh đẹp, để thỏa mãn lang thần nhu cầu sinh lý dững mãnh vô song trong truyền thuyết, bọn họ từ nhỏ kỹ năng trên giường cũng được bồi dưỡng cực kỳ công phu, đảm bảo đủ khiến kẻ khác tiêu hồn thực cốt.

“Diệu Phong, kia là các chị em họ của người, bọn họ đều đến đây, nhanh dạy các nàng làm sao để Thần thượng được vui. Gần đây người và thần thượng đều ở chung, người là người hiểu biết sở thích các ngài nhất, người nhanh lên đi.”

Nghĩ đến mình như tú bà chỉ đạo các cô nương làm sao để khách nhân vui lòng, Lê Diệu Phong trong lòng tràn đầy chán ghét.

Lê lão gia thấy cháu trai vẻ mặt mất kiên nhẫn, có vẻ đã nổi giận, trong lòng hẩn buồn bực vô cùng.

“Diệu Phong, con rốt cuộc muốn thế nào đây? Con là trưởng tôn của Lê gia, từ nhỏ đã được giáo dục phải dẹp bỏ tình cảm cá nhân, mọi chuyện đều phải đặt lợi ích gia tộc làm đầu. Tại sao trước việc cấp bách liên quan đến tồn vong gia tộc, con lại không chút lí trí, không chịu hợp tác là thế nào?”

Lê Diệu Phong nghe xong trong lòng chấn động.

Đúng vậy, mình vì sao lại phiền muộn, lại mất kiên nhẫn như thế?

Chỉ cần qua tối nay, đợi hai sắc lang tuyển được phi tử, mặc kệ chúng có tuyển người của Lê gia hay không, mình đều có thể thoát ly “lang chưởng”, không bao giờ phải chịu đựng những trò “quấy rối ****” của bọn chúng nữa.

Nhưng có sao hẩn một chút cũng không vui mừng?

Lê Diệu Phong, mẹ kiếp, người đúng là đồ quái dị!

Kể luôn luôn tự hào giỏi kiểm chế như Lê Diệu Phong rốt cuộc lần này không làm sao tự lý giải cảm xúc của mình.

“Người lặp lại coi?”

“Muốn ta lặp lại chục lần nữa cũng được. Thỉnh “Thần thượng” di giá ra đại điện, đại hội tuyển phi sắp bắt đầu rồi. Nữ nhân Lê gia chúng ta đều là trăm nghìn vạn tuyển, mong “Thần thượng” có thể chọn phi tử thích hợp trong số bọn họ.”

“Để ta làm cho rõ, Phong, ý người là muốn huynh đệ chúng ta tham gia cái tuyển rầm đại hội gì gì kia, rồi lựa đại một nữ nhân của Lê gia các người?”

“Đúng vậy, Thần thượng.”

“Lựa nữ nhân nhà Lê gia các người rồi thì sao? Lên giường với cô ta?”

“Đúng vậy, Thần thượng.”

“Lên giường rồi sao? Lưu lại thần vật?”

“Đúng vậy, Thần thượng.”

“Lưu lại thần vật rồi sao? Phải mộng mà đi?”

“Đúng vậy, Thần thượng.”

“Thần thượng, Thần thượng. Mẹ kiếp ta nghe người nhắc hai chữ này đến phát khùng rồi!! Ca, Phong đối với chúng ta như thế cực kì quá đáng, cực kì quá đáng rồi!”

“Đệ, người đừng giận, ca ca có biện pháp khiến Phong đổi giọng, người chờ coi!”

Đến đêm trăng tròn thứ ba này, hai huynh đệ đã cao lớn như hai thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Hai người đều có mái tóc vàng kim rực rỡ mỹ lệ. Ca ca Lăng Hoàng tóc dài đến thắt lưng, vàng nhạt óng ánh, đệ đệ Lăng Kỳ tóc dài quá tai, vàng sậm hơn một chút. Hai người đều cao 1m80 đáng người dong dỏng, cao lớn cường tráng, anh khí bức người.

Đôi mắt hắc kim thâm thúy. Gương mặt tuấn mĩ phi phàm, mỗi một cử động đều tự nhiên toát ra khí chất đế vương vốn có, mị lực từ chính đã tính khiến người nhìn thấy khó có thể chống cự.

Nhưng Lê Diệu Phong nhìn bọn họ vẻ mặt không lộ ra một chút biểu cảm.

Hai huynh đệ thấy người trong lòng lộ ra loại thần thái lạnh lùng này nhất thời giận sôi gan!

Bọn hẩn đối với người kia yêu thương cỡ nào, luyện ái cỡ nào, chỉ ước sao có thể đem hẩn biến thành máu thịt của chính mình. Nhưng hẩn chỉ coi bọn họ như công cụ lợi dụng của gia tộc hẩn...

Không thể tha thứ!!!

“Ca, ngươi làm gì ta cũng không ý kiến. Ta muốn Phong hôm nay phải trả giá vì những gì hấn đã nói!”

“Đệ, trước đây chúng ta sai rồi, luôn để Phong tùy ý thất thường. Ngày hôm nay chúng ta phải cho hấn triệt để hiểu ra ai mới đích thực là chúa tể!!”

Đại Mao, Nhị Mao: lông lớn, lông nhỏ XD

thần chủng: =)) là huyết thống thần thánh í =)) tức là các bác đại gia 4 nhà chỉ chấp tay cầu xao cho các chị nhà mình abc vs tụi lang thần xong ời câu được một thồn lang con vào bụng í =))

”ma cát”: =)) là fiên âm từ từ “match” trong tiếng Anh a =)) ý là em Phong ‘hợp cạ’ vs Thần thượng quá a =))

4. Chương 4

Tình thế nháy mắt thay đổi khiến Lê Diệu Phong muốn chạy cũng không còn cơ hội.

Khi ca ca Lăng Hoàng đột nhiên biến thành lang, nhảy lên trước mắt, Lê Diệu Phong đã mơ hồ nhận thấy đại nạn trước mắt!

Quần áo toàn thân đều bị cắn xé tan nát, Lê Diệu Phong kêu ầm lên, ra sức giãy giụa, nhưng lập tức đã bị một sức mạnh không thể chống đối đè quy xuống.

“Buông! Buông!”

Cổ vùng vẫy thất lưng để trốn thoát cự lang phía sau mình, đối mặt với nguy cơ trình tiết lần đầu tiên trong đời, Lê Diệu Phong kinh hãi không thể tả xiết...

“Nếu các ngươi dám cưỡng... ta... ta sẽ giết ngươi!”

Hai chữ “thú giao” thoáng chốc nổi lên trong đầu, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mình bị hai tên lang cưỡng bức, Lê Diệu Phong thấy toàn thân ớn lạnh, căn bản không dám tiếp tục tưởng tượng ra tình cảnh sẽ thảm thiết đến đâu

“Ca, Phong nói chúng ta muốn cưỡng bức kìa? Ngươi định cưỡng bức hấn à?” Lăng Kỳ chậm rãi đi tới gần hai người, cột nhả hỏi.

“Cưỡng bức? Hừ, lang thần như chúng ta không làm loại chuyện mất mặt ấy.” Dù cho khôi phục lang thân Lăng Hoàng vẫn có thể nói chuyện không hề khó khăn: “Đệ, ngươi xem, ngày hôm nay ta sẽ làm cho Phong khóc cầu xin đại nhục bổng của chúng ta tiến vào trong hấn, xuyên đầy hấn, thao cái mông *** đàng của hấn, thẳng đến khi nào Phong thích đến ngắt xỉu đi mới thôi!”

“Câm miệng! Câm miệng!! Hồn dân! Ta phải giết các ngươi! Ta phải giết các ngươi!” Nguyên bản tâm cao khí ngạo, Lê Diệu Phong cả đời chưa từng chịu nhục nhã đến vậy, hấn quả thực tức giận đến sắp phát điên.

“Ca, nhiều lời vô ích, chúng ta nhanh tiến hậu giáp công, thỏa mãn thân thể cơ khát của Phong a.”

Mái tóc bị mạnh tay lôi kéo, Lê Diệu Phong buộc phải ngẩng lên, cái cổ tự nhiên vẽ thành một đường cong hoàn mỹ, đệ đệ Lăng Kỳ mất thấy đáng vẻ mị hoặc ấy bất giác nuốt nước miếng, nhin không nổi cắn một ngụm trên cái cổ mỹ lệ...

“A...” Yết hầu bị cắn như con mồi yếu ớt trong vuốt dã thú, Lê Diệu Phong mơ hồ cảm giác máu của chính mình đang bị mạnh mẽ hút ra, không khỏi phát sinh một tiếng khóc thét thống khổ.

“Ân... máu quả là ngọt...” Mùi máu tươi khơi gợi thú tính, Lăng Kỳ chỉ còn cảm thấy máu của người trong lòng nồng đậm hương thơm ngọt ngào, càng hút càng không sao ngừng lại.

“A...a...”

Thiếu máu khiến cho cơn choáng váng càng nặng, Lê Diệu Phong rên rỉ hỗn loạn, nguyên bản hai bàn tay quờ quào chống cự cũng dần dần mất khí lực, chẳng biết từ lúc nào đã thành bám víu trên cổ Lăng Kỳ.

Ca ca Lăng Hoàng biến thành lang thân thấy đệ đệ công kích, cười ha hả, cũng bắt đầu từ phía sau tiến công.

“A... A... Không!! Không được đụng chỗ đó...”

Cánh mông bị mạnh tay mở rộng đến xấu hổ, cảm giác tiểu huyết phía sau mà chính mình cũng hiếm khi đụng chạm bị cái lưỡi lang vừa dài vừa nóng hổi điên cuồng liếm láp, Lê Diệu Phong lập tức kinh hãi thét lên.

“Thực sự không được sao? Người đúng là tiểu phiến tử ưa nói dối. Nhìn tiểu huyết phóng đăng của người bị ta liếm ướt thế này, mở rộng ra thế này mà còn dám nói không được sao?”

Móng vuốt sói lưu lại trên cái mông mỹ lệ vết cào rớm máu, Lăng Hoàng ác ý vươn dài đầu lưỡi, sỗ sàng len vào dũng đạo thần bí nguyên sơ.

“Đừng...”

Cánh tay gãy gập bị đệ đệ thô bạo nắm chặt trước người, Lê Diệu Phong vừa tưởng đã thoát khỏi đầu lưỡi đáng sợ tùy tiện tàn phá phía sau mông thì đằng trước đôi môi đã bị hung hăng xâm chiếm, cắn nuốt.

Trách.. trách... thu... thu...

Hai cái miệng nhỏ bé trước sau đều bị đầu lưỡi tà ác triển quán phát ra âm hưởng thấp nhục tục tĩu. Lê Diệu Phong như sa vào địa ngục tà ***, cảm giác mình từ trong ra ngoài đều bị liếm không chừa một phân...

“Ồ... ha... a... ha... không... buông... buông...”

Không hề phát giác ra mình phát ra tiếng thở gấp đáng thẹn, khoái cảm quá mãnh liệt khiến Lê Diệu Phong trước mắt một mảnh mơ hồ...

“Nhục bồng *** đăng góc cao thế này, còn cãi bướng?” Lăng Kỳ tà ác cảm nhục bồng đang không ngừng trào ra niềm dịch của Phong, chậm rãi ma sát.

“A a...” Diên cuồng lắc đầu, Lê Diệu Phong lớn tiếng thét chói tai.

Như còn sợ thiếu kích thích, ca ca Lăng Hoàng cũng không chịu yếu thế, dùng đầu lưỡi tại tràng bích đã bị liếm trơn ướt của Phong, tìm kiếm một điểm trí mạng.

“Ồ a a... không.. nơi đó không được... không được a...” Lê Diệu Phong lần nữa thét lên thất thanh.

Chưa bao giờ biết trong cơ thể nam nhân lại có một tử huyết như vậy, trước sau hai nơi trí mạng của Lê Diệu Phong song song bị một người một lang hợp tác chặt chẽ, liên thủ công kích, hắc thoáng chốc vô lực rã rời, mắt thấy mình sắp bắn ra...

“Đâu dễ vậy!” Một tay bóp trụ nhục bồng cương cứng đến phát tím, đệ đệ Lăng Kỳ xấu xa thì thầm: “Muốn bắn thì cầu xin chúng ta a”

“Người.. các người mơ tưởng...” Ngay cả lúc dục vọng vô pháp phát tiết khiến toàn thân thống khổ run rẩy không ngớt, Lê Diệu Phong vẫn kiên quyết không chịu khuất phục.

“Ca, người nói phải làm sao bây giờ? Phong của chúng ta thật là cố chấp a!”

Lăng Hoàng không trả lời, chỉ mãnh mẽ rút lại đầu lưỡi đang liếm sâu trong khiến tràng lộ sẵn khoái vô thức co rút liên tục.

“Đừng...” Trong cơ thể phút chốc dấy lên cảm giác trống rỗng đến đáng sợ, Lê Diệu Phong đột nhiên thấy sao mà lạnh lẽo, thật sự lạnh lẽo, không khỏi đầu mảy cau lại, khó chịu vận vẹo không ngừng.

“Muốn sao?”

Cự lang đứng mãnh hung hăng vất chân trước lên đôi vai mỹ lệ của Lê Diệu Phong, lại ghé sát bên tai hắt phả một hơi thở nóng hổi, dùng đầu lưỡi thật dài liếm láp vành tai mẫn cảm của hắn.

“Cáp a... cáp a...” Hai chân bị tách mở thật xa đến quỳ rạp trên mặt đất, cái đuôi lông xù như có như không đảo vờn qua huyết khẩu cơ khát lên tục khép mở, Lê Diệu Phong thở dốc không ngừng, cả người như bị lửa đốt, khổ sở muốn khóc.

“Rất khó chịu đúng không? Nếu như ngươi không mở miệng cầu xin chúng ta, chúng ta sẽ để cây nhục bồng *** dâng của ngươi cả đêm cương cứng thế này, một giọt cũng đừng mơ bắn ra.” Đệ đệ Lăng Kỳ cầm nhục bồng liên tục run rẩy tà tà cười, nhẹ nhàng dùng móng tay gầy gầy lỗ nhỏ trên đỉnh.

“A a... không nên.... Không nên a...” Lê Diệu Phong đã sắp nổ tung rồi.

Nhục bồng phía trước bị đệ đệ sờ sảng không chế, phía sau lại có nhục bồng nóng bỏng, đặc biệt thô đại của lang ca ca lưu luyện chà sát huyết khẩu trống rỗng của mình, niềm dịch nóng hổi càng không ngừng rỉ ra từ tràng bách, nóng đến mức Lê Diệu Phong run lên từng chập, rốt cục nhịn không được khóc thành tiếng:

“Ô... tiến vào... tiến vào a!” Lê Diệu Phong cúi đầu khóc nức nở.

Đã không còn quan tâm thứ cự đại dị thường so với nhân loại kia liệu có xé nát mình hay không, Lê Diệu Phong chưa từng nghĩ có ngày mình lại như thư thú khát khao bị hùng tính triệt để chiếm hữu thế này!

“A? Ngươi nói cái gì? Chúng ta nghe không ra, lớn tiếng chút nào.” Lăng Hoàng ác liệt đóng đưa thất lưng, đưa nhục bồng sắp nổ tung của mình ve vuốt cục huyết nho nhỏ, nhẹ nhàng nhấn vào, rút ra.

Đệ đệ Lăng Kỳ cũng xấu xa cười mạnh tay nhéo núm vú của Phong vì động tình mà đã dựng cứng lên.

“A...” Trong đầu như có thứ gì đó đã triệt để đổ vỡ, Lê Diệu Phong không chịu nổi kích thích cường liệt chạy trong óc, rốt cục khóc òa lên, bật ra nhưng câu lúc tỉnh táo dù chết cũng không đời nào nói:

“Ô...ta..ta chịu không nổi! Cứu cứu ta! Cứu cứu ta!!”

“Ngươi muốn gọi ai cứu ngươi? Nói a.” Ca ca dùng bộ lông sói vàng kim mềm mại không ngừng ve vuốt trên thân thể Phong...

“A a...” Cảm giác từng lỗ chân lông trên người đều bị chà xát đến nhột nhột phát điên, Lê Diệu Phong càng khóc lớn tiếng, rên rỉ van xin không ngừng:

“Ô... Hoàng... Hoàng... cầu ngươi đừng động nữa... ta muốn chết... ngươi cứu ta... cứu ta...”

“Đáng ghét, sao lại gọi mỗi tên ca ca ta, còn ta?” Lăng Kỳ tức giận đến nhéo mạnh hai khóa nhục cầu trướng căng bên dưới, phẫn nộ nói.

“A a... Kỳ... Kỳ... đừng cầu... Ô.. Ngươi tha ta đi.. tha ta đi...”

Người trong lòng luôn luôn lạng lừng giờ gương mặt đầm lệ, khóc gọi tên mình, liều mạng van xin tha thứ, đáng dấp thực làm người ta vô phương kìm chế. Đệ đệ máu mũi thiếu chút nữa phun ra, vội vã cầm nhục bồng đã cương cứng đau đớn khấn cấp nhấn vào cái miệng nhỏ nhắn đang thở dốc.

“Phong, hút nó, liếm nó, ta muốn bắn trong miệng ngươi, cho ngươi nuốt sạch sẽ dịch thể của ta, một giọt cũng không thừa, mau!”

Nhục bồng cắm ở trong miệng vừa to vừa thô, vừa cứng vừa nóng, cánh mũi thở gấp hít vào mùi hương dã tính nồng đậm, Lê Diệu Phong nhất thời càng mê mị tâm thần, lập tức nghe lời cố sức mút vào. Ca ca ngẩng đầu đã thấy đôi môi nhỏ nhắn của Lê Diệu Phong tắc nghẹn bởi nhục bồng thô to của đệ đệ, cảnh tượng *** loạn khiến chính hắn cũng không nhịn được, tru dài một tiếng, đột ngột cầm lang nhục bồng thô đại cương cứng vào huyết khẩu chặt sít sao.

“Ô a a...”

Tràng đạo bé nhỏ của con người căn bản không thể dung nạp được tính khí cự đại của dã thú, Lê Diệu Phong đau đến tưởng chừng toàn thân đã bị xé nát, hắn chịu không nổi bầu chặt lấy thiếu niên trước mặt, cái miệng vẫn nghẹn đầy nhục bồng phát ra tiếng kêu ai ô đau đớn...

“Ca, ngươi nhẹ một chút, Phong đau chết mất!” Đệ đệ nhịn không được xót xa nói.

“Yên tâm, tích dịch của lang thần chúng ta là thần được tối bổ dưỡng, Phong của chúng ta không những không thụ thương, ngược lại sẽ càng thêm cường kiện a. A a... Phong... bảo bối...ngươi tuyệt quá... Cái miệng nhỏ *** đang bên dưới hút ta sướng muốn chết... ha ha...”

Thở hổn hển, cường liệt đưa đẩy tấm lưng sói rắn chắc dẻo dai, Lăng Hoàng xâm nhập với tốc độ mà con người không sao đạt được, mạnh mẽ rút ra cắm vào. Nhục bồng nóng bồng, tràn đầy cường lực ở trong tràng đạo mềm mại, chật hẹp của người trong lòng bừa bãi tiến công, mỗi lần xuất nhập, đỉnh đầu lại hung hăng thúc vào điểm tiêu hồn sâu kín:

“A!! Hảo sướng... trời ạ... sướng chết ta mất!”

Vặn vẹo, khóc lóc, kêu gào. Từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ trải qua khoái cảm cường liệt đến tiêu hồn thực cốt khiến Lê Diệu Phong mới bị tráng lang tràn đầy sinh lực thao vài lần đã nhịn không được toàn thân co giật bắn ra...

“Ô a a a...” Bạch sắc dịch thể phun ra đầy đất...

Đáng ghét, Phong, ngươi đúng là mê chết ta rồi!” Lăng Kỳ thấy dáng vẻ cao trào của Phong *** mi điểm lệ tột cùng, thất lưng một trận tê dại, cũng nhịn không được mà bắn tinh.

“A...”

Theo một tiếng gầm nhẹ, dịch thể cực kì nồng đậm mà tràn ngập hương vị dã thú một giọt cũng không thừa bắn thẳng vào yết hầu, Lê Diệu Phong đang giữa lúc tuyệt đỉnh cao trào từ trước đến nay chưa từng có, thất thần ném trái mồi vị dịch thể nam nhân lần đầu tiên trong đời...

“Ăn ngon không? Phong lần đầu ăn dịch thể của ta, cảm giác ra sao a?”

“Ăn... hảo...” Lê Diệu Phong chưa kịp nói xong đã bị mãnh lực phía sau đánh mạnh khiến cho chết đi sống lại, loạn tiếng khóc nức lên.

“A a... Hoàng... Hoàng... van ngươi... van cầu ngươi chậm một chút... chậm một chút... hanh a... Không được... ta bị ngươi làm chết mất! A a... lớn quá... nóng quá... cấp a ha... bồng chết ta mất... A a...”

“Hô... hô...bảo bối tối *** đang của ta, cái miệng đang trước của ngươi đã hưởng qua dịch thể của Kỳ rồi... Giờ cái miệng nhỏ phía sau cũng phải nếm thử của ta nha, ta sẽ cho ngươi ăn hết vào trong một giọt cũng không dư!”

Lang nhục bồng bên dưới đột ngột trướng đại thêm, trôi lên một khóa nút hồ điệp, quấn chặt quanh nhục cầu to lớn, Lăng Hoàng động thân, đem cả khối thịt hung hăng nhấn vào, vừa khít siết chặt huyết khẩu của Phong, làm hắn đau đến chết đi sống lại!

“A-! Đau quá! Đây là cái gì? Ô...đau quá!” Cơ vòng nơi huyết khẩu của Lê Diệu Phong bị khóa nhục cầu cự đại lên chặt đến không sao tả xiết, hắn đau đến khóc kêu không ngừng.

Công lang khi *** cũng giống như những con đực thuộc họ khuyển khác, để đảm bảo con cái hoàn toàn tiếp nhận dịch thể của mình, lúc bắn tinh công lang đều tự sinh ra một khóa nhục cầu kẹt vào huyết động của con cái, để đảm bảo con cái giữa lúc *** không thể tách ra.

Lăng Hoàng mặc dù là lang thần cao quý, nhưng bản chất là sói, đương nhiên lúc *** sẽ khôi phục bản năng của sói.

“Ô... đau quá... Hoàng... ngươi tha ta.. tha ta đi... Kỳ... ngươi cứu ta... đau quá... Ô...”

Đau đến chưa từng có khiến Lê Diệu Phong lệ lưu đầy mặt, khóc cầu xin.

“Ngoan.. ngoan... bảo bối, ngươi sẽ quen mà, lang chúng ta bắn tinh đều như vậy, một lát sẽ dễ chịu thôi mà...”

Nhìn thấy người trên dáng vẻ đau đớn, Lăng Kỳ chỉ có thể không ngừng hôn môi, vỗ vỗ kích thích núm vú cùng tinh khí đã mềm nhũn của hắn, muốn giúp hắn thoải mái một chút.

“A a... không nên... đừng lớn thêm nữa...” Cảm thấy được lang nhục bồng trong cơ thể mình lại trưởng thọ thêm một lần, toàn thân Lê Diệu Phong kịch liệt run rẩy, không khỏi la khóc ầm lên.

“Cáp..a ha ...nhấn nạy một chút, bảo bối, ta bắn cho ngươi...”

Phun trào rồi!

Lăng Hoàng rốt cục phun trào ra lang dịch thể nóng bỏng, đặc biệt dồi dào. Một trận dịch thể phun trào mãnh liệt bắn trúng tại tử huyệt của Lê Diệu Phong, như là ngọn lửa mãnh liệt xuyên suốt thân thể yếu đuối của hắn, từng tế bào như giạt bắn lên dưới dòng điện cường lực kích động!

Trước mắt một mảnh trắng xóa, Lê Diệu Phong toàn thân điên cuồng co giật, thét lớn bắn ra...

Thời gian lang thần bắn tinh cũng không ngắn như con người, khả dĩ kéo dài đến hơn mười phút. Lê Diệu Phong cứ như vậy khóa nhục cầu kia kìm chặt đau muốn chết, cùng lúc lại bị liên tục bắn tinh khiến cho toàn thân sáng khoái không ngớt, càng không ngừng run rẩy khóc nức nở...

Khi trận bắn tinh giãy vò người ta đến muốn mất mạng kết thúc, quả cầu kì quái kia cũng dần dần rút nhỏ xuống, Lăng Hoàng thở hổn hển rút tinh khí đã nhuộm một nửa ra.

“Đừng...” Hứng hết thiệt hại của cuộc huyết chiến, Lê Diệu Phong cất tiếng kêu đau đớn, trước mắt tối sầm, rốt cục cả người mềm nhũn ngất đi...

Ngay khi tinh khí một người một lang tách ra, “soạt” một tiếng, một lượng dịch thể trắng đục nhất thời vô pháp ngăn cản từ cục huyết hồng tươi phun ra...

Đệ đệ thấy hình ảnh *** loạn như vậy chịu sao thấu, lập tức rống lớn biến thành lang thân hung hăng xuyên vào, làm dịch thể của ca ca vừa mới bắn vào càng không ngừng chảy đầy đất...

Lê Diệu Phong vừa mới ngất đi, thân thể lại bị thao tỉnh. Hắn căn bản ở giữa hai tên “*** thú” này một phút nghỉ ngơi cũng không có.

Tiểu huyết bị thao đến sưng đỏ lần thứ hai bị công kích, lần này Lê Diệu Phong bị ca ca đã biến thành người ôm chặt trong ngực, hai chân mở rộng, bị đệ đệ từ phía trước thao đến chết đi sống lại, khóc gào đều không thành tiếng...

“Vừa xong còn kêu ta nhẹ tay, sao ngươi cũng thô bạo thế hả?” Ca ca không ngừng hôn môi trấn an người trong lòng đang khóc nức nở, vừa quay đầu khế nạt đệ đệ đang miệt mài ‘chiến đấu’.

“Hạnh ân... hạnh ân... không được... Phong quá tuyệt vời... bên trong hắn cực kì ấm áp thoải mái... hộc.... hộc.... Sảng.. hảo sảng a...”

Hai mắt đã thất thần, thần trí rệu rã, Lê Diệu Phong cứ như vậy bị hai huynh đệ xoay tới vắn lui, thay phiên biến thân thao không ngừng. Hoàn toàn quên mất ngoài đại điện còn có một đám mỹ nữ đáng thương, tranh nhau thi thố, uốn ẹo đáng đi, pháp phủng trông mong lang thần xuất hiện, làm bộ làm tịch mỉm cười đến cơ mặt cũng bị chuột rút....

– Hết chương 3 –

nhục bồng: =)) cái mà QT ảnh xoắn thành ‘côn xị’ í:”> cái xxx của các bạn jai í =))

thao: thành thật thì nó = ‘***’ O

phiến tử: đồ nói dối:”>

thư thú: thú cái.

hùng tính: thú đực =))

nhục cầu: viên thịt =)) và khi nó có đến ‘2 khóa (quả)’ thì nó là cái yyy dưới cái nhục bồng xxx =))

tính khí: một cách (thường được chị Dương) dùng để nói về cái xxx [tính = thuộc về ***, khí = công cụ, khí cụ:)]]

công lang: sói đực v

p/s:.. mọi sự ù ì cù nhây lâu la đều do bạn beta bê tha.. cả khúc chú thích xoắn xuýt cũng do bạn beta đong đưa cả ấy (=)) thông cảm cho mình, đọc thì được mờ lúc beta cái tay nó cũng uốn éo ghê đi w)

5. Chương 5

Bên ngoài cung điện Lang thần, một đoàn người quỳ gối.

Bầy sói ngự lâm quân bảo vệ trước cửa tấm cung chủ tử, đầu ngẩng cao, không buồn liếc mắt nhìn đám người bên cạnh.

“Các đại gia ngự lâm quân, phiên các người vào bẩm báo một tiếng có được không? Thần thượng đã một ngày một đêm không bước ra khỏi phòng rồi. Đại hội tuyển phi nếu còn tiếp tục trì hoãn, sợ rằng sẽ làm chậm trễ cả đại sự hạ phạm kết hôn của Thần thượng mất.”

Lê lão gia ý vào quan hệ của cháu trai mình, là người đầu tiên dám lớn mật đứng dậy, nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

“Đúng vậy, đúng vậy. Mấy đứa con gái chờ hết nổi rồi.” Lão gia nhà Bạch gia – một trong Tứ đại gia tộc cũng nhảy ra góp lời.

Thật ra, điều mà ông muốn nói là, nếu dây dưa thêm nữa, đến khi kỳ thụ thai của đám con gái các gia tộc qua mất thì chí nguy!

“Đúng vậy, lang đại gia, xin các người, giúp chúng ta thông báo một tiếng đi mà” Một phi tử được đề cử ý vào khuôn mặt đẹp, ném mị nhãn nũng nịu nói.

“Cần rồi!”

Con sói đứng đầu ngự lâm quân mở miệng, nữ tử lập tức sợ đến cứng cả người.

Tốp người kia cũng ngay tức khắc yên lặng.

“Nơi này có phần các người nói sao? Nếu ai dám làm ồn, quấy nhiễu chủ tử của chúng ta, bản tướng quân sẽ đem các người quăng cho đá thuộc hạ ăn khuya!” Theo chủ tử hạ phạm, nhưng còn phải chờ một thời gian nữa mới có thể biến hóa thành người – Sát Sát Nỗ Nhi lớn tiếng quát.

Mọi người thấy tiểu lang này tuy hình thể không lớn, tướng mạo lại đáng yêu không gì sánh được, nhưng lại uy phong凛冽 thành ra cũng không dám nhiều lời, chỉ dám quỳ gối ở ngoài cửa tiếp tục chờ đợi.

Nửa ngày trôi qua, mỗi người đều vừa đói vừa khát, chân quỳ đến độ sắp tê rần nhưng thủy chung vẫn chưa thấy Thần thượng xuất hiện.

Trưởng lão tứ đại gia tộc cùng Tát Mãn pháp sư của bọn họ tất cả đều len lén kéo nhau ra chỗ kín đáo để bàn tính.

“Làm sao bây giờ? Pháp sư, có bao giờ nghe nói Lang thần không dự tuyển phi đại hội đâu, trăm nghìn năm qua chưa từng xảy ra, sao đến lượt chúng ta lại đụng phải chứ...” Ai, mình sao mà xui xẻo vậy a? – Câu cuối cùng, Lê lão gia chỉ dám nói ở trong lòng.

“Lão gia, ngài đừng lo lắng, có khi sự tình không bi đát như ngài nghĩ đâu. Ta vừa bốc một quẻ, Lê gia chúng ta lần này sẽ nhận được sự sủng ái của Thần thượng, chuyện này nhất định không sai, xin ngài không cần quá lo lắng.”

“Có quẻ cát của pháp sư là ta yên tâm rồi! Bất quá ta thực sự rầu lòng, tuy thần thượng đi đâu chúng ta không dám hỏi đến, nhưng vì sao ta bảo Lê Diệu Phong đi mời Thần thượng tới đại hội tuyển phi, nó cũng tự nhiên biến đâu mất!? Hay sự này có điều gì huyền bí, mà ta đoán không ra a...”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Trong tấm cung của Thần thượng đột nhiên truyền ra tiếng va chạm kịch liệt. Đoàn ngự lâm quân đang quỳ ở ngoài cửa cùng mọi người bị hù giật bắn mình.

“Chủ tử gặp nạn! Mau đi vào!” Sát Sát Nỗ Nhi ra lệnh một tiếng, bảy sói lập tức vô thanh vô tức, xông tới cửa lớn nhanh như chớp.

Cửa cung mở rộng, chiến trường thảm liệt bên trong tấm cung lập tức bày ra rõ mồn một trước mắt đám đông...

“Các người là lũ hạ lưu vương bát đản! Ta phải giết các người!!!” Cầm trong tay phi đao, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, Lê Diệu Phong phi đao lia lịa, điên cuồng truy sát hai bạn lang đang nhảy từng từng khắp phòng.

Một màn quỷ dị trước mặt hại bảy sói cùng đoàn người suýt chút nữa rút tròng mắt ra ngoài!

Ngay cả Sát Sát Nỗ Nhi bao năm theo hầu chủ tử cũng ngớ người.

“Xuẩn đản! Ai cho các người vào! Tất cả cút hết cho ta!!” Hai huynh đệ tức giận quát tướng lên.

Bởi vì mới biến thân, pháp lực chưa ổn định, sợ rằng dùng thần lực sẽ làm bị thương tâm can bảo bối của mình, hai vị Lang thần đáng thương không thể làm gì khác hơn là nhảy tới nhảy lui, chặt vật né đao quang kiếm ảnh.

“Chủ tử, các người không cần chúng ta hỗ trợ thật chứ?” Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua chủ tử ở thần giới hô phong hoán vũ, uy phong tám phương bị thê thảm thế này, Sát Sát Nỗ Nhi vừa kinh ngạc vừa không khỏi âm thầm cười trộm.

“Trời a... đó... đó là Diệu... Diệu Phong sao?” Lê lão gia vừa nhận ra tình thế thì quai hàm cứng ngắc, lắp bắp không nên lời: “Pháp... pháp sư, người mau nói cho ta biết, cái tên cầm dao đòi chém chết Thần thượng kia không phải cháu trai ta!”

“Lão gia...” Pháp sư thông cảm liếc nhìn chủ nhân của mình.

“Trời ạ, đó không phải là Lê đại thiếu gia sao? Hắn sao dám làm chuyện bất kính thế này? Thực sự là quá mức rồi!”

“Đúng vậy, đối với Thần thượng tôi tôn kính của chúng ta mà dám làm như vậy, hẳn nhất định sẽ bị Đẳng Cách Lý giáng tội nghiêm trị.”

“Lần này Lê gia chọc vào rắc rối lớn rồi, ta nghĩ thần thượng không có khả năng chọn phi tử từ nhà họ đâu, lại thành ra chuyện tốt với chúng ta a, ha ha...”

“Hắc hắc, không sai, xem ra lần này thiên hạ về tay tam đại gia tộc chúng ta rồi!”

Lời ra tiếng vào đây về hạ hê của mọi người hại Lê lão gia chỉ thiếu điều ói máu tức chết.

“Tức... tức chết ta...” Nghĩ đến tôn tử trước nay cao ngạo giờ cư nhiên dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo, khinh nhờn Thần thượng, Lê lão gia vô phương chấp nhận được thực tế, nộ khí công tâm, lập tức tại chỗ hôn mê bất tỉnh!

“Nỗ Nhi, Lê lão gia tỉnh chưa?” Lăng Kỳ vừa ngấu nghiếm ngoạm miếng đùi dê nướng vừa lúng búng hỏi thiếp thân tùy tùng kiêm hộ vệ.

“Vẫn chưa, ta đã dặn bọn họ rồi, chỉ cần ông ấy tỉnh là lập tức gọi đến tấn kiến chủ tử.” Sát Sát Nỗ Nhi bên cạnh tận tâm tiếp thêm đồ ăn.

“Ồm, được.”

“Kỳ, ca xin người ăn uống lịch sự chút coi, Phong mà nhìn thấy, người lại bị la cho xem.”

“Chịu, ta học không vô lối một miếng chia năm, giả bộ nhả nhận ăn uống của loài người. Ăn phải như lang chúng ta, thịt cắn miếng to, rượu uống ngụm lớn mới sướng.” Lăng Kỳ nói rồi ngồm ngoàm cắn một miếng thịt dê lớn: “Huống hồ ta đói chết đi, đại chiến một ngày đêm với Phong, hao sức ghê gớm. A, nói đến đây,

ca, người có thấy Phong rất lợi hại không? Hắn một mình đấu với cả hai chúng ta đã không dễ dàng rồi, thế mà tỉnh một cái lại còn có thể dư sức truy sát chúng ta, thật là cực kỳ lợi hại!”

Thấy đệ đệ mắt tròn tròn hào quang sùng bái, Lăng Hoàng cũng tà tà cười theo: “Phải a, ta cũng thấy thế. Phong của chúng ta căn bản vì huynh đệ ta mà sinh ra nga nếu không siêng siêng cùng hắn đại chiến một chấp ba trăm hiệp quả nhiên có lỗi với thiên phú dị bẩm của Phong nha, ha ha ha”

“Không sai, ca ca quả nhiên thông minh, ha ha ha...”

“Chủ tử, Lê lão gia tới.”

Sát Sát Nỗ Nhi thấy hai chủ tử của mình cười đệp sắp rớt quai hàm, vội vàng lên tiếng cứu vãn hình tượng cao quý của các ngài.

“Khụ khụ, mau gọi ổng vào.” Hai huynh đệ vội vã chỉnh đốn thần sắc, lập tức khôi phục uy nghiêm của Lang thần.

“Thần thượng, Lê gia chúng ta tội đáng muôn chết, tội đáng muôn chết!” Lê lão gia vừa tiến vào lập tức quỳ sụp xuống, toàn thân run bần bật.

“Hắc hắc.”

Lê lão gia vừa nghe tiếng Lang thần cười nhạt, sợ đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Chúng ta đã quyết định rồi, Lê gia các người... hừm hừm...”

Lê lão gia tim đập mạnh, thiếu chút nữa lại ngất xỉu tiếp, tôn tử nhà mình gây họa tày trời, mà gắng hỏi sao cũng không chịu nói ra nguyên nhân, hôm nay trót chọc giận Lang thần đến vậy, chỉ sợ vinh hoa phú quý, cơ nghiệp hưng thịnh bao đời Lê gia tại đây chấm hết, tai vạ tới nơi a!

“Lê gia các người từ nay về sau...” Ca ca Lăng Hoàng nhướng mày, cười cười nói: “Sẽ là thông gia của huynh đệ chúng ta.”

“Thông... thông gia?” Lê lão gia còn cho rằng mình kinh hãi quá độ, lỗ tai sinh ảo giác, không khỏi ngơ ngác hỏi lại.

“Đúng đó. Lão gia, thông gia, người nghe không hiểu hử? Ý là huynh đệ chúng ta sẽ kết hôn với người của Lê gia các người a!” Đệ đệ Lăng Kỳ đối với ông già luôn thích giáo huấn bảo bối của mình nhìn không được gào tướng lên.

“Trời a... Thần... Thần thượng...” Lê lão gia đối với sự kinh hãi từ trên trời rơi xuống này sợ đến không nói ra lời: “Tạ ơn... tạ ơn long ân... tạ ơn Thần thượng long ân!”

Nhìn Lê lão gia quỳ trên mặt đất cười đến toét cả miệng, Lăng Hoàng lạnh lùng nói: “Được rồi, chớ dông dài, mau chuẩn bị chuyện kết hôn của chúng ta, làm long trọng vào biết không?”

“Dạ biết biết, Thần thượng yên tâm, chuyện Thần thượng đón dâu là đại sự trăm năm mới có của cả thảo nguyên, chúng ta nhất định sẽ dốc sức tổ chức thật xa hoa long trọng để Thần thượng vui lòng. Bất quá, thần thượng, ta có thể biết người coi trọng vị cô nương nào của Lê gia không ạ?”

“Ai nói với người là cô nương? Người chúng ta muốn kết hôn chính là...”

“Kỳ! Không cần nhiều lời. Lê lão gia, người không cần hỏi nhiều. Dù thế nào người chúng ta muốn kết hôn tuyệt đối là người của Lê gia, người biết thế là được. Giờ người lui đi, chiêu cáo thiên hạ Lang thần hôn lễ ba ngày nữa cử hành!”

“Vâng, cảm tạ Thần thượng!”

Lê lão gia sung sướng đến thiếu điều vừa nhảy vừa múa mà đi ra.

“Người đi theo ta làm gì?”

Cười con ngựa Ô Châu Mộc Tầm yêu thích nhất, chậm rãi thả bước trên thảo nguyên mênh mông mỹ lệ, Lê Diệu Phong quay lại gắt gỏng với tiểu lang đang lảng nhảng theo đuôi mình.

“Lê thiếu gia, đây là hảo ý của chủ tử ta, sai ta theo bảo vệ người.”

“Bảo vệ? Xem ra là giám thị thì có.” Lê Diệu Phong lạnh lùng cười.

“Lê thiếu gia, người ngàn vạn lần đừng nói vậy nha. Chủ tử nhà ta đối với người thật lòng mà.” Sát Sát Nỗ Nhi ve vẩy đuôi, chớp chớp đôi mắt to đáng yêu thật thà nói.

“Phải, thật lòng lắm...” Lê Diệu Phong nhớ tới ông nội vừa dặn hần mau chóng bắt tay vào chuẩn bị hôn sự, không khỏi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Rõ ràng sẽ kết hôn vì sao còn đối với ta...

Huynh đệ các người rút cuộc xem một nam nhân đường đường như ta thành cái gì? Thứ thế tạm cho nữ nhân? Đồ chơi tiết dục? Hay là công cụ làm ấm giường?

Lăng Hoàng, Lăng Kỳ, các người... Các người khinh người quá đáng!

Lê Diệu Phong nghiêng chặt hàm răng, hai chân thúc ngựa, cười ái mã phóng đi.

“Lê thiếu gia!” Sát Sát Nỗ Nhi lập tức dụng tốc độ nhanh nhẹn của sói, cấp tốc đuổi theo.

“Người dám lại gần, đừng trách ta trở mặt.”

Sát Sát Nỗ Nhi phụng mệnh theo bảo vệ người trong lòng của chủ tử, căn bản không dám kháng mệnh là lý khai, nhưng mới đuổi theo vài bước chợt nghe tiếng chủ tử truyền âm triệu hồi, hần lập tức quay đầu trở về.

Lê Diệu Phong liêu lĩnh phi băng băng, trong đầu bưng bưng lửa giận, lòng ghen đầy phiền muộn vô pháp trút bỏ.

Hần không phải nữ nhân, cũng chẳng cần tính toán cái gì trình với tiết, cứ coi như bị hai con chó điên đớp một phát là được. Vì sao vẫn còn cảm thấy thống khổ thế này?

Tâm tư hỗn loạn, hần điên cuồng thúc ngựa lao đi, hoàn toàn không biết mình đã xông vào khe núi nguy hiểm nhất của thảo nguyên... Cây cỏ mọc cao đến thất lưng, lan tràn không biên giới.

Đây là một cái khe sâu, ngập tràn mùi tử khí, bất luận là loài động vật gì vô tình đi lạc đến đây đều run như cây sậy. Bởi chúng biết, nơi thảo nguyên nhìn như bình yên xinh đẹp này, thực ra là ẩn náu của những bầy sói khổng lồ, đông vô kể.

Con ngựa Ô Châu Mục Tầm mà Lê Diệu Phong cười không hổ danh là chiến mã dày dặn kinh nghiệm, vừa đến gần khe núi đã không chịu đi tiếp. Chỉ tiếc Lê Diệu Phong bình thường lãnh tính lý trí giờ đã tức giận đến hồ đồ, căn bản chỉ nghĩ hiện tại mình thế nào mà cả ngựa cũng khinh, không thèm nghe lời, tức tối ghim chặt dây cương, cứng đầu kéo ngựa đi vào.

Con ngựa hí lên một tiếng thật dài, cố gắng cảnh báo chủ nhân hành động thế này nguy hiểm đến mức nào, nhưng Lê Diệu Phong căn bản quyết không nghe.

“Người không muốn vào đây, ta càng muốn người vào!”

Hoàn toàn không biết mình bắt đầu giống một tiểu hài tử ương ngạnh, bốc đồng, Lê Diệu Phong còn đương giằng co với con ái mã nhất quyết không chịu nhích vó, đột nhiên xung quanh mười con sói từ đâu xuất hiện, mà một tiếng động cũng không nghe thấy!

Không ổn! Lê Diệu Phong trong lòng chấn động.

Hần lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra hôm nay sao con ngựa quý của mình đột nhiên không nghe lời.

“Xin lỗi... là ta trách oan người rồi...” Xuống ngựa, bước tới trước mặt con ái mã, Lê Diệu Phong nhẹ nhàng vỗ đầu nó, áy náy nói.

“Là ta không tốt, bị hai cái tên hỗn đản không đáng phiền não kia chọc giận đến ngu ngốc đầu óc. Lần này chúng ta muốn thoát thân xem ra rất xa vời. Nhưng người đừng có lo, ta sẽ phụ trách dẫn dụ bầy sói, người phải nhân cơ hội nhanh chóng chạy thoát, biết không?”

Con ngựa dường như nghe hiểu tiếng người, không muốn đi, lại cọ cọ mũi vào mặt Lê Diệu Phong, cúi đầu hí khê.

“Ngoan, người đúng là con ngựa tốt, ta biết người trung thành với ta, nhưng ta không muốn người chết oan uổng như thế, hiểu chưa? Là ta ngu ngốc, trong đầu toàn là hai...” Lê Diệu Phong lắc đầu, như thể cố quên điều gì, “Quên đi, không nói nhiều, người nhớ kỹ, thấy ta khởi động, người phải lập tức quay đầu chạy về, bất kể chuyện gì cũng không được dừng lại, nhớ chưa?”

Con ngựa dùng ánh mắt bi thương nhìn chủ nhân, nói sao cũng không chịu nhúc nhích.

“Ta nói người có nghe hay không?!” Lê Diệu Phong lớn tiếng quát.

Bầy sói khôn ngoan xảo trá xung quanh dường như cũng hiểu kế hoạch của Lê Diệu Phong, lập tức phân công nhau bao vây cả người lẫn ngựa, không chừa một khe hở cho con mồi bỏ chạy.

Bầy sói từ từ tiến lại gần, vòng vây cũng theo đó mà dần dần siết chặt.

Khi Lê Diệu Phong cùng con ái mã đang chăm chú nhìn từng chuyển động của địch quân thì con sói đầu đàn nhảy bèn người được một loại mùi kì dị, lập tức nó sợ đến suýt quỵ xuống, trong đầu linh quang chợt lóe, đột ngột phát ra tiếng tru khẩn cấp, lệnh cho toàn bộ bầy sói trong đàn nhanh chóng thối lui!

Thoáng chốc, toàn bộ bầy sói trong sơn cốc đều bỏ trốn sạch, tiêu thất không còn một bóng ảnh...

Lê Diệu Phong thấy bầy sói bất thành hành động quái dị không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Cái gì a? Vì sao tự nhiên chạy hết sạch rồi?” Lê Diệu Phong nhíu mày, nhỏ giọng tự hỏi.

“Vì trên người người có mùi của Lang thần chúng ta, bọn chúng dám động người một chút mới là lạ.”

Như từ trên trời rơi xuống, Lãng Hoàng Lãng Kỳ hai huynh đệ cười dài hiện thân trước mắt Lê Diệu Phong.

“Các người giữ mồm miệng cho sạch sẽ dùm ta! Ai trên người có mùi các người!” Lê Diệu Phong thấy hai tên sắc lang lập tức dùng ngón tay nắn miệng.

“Còn nói không có, hai cái miệng nhỏ phía trước phía sau của Phong đều ăn vào bao nhiêu dịch thể của hai huynh đệ ta rồi, còn dám nói không nhiễm mùi của chúng ta sao?” Lãng Kỳ tiến đến ôm lấy Phong của hắn.

“Cút ngay!” Lê Diệu Phong một tay đẩy hắn ra, một tay hươu quyền loạn xạ.

“Chắc chắc, tiểu mỹ nhân của chúng ta nóng nảy quá a.” Lãng Hoàng từ sau lưng vòng tay ôm lấy thắt lưng Lê Diệu Phong, trêu chọc nói.

“Ta đếm tới ba, các người còn không buông, từng trách ta đao kiếm không có mắt!”

Lê Diệu Phong chẳng biết từ bao giờ trên tay lấy ra hai con dao dứa sát ngay bụng dưới hai tên kia.

“Ha ha, Phong thực thích nói giỡn.” Hai huynh đệ nhất loạt trưng ra bộ dạng cà lơ phất phơ.

“Nói giỡn? Chờ ta xỏ đi hai mầm họa vô đạo này, các người hăng ngoác miệng cười.” Lê Diệu Phong nheo mắt, lạnh lùng cười.

“Phong, chúng ta vô đạo thì cũng vô đạo với một mình người thôi a.” Lãng Hoàng không sợ chết, tùy tiện tựa cằm lên vai người trong lòng.

“Phải a, Phong, người đừng giận mà. Chúng ta chỉ vì quá thích người thôi, mới muốn mau chóng cùng người hợp thành một thể a.” Lãng Kỳ chớp chớp mắt ra vẻ vô tội, làm nũng nói.

“Thích? Hừ, Lang thần các người thích ai, trước tiên đều phải dọa hắn chết khiếp, rồi quăng qua một bên, từng bừng đi kiếm vợ khác hả?!”

Hồn nhiên không biết từng từ mình nói ra đều như một đổ phụ đầy oán hận, Lê Diệu Phong trong mắt hừng hực tóe lửa, gần giọng nói.

“Hi, Phong ghen nhìn dễ thương quá a. Ca, người thông minh thật, không nói kế hoạch của chúng ta cho Phong biết mới thấy được hình dạng Phong đáng yêu đến thế này nha.” Lãng Kỳ nhe nhớn cười nói.

“Ghen? Nói bậy bạ, các người tưởng các người là ai? Lang thần thì sao? Cho dù kẻ khác có sùng bái các người sát đất ta cũng không thèm đem các người để vào mắt! Còn nữa, các người dám nói ta dễ thương một lần nữa, có tin ta cho các người thành thái giám không!” Lê Diệu Phong nhấn dao ngay đỉnh bụng dưới hai người bọn họ.

“Thái giám? Là cái gì?” Lãng Kỳ không hiểu nghiêng nghiêng đầu. “Ca, người biết thái giám là cái gì không?”

“Kỳ ngu, thái giám là không có cái này này.”

Lãng Hoàng lúi nhúc bồng của mình dưới áo choàng ra, vừa chỉ trỏ vừa giải thích: “Phong, người bảo ta nói có đúng không?”

“Đúng cái đầu người!” Lê Diệu Phong cũng không biết mình đỏ mặt vì cái gì, cái thứ kia chính mình cũng không phải không có, vì cái gì mà nhìn thấy lại mắc cỡ chứ!

“Hi, Phong đỏ mặt nhìn cực kỳ quyến rũ nha.” Lãng Kỳ thấy nước miếng lập tức tí tách nhều xuống đất.

“Người cầm miệng cho ta!”

“Ta lại nói sai ở đâu rồi a? Phong không cho ta nói người khả ái, ta ngoan ngoãn nghe lời đổi thành quyến rũ, Phong sao vẫn mắng ta? Con người các người thật sự là khó hầu hạ nha.” Lãng Kỳ trưng ra biểu hiện bất đắc dĩ “người thật khó hầu hạ”.

“Nói ít thôi! Các người cầm miệng cho ta là được! Cái gì mà đáng yêu, quyến rũ căn bản không phải dùng để tả nam nhân, lũ “lang mù chữ” các người không biết thì chớ có dùng bừa!”

Lê Diệu Phong thực sự tức muốn điên, “Còn người nữa, mau nhét cái thứ hạ lưu kia vào, nhìn đến mắc ói!”

“Nhét vào? Hi, Phong muốn mang thứ này nhét vào bên trong người sao? Sao không nói sớm chỉ cần Phong nói một tiếng, ta và Kỳ nhất định đều lập tức dâng lên “cự bồng” vĩ đại của chúng ta dâng thỏa mãn người, cho người bắn thỏa thích a” Lãng Hoàng dùng hạ thể đã ngóc đầu từ lâu sẵn sàng cọ xát mông Phong.

“Oa, nguyên lai là Phong vì muốn giải tỏa bất mãn mới hung dữ với chúng ta thế sao? Ca, người thật thông minh, nhaoáng cái là nhìn ra tâm tư của Phong rồi. Phong, chúng ta mau làm đi, hai huynh đệ ta nhất định sẽ làm người thỏa mãn.” Lãng Kỳ cũng móc ra hạ thể cương cứng, bày ra bộ mặt háo sắc.

“Thỏa mãn? Được, ta sẽ cho các người thỏa mãn luôn... hai tên nguy hại cho xã hội, đề tiện hạ lưu, hoang *** vô sỉ, mồm miệng thô thiển, đại sắc lang ngang ngược các người!! Lê Diệu Phong ta hôm nay sẽ vì dân trừ hại!”

“A— Phong! Nhẹ tay! Nhẹ tay!! A— đau đau quá a...”

Vận mệnh đàn ông bị người trong lòng không chút lưu tình dùng hết sức bóp mạnh, Lãng gia huynh đệ trước mặt người khác luôn vênh vang uy phong không khỏi gào toáng lên thảm thiết. Tiếng hú hét đau đớn vang vọng khắp sơn cốc...

Bầy sói hoảng hốt nấp quanh sơn cốc giờ thấy Lê Diệu Phong – một con người bình thường lại có thể dễ dàng chế ngự hai vị Lang thần mà chúng vô cùng kính sợ, không khỏi đối với hần hăm mộ trần trề, bội phục sát đất.

Dưới miệng lưỡi “tuyên truyền nhiệt tình” của bầy sói, Lê Diệu Phong từ nay trở đi trên thảo nguyên Mông cổ tung hoành, không “lang” nào dám mạo phạm, trở thành thần tượng mới nhất trong lòng đám sói non thành niên khắp lang tộc!

đồ phụ: chị gái ghen tị =))

ta đã nói là Phong bạn í ngẫu (và nhựt) mà =)) ôi hai cái bạn lang mù chữ của ta =)) ưa mà ưa quá quá đi =))

6. Chương 6

Thảo nguyên Mông Cổ cách trăm năm lại có một lần bình bình không khí chuẩn bị lễ thành hôn long trọng nhất thiên địa.

Lê Diệu Phong nhẹ nhàng vuốt ve bộ lễ phục tân nương mà ông nội mang tới, lòng hân hạnh phần rỗi ren, cảm xúc không sao nói thành lời.

Bộ lễ phục hồng sắc phảng phất như ánh trăng đỏ thắm huyền diệu trước mắt hân đêm đó, kiểu dáng mang đậm phong vị thảo nguyên phương Bắc, cả chất liệu cũng là hàng tơ lụa cao cấp nhất từ Giang Nam. Vật áo trước cùng tay áo được thêu vô cùng mỹ lệ tinh xảo, từ trước ngực xuống chân váy là những đường thêu tượng hình bầy lang rất sống động.

“Ngớ ngẩn, còn sợ người ta không biết tân nương được gả cho hai tên sắc lang hay sao?” Lê Diệu Phong mỉm cười nhặt.

“Diệu Phong à, người xem rốt cuộc Thần thượng coi trọng vị cô nương nào của gia tộc ta vậy? Thế nào lại đặc biệt yêu cầu lễ phục phải may dài hơn nhiều như vậy? Ta nhớ rõ là các nữ hài tử tham gia đại hội tuyển phi năm nay không có người nào cao đến thế này a, thực sự là kì quái.” Lê Nam Bình vừa mới ra viện đã tới cùng lo chuẩn bị hôn lễ nghi hoặc nói.

“Cháu không biết, chú đừng có hỏi cháu!” Lê Diệu Phong bực bội gắt lên.

“Diệu Phong, gần đây cháu rốt cuộc bị làm sao thế? Tính tình tự nhiên nóng nảy vậy? Chú chưa thấy cháu như vậy bao giờ, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không có, chả có chuyện gì xảy ra cả.” Lê Diệu Phong nhú mày, lạnh lùng đáp.

Còn dám nói không có chuyện gì, trông rõ ràng sắp phát điên đến nơi rồi. Lê Nam Bình nhìn cháu trai mình, không khỏi hiểu kỳ vô cùng. Ai có thể khiến lãnh diện thư sinh nổi dang khắp Tứ đại gia tộc chúng ta tâm tình không yên, chẳng còn chút đáng đáp lạnh lùng lý trí bao người ngưỡng mộ xưa nay, thực muốn nhìn qua người đó một lần a

Bất quá giờ cũng chẳng còn thời gian nói giỡn, hôn lễ của Thần thượng là việc đại sự của thiên địa, là ân điển của Đảng Cách Lý với Lê gia bọn họ, ngàn vạn lần không thể làm hỏng được.

“Diệu Phong, phiền cháu mang lễ phục tân nương đến cho Thần thượng, thỉnh các ngài để tân nương mặc thử một chút, nếu có gì không hài lòng chúng ta còn sửa. Bộ lễ phục này là Lê gia chúng ta phải thiết kế đặt may suốt hai năm trời đó, người xem mấy đường thêu này coi, thực là tinh xảo tuyệt vời a.”

“Chú, cháu không có hứng thú với y phục, chú cứ từ từ thưởng thức đi. Còn nữa, muốn đưa lễ phục phiền chú cứ tự mình đưa, cháu bận lắm, không rảnh hầu bọn họ.”

“Diệu Phong, cháu nói cái gì vậy? Nhỡ bị người ngoài nghe được, cháu kiểu gì cũng bị khép vào tội bất kính đối với lang thần, biết không?”

Ai, cái thằng nhỏ này từ khi nào lại trở nên không hiểu chuyện thế này? Không giống nó chút nào, nó cả lúc dậy thì cũng chưa từng để chúng ta lo lắng, lý nào tâm lý tuổi dậy thì lùi lại tới giờ mới phát tiết??

Lê Nam Bình không khỏi một phen vắt óc suy nghĩ.

“Chú, cháu đi là được, coi bộ dạng ử rữ của chú kìa.”

“Tốt tốt, cháu đi ngay đi, hôn lễ ngày mai là cử hành rồi, cháu nhất định phải thỉnh được Thần thượng để tân nương mặc thử lễ phục a.”

“Phong, người mau đến xem, bộ lễ phục này đẹp thật nha!”

“Đúng vậy, Phong, ta cùng ca ca và tân nương tử mặc vào nhất định là đẹp ngây người.”

Thấy hai huynh đệ như nhau vô cùng vui vẻ, Lê Diệu Phong không hiểu sao lại giận muốn sôi gan!

“Lễ phục ta đưa đến rồi, mời các ngài mau chóng để tân nương tử mặc thử, có chỗ nào không hợp còn mang đi sửa, nhà thiết kế sẵn sàng đợi lệnh, cả đêm không nghỉ để sửa cho xong.”

“Mặc thử? Tốt tốt, Phong, mau mặc cho chúng ta xem đi.”

“Người nói cái gì? Bảo ta mặc?” Lê Diệu Phong ức đến thiếu chút nữa tung chân đá loạn.

“Hắc hắc, Phong đừng có giận mà. Dáng người người tương tự dáng của nương tử chúng ta, người giúp mặc thử cũng được chứ sao?”

“Phải a, hay là Phong ghen với nương tử của chúng ta nên mới không chịu giúp?”

“Nhiều lời, các người tưởng dùng trò khích tướng nhạt nhẽo này là hù được ta hả? Không lẽ các người nghĩ Lê Diệu Phong ta cũng là hạng chỉ số IQ một chữ số như các người?!”

“Phong, người quá coi thường Lang thần chúng ta rồi, chỉ số thông minh của con người đối với chúng ta chẳng qua chỉ như trình độ nhà trẻ thôi, thần giới chúng ta đủ cả pháp thông, pháp lực, không tin người xem!”

Lăng Hoàng vung tay lên, lập tức một trận gió mạnh ào qua, thổi bay nút áo trên người Lê Diệu Phong, lộ ra bờ ngực rắn chắc mà trơn mịn của hắn.

“Vương bát dẫn! Người dám dùng pháp lực với ta?”

“Phong, chúng ta chỉ muốn cho người biết, chúng ta sớm đã có thể dùng pháp lực ép người làm bất cứ chuyện gì, chỉ là chúng ta không muốn vậy. Người hiểu chưa?”

Lăng Kỳ từ phía sau ôm người trong lòng, tay không ngừng vuốt ve da thịt trơn mịn của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm du dương.

“Đúng vậy, Phong, người không biết chúng ta sẵn sàng yêu thương người chừng nào...” Lăng Hoàng cũng từ trước mặt ôm lấy hắn, nhẹ nhàng đẩy tuột vạt áo trên người hắn rồi cúi xuống khẽ hôn lên cái núm hồng nhạt khả ái.

“Săn...săn sóc cái rắm... buông... buông ra...”

Không muốn thừa nhận mình bị bọn họ trêu chọc nhẹ nhàng đã toàn thân bốc hỏa. Lê Diệu Phong miệng nói hận bọn họ, chẳng bằng tự nhận hận chính mình. Vì sao thân thể hắn cư nhiên đã trở nên mất cảm đến không thể khống chế thế này?! Lẽ nào hắn cũng như những hạng người kia, giống một *** phụ dưới thân bọn họ rên rỉ đến chết đi sống lại?

Không! Không!

Vì tôn nghiêm của một nam nhân, Lê Diệu Phong sống chết liều mạng giãy giụa.

Đáng tiếc cố gắng của hắn ở trong mắt hai huynh đệ kia chỉ có tác dụng gia tăng mị lực bốc đồng của chính hắn.

“Phong, người thật đáng yêu, người vì sao đáng yêu đến thế...”

“Phong, chúng ta không thể xa người... chúng ta muốn vĩnh viễn ở bên người...”

Hai huynh đệ lại bắt đầu một màn dễ ngon dễ ngọt vô chừng mực.

Một lũ hỗn đản nói dối! Ngu ngốc mới tin lời các người!

Cái gì mà vĩnh viễn ở bên ta, rõ ràng sắp sửa cưới vợ, ta có phải thứ thiếu nữ ấu trĩ đâu, các người còn tưởng ta dễ lừa vậy sao?”

“Phong, vì sao người luôn không tin chúng ta?” Lăng Kỳ liếc mắt đã hiểu ngay suy nghĩ của người trong lòng.

“Kỳ, dùng lời nói Phong xem ra chẳng hiểu đâu, thẳng thắn trực tiếp dùng hành động chứng minh là đơn giản nhất!”

“Hi, ta nói rồi mà, ca ca đúng là thông minh.”

“Người... các người dám... dám động đến ta nữa, ta sẽ giết các người.”

“Tốt tốt, tới giết đi, Phong phải tận lực dùng tiểu huyết vừa chặt vừa nóng của người hung hăng kẹp chết đại nhục bổng của chúng ta nha!”

“Phải a, lần trước chúng ra thiếu chút nữa đã chết bên trong Phong rồi, con người các người không phải có câu “Hoa mẫu đơn rơi rụng, làm quý vẫn phong lưu” sao? Ta xem giờ đổi thành “Tiểu cúc hoa rơi rụng, làm Thần cũng phong lưu” mới đúng, hê hê... Phong, người nói ta sửa có hay không?” Lăng Kỳ bày ra bộ dáng đắc ý ngút trời.

“Hay cái rắm! Hạ lưu!”

“Cái miệng nhỏ trên này của Phong chẳng thành thật tí nào, để ta hỏi thử cái miệng xiu xiu dưới này còn hơn”

Lăng Kỳ từ phía sau soạt một cái đã tuột quần Lê Diệu Phong xuống.

“Các người làm gì? Buông tay! Không...”

Tiểu huyết phía sau lần thứ hai rơi vào “hầm sỏi” của đệ đệ, phía trước nhục bổng cũng bị ca ca một ngụm ngậm vào trong miệng. Chẳng mấy chốc Lê Diệu Phong đã bật ra tiếng rên rỉ, lần thứ hai sa nào địa ngục *** lạc...

Bị hai huynh đệ trước sau giáp công, thao đến khóc la không ngớt, quên mình hy sinh, Lê Diệu Phong không hề biết từ khi nào thân thể mình đã bị phủ lên bộ lễ phục tân nương đỏ thắm, mỹ lệ đến mức hai tên sắc “lang” nước bọt ứa tràn lan...

Trên thảo nguyên bằng phẳng rộng lớn, nổi lên một tòa lễ đàn cao cao.

Mấy trăm thành viên của tứ đại gia tộc, đoàn sỏi chúc mừng đồ sộ từ những bầy đàn lớn khắp thảo nguyên, cùng với đội ngũ lâm quân phụ trách bảo vệ trật tự hôn lễ toàn bộ tụ tập trước lễ đàn, cung kính chờ lang thần cùng tân nương tử xuất hiện.

“Pháp sư, xong đời rồi, đám nữ hài tử của gia tộc chúng ta quả nhiên đâu có được Lang thần để mắt tới, đến giờ tất cả vẫn còn đông đủ ở đây, làm sao có chuyện người Lê gia chúng ta được Lang thần chọn làm phi tử?”

“Chuyện này uẩn khúc ta cũng nghĩ không ra a, bất quá quả tượng chính xác đã hiển thị như vậy, hướng hồ không phải lão gia đã nghe chính miệng Thần thượng nói ra sao?”

“Nói thì nói thế, nhưng Thần thượng vẫn là Thần thượng, đến phút cuối cùng các ngài đổi ý, chúng ta cũng đâu thể có ý kiến? Ai”

“Lão gia nói cũng phải...”

Giữa lúc hai người đang sầu mi khổ mặt, hai vị Thần thượng mọi người đang chờ đợi xuất hiện, mỗi người một bên ôm nương tử hiện thân!

Huynh đệ hai người đều mặc trường bào hoàng kim đồng màu với lang mao sắc của bọn họ, hiển hiện vẻ uy nghi cao lớn không gì sánh được, tuần dật phi phạm, khí độ tôn quý ung dung lập tức mê hoặc một lượng lớn nữ quần chúng, lập tức tiếng hò reo kinh hỉ háo hức rộ lên ầm ĩ.

Tân nương tử đội mũ hậu được khảm bảo thạch trân quý, toàn thân mặc bộ lễ phục cực độ hoa lệ màu đỏ thắm. Dường như có ý xấu hổ nên thủy chung vẫn cúi thấp đầu. Mọi người nhìn không được tướng mạo của nàng, chỉ là kinh ngạc trước vóc người rất cao, tất cả đều sôi nổi bàn tán.

Hôn lễ thuận lợi tiến hành, đúng lúc lang thần đang nâng nương tử quỳ lạy Đấng Cách Lý, nương tử đang nhu thuận dường như đột nhiên tỉnh táo lại, còn có vẻ giãy giụa vùng vẫy trong lòng hai huynh đệ Lang thần.

Mọi người bị tình huống đột ngột phát sinh này dọa cho cả kinh, chết đứng cả người.

“Vương bát đản! Các người dám thừa dịp ta mất đi ý thức mặc vào cái... cái...” Lê Diệu Phong chết cũng không muốn nói ra miệng mấy từ “lễ phục tân nương”: “Các người mau dẹp ngay cái hôn lễ hoang đường này đi!”

“Phong, ta khuyên người tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không...”

“Nếu không cái gì?”

Lăng Hoàng tà tà cười: “Nếu không ta và Kỳ đành đem bộ lễ phục đẹp đẽ trên người người xé bỏ, để mọi người nhìn thấy bằng chứng tối qua chúng ta đã triệt để yêu thương người thế nào.”

“Phải a, nếu người muốn mọi người thấy toàn thân người đầy dấu hôn, dấu răng của ta và ca ca, thì người cứ việc làm ồn ào vào.”

“Câm miệng! Hồn... hồn đản... Các người uy hiếp ta?”

“Là thương yêu, không phải uy hiếp mà. Tối hôm qua không phải chính người khóc cầu chúng ta làm như vậy sao...”

Vật áo lễ phục tân nương bị nhẹ nhàng đẩy ra, hai “vuốt sói” tà ác một tả một hữu len lén vào...

Lê Diệu Phong phát ra một tiếng thở gấp kinh hãi, thất lưng nháy mắt mềm nhũn, hai chân vô lực quỳ rạp xuống đất.

Lăng Hoàng luôn hai ngón tay cắm vào cúc huyết mỹ diệu vừa bị hai người thao suốt đêm qua của “tân nương tử”, cảm nhận được cử động co rút kì dị: “Đúng, lúc này mới ngoan. Phong, hiện tại chúng ta cùng nhau quỳ cảm tạ Đảng Cách Lý nha, người một hơi lấy được hai lang quân như ý, siêu ngẫu như bọn ta, đây chính là ân điển bằng trời Đảng Cách Lý dành cho người a.”

Ngẫu? Không sai, các người ngoài việc dùng cái hai cái ‘thứ’ ngẫu mắc toi kia hành hạ ta, còn làm được cái gì nữa?

Lê Diệu Phong thực sự muốn chửi ầm lên, nhưng thứ nhất sợ trước mặt mọi người tiết lộ thân phận, thứ hai là chính vì hai ngón tay ghê tởm vẫn ở điểm tối mẫn cảm của hân mớ máy không ngừng, khiến hân căn bản vô lực chống cự...

Lăng Kỳ cũng chung tay hợp tác nhiệt tình quấy rối nhục bồng đang mắc cỡ liên tục “rơi lệ” của “tân nương tử”.

“Phong, ca ca nói quá đúng a. Có thể cùng lúc làm tân nương của hai vị lang thần, cả nhân loại tuyệt đối chỉ có mình Phong thôi a! Tiền vô cổ nhân, hậu vô lại giả nha! Phong, người có phải đang thấy vô cùng vinh hạnh không a?”

Vinh hạnh cái rắm! Lê Diệu Phong ta đứng mẫn kiếp đen đui mới gặp trúng hai tên đại sắc “lang” các người!

Lê Diệu Phong trong lòng càng không ngừng chửi bới, nhưng dưới sự tiến công trước sau không dồn dập của hai huynh đệ, hân căn bản vô pháp chống cự khoái cảm tột độ đến ăn mòn lý trí, không khỏi bật ra những tiếng rên rỉ không thể kìm nén...

=)) về cái khúc “siêu ngẫu” =)))) thật ra khúc đó các chàng lang tự tung hô bằng một cái từ lếu láo ời bạn Phong bạn í xài luôn cái từ í để (âm thầm) xỉ vả các chàng =)) cơ mà bọn ta hêm biết phải xoắn xuyết sao cho giữ nguyên được khúc ‘tu từ’ í của chị Dương:”> nếu nàng nào đã coi bản gốc và có cao kiến gì thì nhiệt liệt hoan nghênh các nàng góp ý nha XD

7. Chương 7

Hôn lễ thuận lợi (?) hoàn thành.

...Tuy rằng vị tân nương tử từ đầu đến cuối biểu hiện thập phần quý dị, cứ như sinh bệnh trước sau mềm nhũn toàn thân, dựa vào lòng hai vị tân lang cao lớn.

Tứ đại gia tộc lần này không có nửa cô nương nào được lang thần lựa chọn, kết quả cả lượt “giang quy”, tứ đại trưởng lão không khỏi ôm đầu khóc rống.

Nhưng dân tộc thảo nguyên trời sinh tính lạc quan, chẳng bao lâu, đám thanh niên lập tức đem phiền não tạm thời quẳng bên, mọi người vừa múa vừa hát, uống rượu mua vui.

Ấy thế mà có một người làm thế nào cũng không vui vẻ nổi.

“Hỗn... hỗn đản... Các người dám làm thế này với ta... A a... cởi... cởi cái kia ra...”

Nằm trong tân phòng hoa lệ của Lang thần, giữa chiếc giường phủ da thú, Lê Diệu Phong hai tay bị dây thừng vô hình trói chặt tại đầu giường, không ngừng xoay người giãy giụa, phát ra tiếng rên rỉ đau khổ...

Lễ phục tân nương banh rộng ra, lộ ra bộ ngực mềm mại trắng mịn của Lê Diệu Phong, trên tấm vải đỏ thắm càng làm tôn thêm vẻ liêu nhân không ngờ...

Hai huynh đệ nhìn thấy người trong lòng để lộ mị thái đến dường này, không hèn mà cùng phát ra tiếng thở gấp như dã thú.

“Vương phi của ta, người thật đẹp...” Lãng Hoàng yêu thương hôn lên gương mặt của Phong.

“Đúng vậy, Vương phi của chúng ta là người đẹp nhất tam giới, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ của thần giới cũng không bằng người...” Lãng Kỳ cũng mê mẩn sờ da ngực mịn màng.

“Câm miệng... ai... ai là Vương phi của các người... Không được gọi như thế... A a... Khó chịu... Cởi.. cởi cái kia ra đi... a... ha... A... Để ta bắn...”

“Kêu một tiếng ư tai chúng ta mới để người bắn...” Ca ca Lãng Hoàng xấu xa khẽ nắn bóp nhục bồng đang bị cột chặt bằng dây khảm của “tân nương tử”.

“Hi, không sai, Phong. Mau gọi cho ta nghe a..”

“Mơ... mơ tưởng...”

Tuy rằng mạnh miệng nhưng chính Lê Diệu Phong cũng không sao lý giải cảm giác hiện tại trong lòng hẳn.

Hắn dường dường là một đại nam nhân mà cư nhiên bị choàng lên giá y, bị ép buộc thành tân nương của bọn họ, tất cả câu chuyện căn bản đều là một trò cười hoang đường.

Thế nhưng vì sao hẳn dù thế nào cũng không thể thực sự nổi giận?

Hắn nhất định là điên rồi... bị hai tên biến thái sắc lang hại phát điên rồi!

“Vương phi... trước mặt chúng ta người cũng đừng giả bộ, muốn chúng ta làm người thế nào, thao người thế nào cứ thoải mái mà nói ra, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, ta với ca ca nhất định sẽ làm người sáng khoái đến ngất xỉu luôn!”

“A a... Câm miệng... câm miệng cho ta...”

Lê Diệu Phong thấy mình vừa nghe lời nói *** loạn đó mà lại càng cương thêm thực sự là vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết.

“Phong, chúng ta hôm nay tuyệt đối không cho người cởi bộ lễ phục tân nương này ra đâu, chúng ta phải làm đến khi dịch thể... vậy đấy nó...”

“Ca, ta không nhịn được rồi. Vừa nghĩ đến Phong mặc trên người bộ lễ phục thắm đầy dịch thể của chúng ta, ta đã cương chịu hết nổi!”

“Không được... không được nói...” Lê Diệu Phong mắc cỡ đến toàn thân run rẩy.

“Phong, người thực sự rất có cảm giác đối với lời chúng ta nói nha...” Lãng Hoàng gian manh vô cùng, liếc mắt đã phát hiện nhục bồng của tân nương tử đã càng trưởng căng thêm.

“Phong... giờ người muốn chúng ta làm người thế nào đây? Có phải người đang nghĩ trước tiên sẽ ngậm lấy nhục bồng của Kỳ, rồi sau đó lại để ta từ phía sau thao người?”

“Hay là Phong muốn chúng ta cùng nhau vào? Nhục bồng của ta và ca ca một trước một sau liên tiếp tiến vào nhục huyết vừa nhỏ vừa chặt của người, nhất định sẽ làm người thỏa mãn đến chết đi sống lại, đúng không?” Lăng Kỳ cũng rất ăn ý tiếp lời.

“Câm miệng câm miệng... A a... Không...”

Bị những hình ảnh tưởng tượng *** loạn làm cho cương tới vô pháp khống chế, Lê Diệu Phong bất kể nhục bồng đang bị cột chặt, vẫn nhìn không được toàn thân điên cuồng giật nảy, thét chói tai cố sức bắn ra.

“Ha ha, Phong, người đúng là lợi hại a, ngay cả bị trói cũng bắn ra được, xem ra người quá sức quá sức muốn chúng ta y như vậy thỏa mãn người, phải a?”

Tinh dịch trắng đục vẩy trên lễ phục đỏ sẫm hoa lệ, thân thể vừa bắn tinh lộ nguyên một vẻ nhu thuận, uể oải cùng với sự yếu đuối không hề phòng bị...

Hình ảnh tuyệt mỹ như vậy làm hai huynh đệ lập tức cảm thấy nhục bồng của mình sắp nổ tung đến nơi!

“Ca, không được, ta không nhìn được rồi!”

Lăng Kỳ là người đầu tiên phát động tiến công, cầm đôi chân thon dài xinh đẹp đem mở rộng...

“Động của Phong thực sự rất là nhỏ a, ca, người khẳng định chúng ta có thể cùng nhau tiến vào sao?” Lăng Kỳ vừa nhìn động khẩu nhỏ nhỏ hồng hồng xinh xắn của Phong, lại nhìn hai cái thứ và thô vừa to của bọn hắn, không khỏi có điểm hoài nghi.

“Đầu tiên giúp Phong hảo hảo chuẩn bị đã, đem động phòng hoa chúc của chúng ta bây giờ mới thực sự bắt đầu đây...”

“A a... đau quá đau quá... Không được... Không được... Cáp a... Ân... hanh a...”

Tiếng khóc nỉ non cùng rên rỉ mơ hồ lẫn khuất giữa những hơi thở gấp *** lặc.

Lê Diệu Phong bị hai người một trái một phải giáp công.

Mỗi lần ca ca luồn một ngón tay vào, đệ đệ liền theo sau đưa thêm một ngón.

“Ô... bỏ ra... bỏ ra... ta không chịu nổi nữa...”

Huyết khẩu nhỏ bé giây lát đã bị nhét vào bốn ngón tay thon dài mạnh mẽ.

Bốn ngón tay hai người đã nhấn sâu trong tràng lộ chật hẹp, lại bắt đầu nhích loạn tứ tung, không ngừng mơn trớn, ấn ấn, tìm tòi lục lọi, nội bích mãi cảm mãnh mai làm sao chịu nổi sự dày vò đến vậy, sớm đã bị hai người làm cho run rẩy tê dại, tự động tiết ra lượng lớn tràng dịch...

“A, người quả nhiên thật *** dâng nha Phong, ra nhiều nước như vậy, dính đầm đìa tay chúng ta rồi này...” Lăng Hoàng ha ha cười.

“Ca, thế này được không? Nhục bồng của ta muốn căng nổ rồi, người cho ta vào đi.”

“Kỳ, người sao lại hỏi ta? Người phải hỏi tiểu tân nương khả ái của chúng ta mới đúng chứ.”

Lăng Hoàng nhìn Phong bình thường có vẻ cực độ cấm dục, bây giờ dầm lệt, hơi thở gấp gấp, ánh mắt như cầu xin buông tha không khỏi huyết mạch sôi sục, nổi lên ham muốn ngược đãi thuần dã thú.

“Phong, Kỳ đang muốn hỏi người, người muốn hắn đi vào không? Muốn nhục bồng vừa cứng rắn vừa thô lớn của hắn hưng hăng tiến vào không?”

“A a... không... ta không... A a...” Cấn môi, không ngừng lắc đầu, Lê Diệu Phong cực lực chống cự khoái cảm tội đing đang dấy lên trong cơ thể.

“Phong, người có biết chúng ta thích nhất là con mồi có tính khiêu chiến, người càng quật cường không khuất phục, càng khơi mào dục vọng chinh phục của chúng ta. Ca, để Phong vùng vẫy đi, ta thích nhìn bộ dạng Phong *** dâng khóc lóc dưới thân chúng ta...”

“Phải a, Phong thế này làm ta cũng sắp không chịu nổi rồi. Kỳ, người có muốn xem thử bên trong Phong một chút không?”

”Bên trong của Phong? Muốn a, ta đương nhiên muốn nhìn!”

Nói là làm, hai người lập tức ráng sức khêu mở động khẩu nhỏ nhắn, để hé lộ ra màu hồng hồng non nớt diễm lệ chưa một lần bị phơi bày...

“A, thật đẹp...”

“Đúng vậy, Phong quả thực xinh đẹp đến dọa người, ta thấy huynh đệ chúng ta nhất định có ngày chết tại chỗ này...”

“A a... không được... không được nhìn a...” bị hai người dùng ánh mắt mà gian ***, Lê Diệu Phong khóc thét lên, vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết.

“A, chúng ta không chỉ muốn xem, mà còn muốn ăn nữa a...” Lãng Hoàng vươn đầu lưỡi, bắt đầu chậm rãi nâng niu, liếm láp mỹ vị trước mắt...

“Hi, có đồ ăn ngon sao lại thiếu phần ta được.” Lãng Kỳ cũng vươn đầu lưỡi chen vào huyết đạo dục tình.

“Ô a a a...”

Lê Diệu Phong bị hai đầu lưỡi thật dài, nóng bỏng tại tràng lộ mẫn cảm điên cuồng tàn sát, không khỏi thất thanh khóc lớn.

A a... sâu thêm một chút... mạnh thêm chút nữa...

Thân thể từ lâu đã biết vị sao có thể dễ dàng thỏa mãn với những đụng chạm nhẹ nhàng như vậy, Lê Diệu Phong hai tay vẫn bị buộc chặt ở đầu giường, không sao tự do hoạt động, hẳn không thể làm gì hơn là dùng hai chân níu lấy đầu hai người, *** đang mà xoay eo lắc hông, muốn cho hai đầu lưỡi thật dài kia tiến vào sâu trong nhục huyết cơ khát...

“Ô... không được... thiếu.. thiếu a...”

Cơ thể đã sớm quen bị mạnh mẽ xuyên qua, càng lúc càng kêu gào đòi hỏi thứ mạnh mẽ hơn, thô lớn hơn nữa.

“Lang vốn là sinh vật trung thành nhất trên thế gian, hai huynh đệ chúng ta cũng chỉ một mực thỏa mãn Vương phi của mình, Phong, người thừa nhận người là Vương phi của chúng ta chứ?”

Hai người song song ly khai giữa hai chân Phong, cùng liếm liếm niêm dịch dính đầy khóe miệng, xấu xa hỏi.

“A a...” Thống khổ thở dồn mà khóc, Lê Diệu Phong đã hoàn toàn không thể dùng lý tính mà suy nghĩ, chỉ muốn mau chóng thỏa mãn khát vọng điên cuồng khắp cơ thể.

“Đúng... ta thừa nhận... ta thừa nhận mà... nhanh lên một chút... nhanh một chút đến...”

“Không được, nói rõ ra, người thừa nhận người là gì của chúng ta?”

“Cáp a ha a... ta.. ta thừa nhận... ta là Vương phi... Vương phi... của các người... Cáp a ha a... Không được... mau... mau tới ôm ta a...”

“Kêu dễ nghe một chút, chúng ta sẽ cân nhắc xem.”

“Vương... Vương... Vương của ta!”

Lần đầu tiên nghe tên gọi bao hàm dục vọng mà ngọt ngào, hai huynh đệ nhất thời miệng lưỡi khô nóng, huyết mạch sôi sục!

“Gì nữa...” Hai huynh đệ vẫn kiên quyết bất động thanh sắc.

“Ô... ta... ta muốn...”

“Người muốn cái gì? Nói ra!”

“Ta muốn... muốn các người tiến đến!” Lê Diệu Phong tan vỡ cả tiếng khóc lớn: “Ô... tiến đến... cố sức tiến đến!”

Hai huynh đệ rốt cuộc thỏa mãn mỉm cười: “Tuân mệnh, Vương phi tôn quý của chúng ta.”

Ngay lúc đệ đệ mang nhục bồng cắm vào sau, Lê Diệu Phong lập tức thỏa mãn khoái hoạt mà thất thanh kêu to!

“A a a a...”

“Hô hô... thích chết được... mặc kệ làm bao nhiêu Phong vẫn chặt như thế...” Lãng Kỳ đung đưa thất lưng, hăng hái tiến nhập nhục huyết nhỏ bé ấm nóng của người trong lòng.

“Thích sao? Phong, Kỳ đã đụng tới nơi nhột nhột cực độ của ngươi chưa a?” Ca ca nằm cạnh hai người, một bên ân cần âu yếm nhục bồng ngẩng đầu đứng thẳng của bảo bối, một bên cúi đầu hôn liếm cái núm hồng diễm mê hồn.

“Ô... có... có... A a...”

Thỏa mãn đến hầu như nói không ra lời, Lê Diệu Phong toàn thân mẫn cảm gần như tùy tiện chạm một cái sẽ không nhịn được mà bắn tinh.

Lại thêm một trận xuyên, thúc mãnh liệt...

“A a... không được, ta muốn bắn... ta muốn bắn...” Cực khoái cường liệt như muốn thiêu cháy toàn thân, Lê Diệu Phong một hồi điên cuồng giết nãy người, chực phun trào đến nơi.

“Không được!” Lãng Hoàng tàn nhẫn nắm chặt dục vọng đang nóng lòng muốn tiết xuất lần thứ hai.

“Ta còn chưa tiến vào, đây là dịch thể động phòng hoa chúc của chúng ta, đợi chúng chúng ta ba người phải cùng nhau đạt cao trào mới được a. Phong, ngươi có thể nhịn được chứ, ần?”

“Ấn A ha a... Có... có thể...”

Thấy người trong lòng nhẫn nại đến hai mắt lệ lưng tròng hết sức đáng thương, hai huynh đệ nhất thời cảm thấy yêu thương không gì sánh được...

“Phong, ngươi thật đáng yêu...”

“Đúng vậy, Phong, ngươi sao đáng yêu vậy chứ...”

Đệ đệ vung tay giải trừ hai dây trói của Phong, hần tìm tư thế ôn nhu âu yếm đưa bảo bối của mình nhẹ nhàng xoay người lại, để hần cười lên mình.

“A a...” Nhục bồng vĩ đại vừa xoay chuyển trong trăng lộ, Lê Diệu Phong lập tức vừa đau vừa sướng khoái mà rên rỉ khóc nức nở.

“Phong, thả lỏng, ta muốn vào.”

Lãng Hoàng đè thấp thân thể Phong xuống, để hần nằm úp sấp trên ngực đệ đệ. Hần dùng lực tách mở cái môn đang nghênh nghênh nhích lên, chen một ngón tay vào huyết động đã bị dồn chặt căng.

“A a... đau quá!”

“Đừng sợ, bảo bối...”

Nhích ngón tay lên một chút, để hé ra một khe hở, Lãng Hoàng kiên nhẫn từ từ nhấn nhục bồng vĩ đại của mình vào.

“A a... đau đau quá!”

Huyết khẩu bị căng mở đến mức chỉ còn một lớp da thịt mỏng manh, ruột cũng như bị chèn ép, Lê Diệu Phong có cảm giác sâu trong thân thể đau đớn đến tê liệt, không khỏi ai ai khóc lên.

“Xuyết... ta sẽ không tổn thương ngươi, bảo bối, thả lỏng một chút...”

“Ca... ngươi nhanh lên một chút... ta sắp không được.. thật sự là quá chặt a...”

“Hai người các người im lặng cho ta! Ngày hôm nay ai dám đầu hàng bỏ chạy, liệu hồn với ta!”

“Phong, ngoan, ngoan, người nghe rồi đó, ca ca phát câu rất đáng sợ, chúng ta tốt nhất là nghe lời a.”

Lăng Kỳ biết rõ ca ca nói được thì làm được, bắt đầu hôn môi trấn tĩnh bảo bối về mặt thống khổ.

“Hanh... A...Tiến... tiến vào...” Lăng Hoàng nhú chặt mày, từng chút từng chút một đưa vào phía bên trong, cuối cùng nhấn sâu được toàn bộ gốc rễ vào huyết động nhỏ bé.

“Ân...ân...” Lê Diệu Phong đau đến đỏ mồ hôi lạnh, chỉ có thể rên rỉ yếu ớt.

“Phong, cảm nhận được không? Ta và ca ca đã toàn bộ ở trong cơ thể người, chúng ta ba người rồi cuộc đã kết hợp một thể rồi.”

“Đúng. Phong cảm nhận đi... ba người chúng ta ở cùng một chỗ... vĩnh viễn, vĩnh viễn giống như lúc này cùng một chỗ...”

Hai cây nhục bồng cương cứng sắp nổ tung được bao bọc sát sao tại nội tràng của người yêu thương nhất, hai huynh đệ ban đầu chỉ chậm rãi vào ra, nhưng dần dần bắt đầu mất đi không chết, thoáng chốc đã cùng nhau điên cuồng mà thúc tới giữa nhục huyết đang thít chặt như muốn siết vụn vỡ đôi bên!

“A a a... không được... không được... a a... ta muốn chết... ta muốn chết...”

Gào thét, khóc, thở dốc, Lê Diệu Phong không thể nghe thấy gì hết, xuyên qua địa ngục cùng cực đau đớn, cuối cùng đón đợi hân hạnh là thiên đường cực lạc vượt xa mọi sự huyền tưởng!

Hai huynh đệ vốn chỉ cần một cây nhục bồng đã có thể thao hấn đến chết đi sống lại, hiện tại lại cả hai cây cùng nhau tại tràng lộ miễn cưỡng yếu ớt phát cuồng mà thao kiềm hấn, Lê Diệu Phong chỉ có thể thỏa mãn đến không ngừng khóc thét, toàn bộ ý thức như đã bị nhấn chìm giữa cơn sóng cao trào tột độ xa lạ.

“A a a... trời... trời ơi...”

Đừng có ngừng, đừng có ngừng!

Đâm chết ta đi, đâm chết ta đi!

Nội tạng dường như bị xô ép tan nát, linh hồn cũng bị đánh bay, thế nhưng Lê Diệu Phong tuyệt không quan tâm. Chỉ hy vọng trận giao hoan kinh thiên động địa này vĩnh viễn không đình chỉ, cứ như vậy vĩnh viễn duy trì...

“A a... Phong... người tuyệt quá... Người là tuyệt vời nhất... Thích chết mất... A a... ta bị người hút vào mất! Ca... van cầu người để ta bắn!”

“Ô ô... Hoàng... Hoàng... van cầu người... ta cũng không chịu nổi nữa rồi...” Lê Diệu Phong muốn bắn đến sắp điên lên rồi, không khỏi ai ai cầu khóc!

“Được... Bắn đi... cố sức bắn đi... chúng ta cùng nhau bắn ra... a a...”

Tiếng tru dài của dã thú, thống khoái tràn trề mà bắn tinh, hòa tan chảy tràng bích đã tưới đầm đìa luồng dịch thể nồng đặc, nóng rực của hai người...

Thời khắc này, Lê Diệu Phong mê muội cảm giác như mình đã chết lịm, rồi lại mơ hồ nhận ra sự tồn tại của mình chưa bao giờ chân thực đến mức này...

Ba người vận dụng mọi loại tư thế có thể tưởng tượng được mà mãi miết hoan ái.

Trọn một đêm định mệnh chỉ thuộc về Lang thần cùng tân nương của họ...

Hết chương sáu.

Giang quy (“ ”): nguyên bản viết là “ ”= “Cống quy”. Cụm từ này xuất hiện từ xa xưa, khi nói chuyện phẩm, “Cống quy” thường được dùng với 2 nghĩa: 1 là ‘tiền cống rùa’ =)), 2 là ‘rùa cống phẩm’ =)))))) nghĩa 1 là dùng kiểu ‘động từ’, nghĩa 2 là dùng kiểu ‘danh từ’. Số là khi cống tiến vật phẩm cho Hoàng đế, vật gì đã ‘cống’ là coi như mất =)) Người nhận cống thì fơn fơ no bụng, người tiến cống lại tay trắng (còn dùng ‘quy (rùa)’ ở đây vì từ xưa rùa được coi là trân quý nhất trong vạn vật v)

Đại khái xa xưa là thế, còn thời nay “giang quy” thường được xài trong hội các bác đánh bạc =)) nói về người thắng thì là thắng fưỡn bụng, nói về người thua lại mang nghĩa thua chấy túi =))

Tân phòng: phòng tân hôn =))

hỷ khăn: cái khăn dùng trong lễ cưới a =)) nếu mình đoán hêm nhầm thì nó là cái khăn che mặt tân nương a =)))

giá y: quần áo tân nương.

8. Chương 8

“Phong, người thật mềm a... rờ rờ ưa quá a...”

“Phong, người thật thơm a... liềm liềm ngon quá a...”

“Đừng... đừng mà...”

“Hắc hắc, Phong, người còn xấu hổ gì, tối hôm qua người chẳng bị ta và Kỳ đụng tới đụng lui rồi còn gì. A, không đúng, sao tay người lại nhỏ thế này?”

“Phải a, kỳ ghê, kê kê của Phong sao ngắn thế này?”

Hai huynh đệ lập tức mở choàng mắt, chưa chi đã bị người nằm bên dưới dọa cho hoảng hồn nhảy dựng!

“Nỗ Nhi, sao lại là người?” Hai người cùng hét toáng lên!

“Nỗ Nhi, Bản vương biết người âm thầm ngưỡng mộ hai anh em chúng ta đã lâu, nhưng trong lòng chúng ta sớm đã có người rồi, người phải quên chuyện này đi thôi.”

“Phải a, Nỗ Nhi, Bản vương biết mị lực của hai huynh đệ ta không ai chống đỡ nổi, cơ mà chúng ta không có ưa luyện đồng, căn bản không thể để mắt tới người, người phải sớm ngộ ra hậu quả của mỗi tình đơn phương tuyệt vọng này a.”

Lăng gia hai huynh đệ vừa vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn của Sát Sát Nỗ Nhi, vừa ra bộ tận tình khuyên nhủ. Sát Sát Nỗ Nhi chả hiểu đầu của tai neho gì đã bị hai vị chủ tử đè xuống gối trò, vốn một bụng ấm ức, giờ nghe họ lú lo một hồi không khỏi tức tối hét ầm lên:

“Nỗ Nhi đâu có bò lên giường chủ tử, ta đã kêu không muốn không muốn, tự các ngài nhất quyết coi ta là Vương phi rồi lôi ta lên chứ!!”

“Là vậy sao?” Hai huynh đệ hoài nghi nhìn hần, “Chúng ta chưa có triệu người, người chạy tới làm gì?”

“Nỗ Nhi đến để báo cáo với Vương thượng!”

“Báo cáo? Báo cáo cái gì?”

“Báo cáo Vương phi trốn rồi!”

“Cái gì? Trốn?”

“Đúng vậy, Vương phi đã đi!”

“Chết tiệt, sao người không nói sớm?”

“Nỗ Nhi đâu có cơ hội nói a?” Sát Sát Nỗ Nhi oan ức dẫu môi.

“Ca, chúng ta mau đi tìm a.”

“Kỳ, người đừng vội, quê hương Phong có một câu tục ngữ thế này “Trốn được hòa thượng, không trốn được miếu”, Nỗ Nhi, đi gọi Lê lão gia cho Bản vương.”

“Tân nương” chạy lạc của Lang thần chạt vật bươn bả chạy về nước, giờ đã an vị đứng trong một tòa biệt thự xa hoa ngoại thành Đài Bắc.

“Tiểu thư, Diệu Phong thiếu gia tới.”

“Người nói sao? Mau, mau mời vào!” Một cô bé xinh đẹp khí chất thanh tân, gương mặt tươi tắn vừa nghe tin báo đã lộ ra vẻ sung sướng không gì sánh được.

“Lan Cầm...” Lê Diệu Phong vừa thấy vị hôn thê của mình, chẳng hiểu vì sao trong lòng chợt dấy lên một cảm giác xa lạ kì dị.

“Diệu Phong! Anh... anh đã về!” Diệp Lan Cầm vội vã nhào vào lòng vị hôn phu. Hai người từ biệt đã ba tháng, trong thời gian đó hoàn toàn không có tin tức gì về hắn, Diệp Lan Cầm càng lúc càng nhớ mong thấp thỏm, hầu như không đêm nào ngủ ngon.

“Diệu Phong, anh thật quá đáng, sao cả điện thoại cũng không gọi cho em, anh có biết em sốt ruột thế nào không? Cho dù nơi anh đi có xa đến mấy cũng phải có cách liên lạc với em chứ.”

“Lan Cầm...”

Diệp Lan Cầm đột nhiên bị ôm siết lấy, không khỏi kinh ngạc. Vị hôn phu của cô trời sinh tính câu nệ, vốn dĩ không phải là người nhiệt tình hay lãng mạn, có thể nói hắn hoàn toàn lãnh đạm, nói là bị động cũng không quá đáng. Quan hệ giữa hai người sở dĩ có thể tiến triển đến đỉnh hôn thê này cũng đều nhờ cha cô ra sức tranh thủ, sắp đặt mới được. Không ngờ hôm nay vị hôn phu lại tự nhiên nhiệt tình như lửa ôm chầm lấy mình, Diệp Lan Cầm vừa mừng vừa thoáng lo lắng, không khỏi ngọt ngào nở nụ cười.

“Diệu Phong, mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, thật đúng không sai. Anh có nhớ em không?”

“...”

“Em biết anh nhất định rất nhớ em, nếu không sẽ không ôm em chặt thế này. Diệu Phong, em thật sự rất vui...” Diệp Lan Cầm dựa vào lòng hôn phu của mình, hài lòng vươn tay ôm lấy hắn.

Lê Diệu Phong nhất thời bị hôn thê ôm lại, đột nhiên khó chịu kỳ lạ, không khỏi khẽ đẩy cô ấy ra.

“Diệu Phong, anh...” Diệp Lan Cầm thật không hiểu tại sao hôn phu của mình hôm nay lại thay đổi thất thường thế này.

“Lan Cầm, xin lỗi, anh hơi mệt...” Lê Diệu Phong nhàn nhạt nói, không muốn để vị hôn thê phát hiện ra tâm tình sâu kín của mình.

“Không... Không sao...”

“Lan Cầm, anh có thể hôn em không?”

“Diệu Phong...” Lần thứ hai kinh ngạc sự chủ động của hôn phu, Diệp Lan Cầm ngượng ngùng cười: “Đương nhiên... đương nhiên là được...”

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hơi ngẩng mặt lên, Diệp Lan Cầm khắp khởi chờ đón nụ hôn hiếm hoi từ người yêu.

Trước mặt rõ ràng vẫn là gương mặt xinh đẹp quen thuộc, nhưng Lê Diệu Phong dù nhìn cách nào cũng không thể bắt mình nảy sinh cảm giác muốn hôn cô ấy. Diệp Lan Cầm chờ mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, không khỏi khó hiểu mở mắt ra.

“Diệu Phong, anh sao thế?”

“Xin lỗi, Lan Cầm, hôm khác chúng ta gặp vậy.” Lê Diệu Phong mặt không chút biểu tình, nói xong đã vội vã rời đi.

“Diệu Phong, anh đừng đi mà, Diệu Phong!”

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, bối rối lái xe chạy về nhà, Lê Diệu Phong hoàn toàn không thể tha thứ cho hành động hôm nay của mình.

Vị hôn thê của hắn là một cô gái tốt.

Tuy rằng kết hôn cùng cô ấy cũng vì lợi ích gia tộc, không thể nói là có tình cảm gì sâu nặng, nhưng hắn biết Lan Cẩm thích hắn. Sự đơn thuần của cô ấy, sự sẵn sàng của cô ấy luôn làm hắn cảm thấy yêu mến vô cùng.

Vậy mà hắn nữ làm cô ấy tổn thương.

Hắn tuyệt đối không muốn thấy vẻ mặt tổn thương của Lan Cẩm, tuy hắn luôn thiếu nhạy bén trong chuyện tình cảm, Lê Diệu Phong vẫn biết mình đối với vị hôn thê hôm nay quá mức lạnh lùng.

Hắn nghĩ chỉ cần kết hôn với cô ấy, thành vợ chồng rồi sẽ cố gắng bù đắp cho cô ấy là được. Chờ hai người kết hôn rồi, có con với nhau, hắn sẽ tìm lại được cuộc sống bình thường yên ổn bao năm qua.

Lê Diệu Phong hắn là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, không phải tân nương của ai hết! Hắn không muốn lại phải trở thành thứ bị khuất phục bên dưới cho hai tên sắc lang tùy ý ***!

Hắn làm chủ chính mình, không một kẻ nào khác có thể độc chiếm bản thân hắn!

Hắn sẽ không... không bao giờ vì hai tên cầm thú mà phiền não, không bao giờ vì bọn họ mà bức bối, hắn phải quay về cuộc sống hoàn toàn theo ý chí chính mình bao năm qua!

Cực kì chán ghét việc tâm tình mình mãi dao động không yên, Lê Diệu Phong không khỏi oán hận tự nhủ.

Lúc này Lê Diệu Phong không ý thức được, chỉ cần liên quan đến chuyện của hai huynh đệ kia hắn sẽ mất đi khả năng phán đoán bình thường.

Trở về biệt thự riêng, Lê Diệu Phong đưa xe vào gara rồi đi vào phòng khách.

“Phong, người chưa nói một tiếng đã đi, chẳng lịch sự gì cả.”

“Nói phải a, Phong, lẽ nào người không nhìn thấy chúng ta sao?”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ thân mặc trường bào màu vàng kim nhạt, phong thần tuấn lãng, tư thái cao ngạo ngồi giữa sofa trong phòng khách, hoàn hảo một vẻ khinh thị thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Lê Diệu Phong thấy hai người, ngực bất giác nhảy lên, hắn cũng bị bất ngờ khi thấy anh em họ, bất quá hắn đã sớm hạ quyết tâm, nhất định sẽ không bị bọn họ ảnh hưởng nữa.

“Các người tìm ta có việc gì?” Lê Diệu Phong thản nhiên hỏi.

“Chúng ta tới tìm người đòi tân nương tử.”

“Ta không hiểu các người nói gì.”

“Ca, không ngờ Phong còn ưa giả bộ hồ đồ vậy nha.”

“Phải a, bắt cóc tân nương của chúng ta rồi chạy mất mà còn giả bộ không có gì xảy ra, thực sự là quá đáng.”

“Đúng, hắn nhất định là thấy tân nương của chúng ta xinh đẹp như thiên tiên nên sinh lòng xằng bậy, bắt nàng đi mất.”

“Không sai, nhất định là như vậy.”

“Câm miệng! Ai bắt cóc tân nương của các người?”

“Chính người a, lại còn không chịu nhận. Qua đêm động phòng hoa chúc, tân nương tử của chúng ta đã không thấy tăm hơi. Chúng ta đã tra hết rồi, cùng biến mất một ngày chỉ có mình người thôi. Người còn dám nói không bắt cóc tân nương của chúng ta sao?”

Trợn mắt chứng kiến hai tên mồm miệng bừa bãi, lời lẽ ba hoa chích chòe, hùng hồn làm bộ suy luận kỳ án, Lê Diệu Phong quả thực tức đến ối máu. Cái gì thể thốt phải kiên quyết lạnh lùng, tuyệt đối không để bọn họ ảnh hưởng tới cuộc cũng bị hắn quăng tuốt lên chín tầng mây.

Vút—vút—vút—

Trong nháy mắt, Lê Diệu Phong liên tục phóng ra một chùm phi đao.

Hai huynh đệ Lãng gia cuống quýt vừa lui chơi né tránh vừa ngoác mồm kêu cứu ồm tỏi: “Cứu mạng a, giết người diệt khẩu... ậy, không... giết “lang” diệt khẩu a!!!”

“Có gan thì đừng có chạy!” Lê Diệu Phong không hề ngơi tay, liên tục phi đao truy sát.

Ba người người trốn ta tìm, người chạy ta đuổi rất chi là náo nhiệt.

“Diệu Phong, dừng tay cho ta!”

Một tiếng quát lớn tràn ngập uy nghiêm vang lên, lập tức khiến Lê Diệu Phong phải ngừng chân truy sát.

“Diệu Phong, đồ nghiệt tử! Người không những dụ dỗ phi tử của Thần thượng, sự việc bại lộ lại còn muốn diệt khẩu, thanh danh Lê gia đều bị tan nát trong tay ngươi rồi!”

“Ông nội, ông đừng nghe hai tên hỗn đản này nói bậy!”

“Cái gì? Người... người dám nhục mạ Thần thượng... hỗn...” Lê lão gia nghe vậy giận đến thiếu chút nữa ngất lịm.

“Được, được, ta hôm nay sẽ thay mặt tổ tiên Lê gia dạy dỗ đứa cháu chẳng ra gì này!”

Lê lão gia tay nắm cây trượng gia pháp vung lên cao.

Lê Diệu Phong không tránh né cũng không run rẩy, gương mặt hấn hoàn toàn vô cảm, thẳng người đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Chờ đã!” Lãng Hoàng dùng một tay chặn lấy cây trượng gỗ nặng nề: “Ta không cho phép ngươi đánh hấn.”

“Phải a, lão già đáng chết, nếu ngươi dám đụng đến một ngón tay Phong, ta nhất định băm ngươi làm trăm mảnh!”

“Nhưng... Thần thượng, con cháu Lê gia làm chuyện đại nghịch bất đạo thế này, ta không nghiêm phạt hấn một phen, chẳng phải có tội với Đấng Cách Lý, có tội với các ngài sao?”

“Chuyện này không đơn giản, người trực tiếp giao hấn cho chúng ta là được.”

“Đúng đúng, giao hấn cho chúng ta, chúng ta sẽ hảo hảo “nghiêm phạt” hấn, “thẩm vấn” hấn, hắc hắc hắc...”

Lê lão gia vừa nhìn hai vị Thần thượng đưa lưỡi liếm môi thèm thuồng, hai mắt nheo nheo, trừng ra vẻ mặt tàn nhẫn khát máu ngút ngàn, không khỏi sợ đến run cầm cập.

“Thần...Thần Thượng... Xin các ngài làm ơn giơ cao đánh khẽ, tha cho cháu trai ta lần này đi.”

“Lớn mật! Người mà dám cự tuyệt yêu cầu của chúng ta! Lê nào người muốn toàn Lê gia chịu tội?!”

“Trăm triệu lần không được a!” Lê lão gia vừa thấy Thần thượng tức giận đã sợ đến quỳ rạp xuống đất:

“Diệu Phong... Diệu Phong xin mặc các Thần thượng xử trí...”

Im lặng, ko chút phản kháng bị đưa lên phòng ngủ trên lầu. Lê Diệu Phong chỉ đơn giản thờ ơ đứng đó, phong thái lãnh liệt mà thanh nhã càng khiến cho hai sắc “lang” mê muội đến đầu óc choáng váng, nước miếng tuôn trào.

“Phong... Ta nhớ ngươi muốn chết!”

Đệ đệ Lãng Kỳ nháy mắt đã nhào tới đẩy ngã Phong xuống đất...

Hai vị Lang thần vừa xong còn đứng trước mặt người ngoài làm bộ tàn khốc, vung vẩy uy phong, giờ đối diện với người trong lòng đã hoàn toàn trở thành hai con cún con to xác nhìn thấy chủ nhân, thỏa sức nhõn nhõn nịnh nọt.

Vừa không ngừng cọ cọt rúc rúc vào lòng Phong, Lãng Kỳ vừa ầm ục kể tội: “Phong thật xấu, đi bỏ chúng ta lại, hại ta mấy đêm không được ôm người, tối ngủ không được, ăn chi cũng không thấy ngon. Ca, người nói chúng ta phải giáo huấn Phong sao đây, để hấn không bao giờ dám trốn chúng ta đi nữa!”

“Cái này a...” Lãng Hoàng ngồi xuống bên cạnh hai người, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc tơ trên mặt người trong lòng, yên lặng nhìn đôi mắt hàm chứa mơ hồ tức giận của hắn.

“Phong, ta có hai con đường cho ngươi chọn. Thứ nhất, ngươi trước đây đã thừa nhận là Vương phi của chúng ta, rồi lại đổi ý chạy trốn, Bản vương cũng không còn cách nào khác là chiêu cáo thiên hạ ngươi là Vương Phi của Lang thần, cho ngươi không còn nơi nào chạy trốn được nữa, ngươi thấy sao?”

“Các ngươi thử để lộ ra xem, ta thà chết cũng không thành trò cười cho thiên hạ!”

Vừa nghĩ đến ánh mắt soi mói cùng những lời chế nhạo trào phúng sau lưng, Lê Diệu Phong đã xấu hổ, giận dữ muốn chết quách cho xong.

Hai huynh đệ nghe thấy vậy lập tức hưng phấn liếc mắt nhìn nhau, hàm ý hỉ hả “biết ngay hắn sẽ nói thế mà”

“Hắc hắc, vậy Phong chỉ còn con đường thứ hai thôi...”

“Nói nhảm vừa vừa! Có rắm cũng đánh quách cho xong!”

Lê Diệu Phong gần như đã muốn tung hô tất cả thấy rồi, dù sao chỉ cần không để ai khác biết Lê Diệu Phong hắn đường đường một đại nam nhân lại bị coi như nữ nhân dè dặt sống dè dặt, mà đâu chỉ một tên dè, này còn hai tên!! Muốn hắn làm cái gì cũng được!

“Phong, con đường thứ hai này...” Lãng Hoàng hưng phấn đến hai con mắt đều phát sáng lấp lánh, “Chúng ta có thể giữ kín thân phận của ngươi, cho đến ngày ngươi nguyện ý công khai tất cả, thuận tình một lòng trở thành lão bà của chúng ta, hầu hạ chúng ta, chiều chuộng chúng ta, không tùy ý ngỗ nghịch, càng không tùy ý rời bỏ chúng ta.”

“Hừ, các ngươi tưởng tượng mới thật hay hóm!”

“Ngươi nói gì?”

Lãng Hoàng nheo mắt, lửa giận ngập trời, tay tại không trung ngoắc một cái, hai tay Lê Diệu Phong lập tức bị một sợi dây vô hình trói treo lên...

“Vương bát dẫn! Thả ra mau!” Lê Diệu Phong hai chân không thể nào chạm đất, chỉ có thể đá đạp loạn xạ trên không.

“Hừ, ngươi dám không đồng ý, ta làm ngươi phải đồng ý mới thôi!”

Sự nhằn nạy của Lãng Hoàng đã cạn, tay hắn khẽ phát một cái, một cái roi nhỏ lập tức xuất hiện trên tay.

“Ca, đừng a!”

“Im! Hôm nay ta sẽ cho hắn biết thủ đoạn của Lang thần chúng ta!”

Lãng Hoàng một roi vút lên, uy vũ sinh phong.

Lê Diệu Phong nhắm nghiền hai mắt, hàm răng nghiến chặt, chuẩn bị chịu đựng đau đớn.

Vút—vút—

Áo của Lê Diệu Phong bị roi khía đứt một đường dài, trên da cũng xuất hiện từng vết máu rơm rớm.

Thời khắc đầu roi rơi xuống nơi yếu ớt nhất của nam nhân, hắn rốt cuộc không những không hề cảm thấy đau đớn kịch liệt như dự đoán, ngược lại chỉ thấy run rẩy tê dại, một luồng khoái cảm từ hạ thể xông thẳng lên tận óc.

“Ân a... cấp a...”

Lê nào... lê nào mình đúng là kẻ khổ ***?

Bị đánh một cách tàn khốc mà còn cảm thấy thỏa mãn, Lê Diệu Phong càng lúc càng không thể chấp nhận được thứ phản ứng sinh lý biến thái kinh hoàng của mình, nhưng nói thế nào cũng không thể cưỡng lại khoái cảm mãnh liệt cuộn trào, hắn chỉ còn biết không ngừng rên rỉ...

“A a... hõn... hõn đản... buông a...”

“Thực sự muốn chúng ta buông ra sao? Ta thấy người bị đánh rất sung sướng mà, còn rên lớn như vậy...”

Lăng Hoàng dùng roi gại gại ngay đỉnh trướng căng giữa đũng quần Lê Diệu Phong.

“Ai... ai thích chứ... ta vì đau nên mới rên...” Lê Diệu Phong chết cũng không chịu để cho hai tên sắc lang nắm được cảm giác thực sự của mình.

“Đau? Ha ha...” Hai huynh đệ nghe vậy lập tức ôm bụng cười to.

“Phong, người thực sự cho rằng ta và ca ca đánh người đau sao? Chúng ta rõ ràng đang chơi cùng người mà...” Lăng Kỳ tiến tới trước mặt Lê Diệu Phong, vuốt ve vết máu điểm lệ không gì sánh được.

“Người là tâm can bảo bối của chúng ta, chúng ta làm sao có thể tổn thương người đây...”

“Ai, đáng tiếc có người không hiểu phong tình, luôn chực chà đạp tâm ý của chúng ta.” Lăng Hoàng đứng phía sau Lê Diệu Phong, ghé vào lỗ tai hắn mà nhẹ nhàng than thở.

“Phải a, Phong, người đừng mãi tùy hứng như thế, làm Vương phi của chúng ta rất thoải mái, ta và ca ca sẽ hầu hạ người như hầu hạ Nữ vương...”

Quỳ xuống, nhẹ nhàng lấy ra dục vọng đã cương cứng từ lâu của người trong lòng, Lăng Kỳ như muốn chứng minh lời nói của mình, cúi đầu ngậm trọn vẹn vào trong miệng.

“Không...”

Bộ phận mẫn cảm nhất trên cơ thể bị vòm miệng nóng bỏng sát sao bao bọc, Lê Diệu Phong lập tức không nhận được hết lớn.

Lăng Kỳ vừa nghe tâm can bảo bối của mình động tình rên xiết càng ra sức liếm hút....

“Trời ạ, trời ạ...” Có người đã khước mắt rừng rừng lệ, bức bối lắc đầu thở dốc, hai tay bị trói giờ lên cao quá đầu, hai chân cách mặt đất không ngừng giãy giụa.

“Thích đúng không? Nhìn tiểu huyệt phía sau của người cũng thích đến không ngừng hé miệng, có phải đang la hét đòi chúng ta mau tiến vào?”

Lăng Hoàng từ phía sau đem hai chân Phong kéo cao lên, để nhục bồng đứng thẳng tại huyệt khẩu nhỏ nhắn, khe động một cái đem tất cả xen vào nơi sâu kín nhất.

“Ô a a...”

Tiểu huyệt phía sau bị ca ca mạnh mẽ xuyên vào, nhục bồng phía trước càng bị đẩy sâu hơn vào yết hầu của đệ đệ...

“A a... cấp a... không... không... Ôi chao... Ôi...”

Cứ như vậy, hết lần này đến lần khác, Lê Diệu Phong bị trước sau giáp công mà rơi lệ không ngừng, chịu không nổi lớn tiếng cầu xin tha thứ...

“Ô... Không muốn, không muốn a... Mau tránh ra... Ta... ta... A...”

Lời còn chưa ra nghĩa, toàn thân đã co giật mãnh liệt, Lê Diệu Phong hoàn toàn không kịp báo trước cho đệ đệ đã bắn tinh đầy miệng hắn, không khỏi vừa cảm thấy nhục nhã vừa áy náy không ngớt.

Nhưng Lăng Kỳ không những không hề bài xích, ngược lại còn như nếm được mỹ vị: “Ăn... ăn ngon ghê... Phong, người cũng nếm thử mùi vị của mình xem...”

Lăng Kỳ đứng dậy chụp lấy môi Phong, say sưa tặng cho hắn một nụ hôn sâu ướt át, ép buộc Lê Diệu Phong lần đầu tiên nếm vị dịch thể của chính mình.

“Ngô... ngô... Ăn... ăn...”

Cánh mũi thoát ra hơi thở dốc ngọt ngào, mỗi lần bị hôn thật sâu như vậy Lê Diệu Phong lập tức toàn thân mềm yếu, say sưa không ngớt...

“Phong, Kỳ hôn khiến cho người rất thoải mái phải không? Ta lại cho người càng thoải mái nhé?”

Lãng Hoàng tà tà cười, cổ ý nâng Phong lên cao đủ để nhục bổng hầu như rời khỏi động khẩu của hắn, rồi đột ngột thả tay buông hắn ra.

“Ồ a a a...”

Vách tràng non nớt bị giãn căng còn chưa kịp co lại, thoáng chốc đã bị cuồng bạo xâm lấn một lần nữa, Lê Diệu Phong đau đến rên xiết không ngừng, run rẩy yếu ớt trong lòng hai huynh đệ....

Lê Diệu Phong nhú chặt lông mày, vẻ mặt đau đớn hàm chứa ý ai oán thê mỹ vô vàn, đệ đệ Lãng Kỳ thoáng nhìn đã thấy ngược tâm dâng trào, nhin không nổi khẽ gầm một tiếng, từ phía trước nắm chặt vòng eo mềm mại của Phong, điên cuồng thúc tới vào.

“Đừng...”

Nhục huyết nhỏ bé bị hai cây nhục bổng thô lớn một trước một sau xuyên thấu, Lê Diệu Phong trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Hai huynh đệ lần này bị người trong lòng bất cáo nhi biệt, đã tỉnh không còn một chút ôn nhu, chỉ rắp tâm dụng thủ đoạn tàn nhẫn triệt để chinh phục hắn, quyết khiến thân thể mất cảm *** loạn này mãi mãi không ly khai bọn họ lần nữa!

“Đau không? Bảo bối...” Lãng Hoàng trước mắt Lê Diệu Phong chỉ khoác một vẻ lãnh khốc xa lạ.

“Ồ... đau quá! A a... các người muốn giết ta sao?Ồ... ta muốn chết... A a...”

“Thật đau đến thế sao?”

“Ồ... đau... đau mà...”

“Như vậy a... Ca, Phong thật đáng thương... chúng ta để hắn thoải mái nha...”

Hai huynh đệ lại đổi chiến thuật, đầu tiên vỗ về hôn hít những điểm nhạy cảm trên người Lê Diệu Phong. Sau lại giảm nhẹ lực, vừa vào vừa ra, chậm rãi tại tràng bích mãnh mai khe khẽ chuyển động, mỗi lần đi qua điểm tiêu hồn lại cố ý ma sát mạnh thêm một chút.

“A a a...”

Trời ạ... tuyệt quá tuyệt quá... thích chết ta mất!

Nhục huyết *** loạn bị hai cây nhục bổng không ngừng thay phiên chuyển động, Lê Diệu Phong từ lâu đã quên mất đau đớn, sảng khoái đến mức hắn khóc kêu không ngớt, toàn thân run lên như tơ liễu trong gió...

Hai huynh đệ lần này vừa ra roi lại dâng mật đường, vừa mật đường lại thẳng tay quất roi, mỗi lần Lê Diệu Phong chực đến cao trào lại lập tức bị tàn nhẫn xóc đau đớn đến bưng tỉnh, cứ như vậy tới tới lui lui, không biết bao nhiêu bận, làm cho hắn chết đi sống lại, thống khổ vạn phần...

“Ồ... thôi... thôi... Khó chịu quá... khó chịu quá a...”

“Muốn thoải mái thì đáp ứng điều kiện của hai huynh đệ ta, bằng không đêm nay người còn phải chịu nhiều nữa...”

Hai huynh đệ kiên quyết tiếp tục dụng thủ đoạn khủng bố, rốt cuộc đã đánh tan phòng tuyến cuối cùng trong Lê Diệu Phong!

“Cáp a ha... ta đáp ứng, ta... ta cái gì cũng đáp ứng hết!”

Đáp ứng điều kiện rồi lúc thanh tỉnh sẽ hối hận muốn chết, nhưng lúc này Lê Diệu Phong đâu còn quan tâm nữa, hắn chỉ hy vọng mau chóng thoát khỏi cái địa ngục này thôi.

“Phong, đừng nói chúng ta không cảnh cáo người. Lần này người đáp ứng mà dám lại đổi ý nữa, chúng ta ngay lập tức trước mặt ông nội người cùng toàn bộ người trong gia tộc đem người thao diễn một trận! Để bọn họ hảo hảo thưởng thức đáng về người kẻ thừa gia tộc Lê Diệu Phong nằm dưới thân chúng ta dục tiên dục tử, *** dâng đến mức nào!”

“Đừng mà! Ta... ta không đổi ý là được!”

“Thế mới ngoan...”

Hai huynh đệ thỏa mãn mỉm cười, lúc này mới vứt bỏ mặt nạ ác ma, buông thả chính mình cho người yêu chân chính hưởng thụ. Hai nhục bông từ lâu cương cứng đến muốn bạo phát bắt đầu điên cuồng tiến xuất, đâm sâu rút cạn giữa nhục huyết cơ khát tham lam!

“Cáp a... Ân ân... A a...”

Thật thoải mái... Thật thoải mái... sao có thể thoải mái đến thế này!

Khát vọng bị cưỡng lực ma sát lần thứ hai thưởng thức tư vị tiêu hồn, Lê Diệu Phong cảm nhận được khoái cảm cường liệt quen thuộc, không thể kiềm được mà phát ra tiếng thét lớn thống khoái!

“A a a...”

Thao chết ta đi! Thao chết ta đi!

Trong lòng Lê Diệu Phong lớn tiếng thét gào!

Tràng bích mỏng manh ẩm ướt bị ra sức đánh xuyên qua đường như muốn tan vỡ, tiếng phốc phốc ngược ngừng liên tục vang lên, âm thanh *** loạn không chỉ càng kích động hai huynh đệ, mà chính Lê Diệu Phong nghe được cũng hưng phấn phát điên, liều mạng xoay eo đón lấy thể tiến công hung mãnh của bọn họ...

“Ô a a... ta muốn chết ta muốn chết...”

Nhấn nhẹn đã lâu, dịch thể của hai người phút chốc mạnh mẽ phun trào, trong nháy mắt Lê Diệu Phong thực sự có cảm giác muốn hấn chết lịm trong vòng tay hai người này hấn cũng nguyện ý...

Hai lang một người bày trò “nghiêm phạt bức cung”, chơi đến trời đất đảo điên, kịch liệt quên mình. Hoàn toàn không biết Lê lão gia ở dưới lầu nghe thấy tiếng cháu trai khóc thét, lòng nóng như lửa đốt, lo lắng vạn phần, khóc đến tèm lem nước mắt nước mũi....

Hết chương bảy.

kê kê: con gà con a ==)) nhưng ở đây là từ ‘âu yếm’ tụi đó gọi cái xxx của bạn Phong a ==))

lão bà: vợ:))

ngược tâm: ý muốn ngược đãi.

bất nhĩ cáo biệt: bỏ đi không từ biệt.

hai chàng lang... ==)) đồ mồm loa mép giải ==))

9. Chương 9

Trường trung học Trường Phong với trăm năm bề dày lịch sử, được sáng lập bởi tập đoàn Lê thị oai danh toàn quốc.

Trung học Trường Phong không chỉ có trang thiết bị hiện đại xa xỉ, giáo viên ưu tú danh tiếng mà còn sở hữu một sự khác biệt triệt để mà các trường trung học khác không thể có được – đó là một vị hiệu trưởng trẻ nhất, đẹp trai nhất toàn quốc!

Hôm nay, một cảnh tượng phi thường quý dị xuất hiện tại trường cao trung Trường Phong.

Một chiếc ô tô sang trọng được thiết kế đặc biệt, thuần thủ công, thân dài hơn xe bình thường rất nhiều chậm rãi tiến vào sân trường.

Phần lớn học sinh mặc dù xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng lần đầu tiên thấy một chiếc xe xa hoa đến vậy, không khỏi thấp phần hiếu kỳ muốn biết trên xe là vị tai to mặt lớn nào đây.

Xe dừng lại, một thiếu niên đầu nhỏ nhắn xinh xinh, nhìn mười phần thanh tú đáng yêu lập tức từ ghế trước bước xuống, cung kính kéo cửa sau.

“Chủ tử, đến trường rồi.”

Mọi người đợi hồi lâu cũng không thấy có tiếng trả lời, lại càng không có người xuống xe, thành ra cả đám đều ráng vươn cổ nhón chân, hồng ngó được trong xe là thần thánh phương nào, từ đâu chui ra mà phô trương quá thế.

“Chủ tử, thực sự đến trường rồi.” thiếu niên thấp giọng giục thêm một lần nữa.

“Xi sao nhanh vậy, chúng ta còn chưa kịp làm gì đây, thật mất hứng!”

“Phải a, ca, kêu tài xế lái thêm vài vòng nữa đi.”

Trong xe phát ra hai giọng oán giận, nóng nảy mà trầm thấp đầy từ tính, đám nữ sinh chen chân xung quanh vừa nghe được chất giọng khêu gợi đến thế đã quá nửa tê nhũn chân tay.

“Ân... ân... các người... các người dừng tay cho ta...”

Giờ đến lượt tiếng rên rĩ khiến người ta mặt đỏ tim đập, suy nghĩ bậy bạ phát ra, ngay lúc dân tình bắt đầu chìm đắm trong tiếng rên mê người thì đột nhiên vang lên hai tiếng tát bôm bốp!

“Bảo các người dừng tay có nghe thấy không?”

“Ôi, đau chết đi, Phong thật xấu, tét sưng cả móng vuốt người ta rồi người phù phù đi, phù phù phù phù cho bọn ta đi”

Thanh âm vốn trầm thấp từ tính bây giờ nghe ra lại không khác chi giọng nghịch ngợm làm nũng của tụi con nít quý.

“Phù cái đầu người! Các người không xuống xe thì lập tức cút về cho ta!”

Một đôi chân thon dài bước xuống, tiếp đến cả thân hình nam nhân hoàn mỹ hiện ra.

Chờ hẩn hoàn toàn đứng dậy, mọi người mới bàng hoàng nhận ra hẩn chính là thần tượng mà toàn bộ thầy trò đều cực kỳ sùng bái kính nể – Hiệu trưởng trường trung học Trường Phong – thần tượng siêu cấp ít lâu nay vắng bóng.

Lê hiệu trưởng tuần tú thanh nhã như trước sửa sang lại quần áo xộc xệch mất trật tự, đôi mắt lạnh lùng đảo qua, mặt không biểu cảm, giọng điệu lạnh lẽo nói:

“Các người không cần đi học sao? Hôm nay ai dám muộn lập tức phạt chạy quanh trường mười vòng!”

Mọi người đều biết vị hiệu trưởng “không ưa cả chó cún này” trước nay luôn xử sự thiết diện vô tư, đã nói là làm, thành ra vừa nghe hẩn nói vậy, đám đông lập tức sợ đến giải tán sạch sẽ!

“Oa, không ngờ Phong có uy như vậy a! Quả là không hổ là Vương phi của Lang vương a!”

“Không sai không sai, đợi khi chúng ta làm vua, Phong sẽ thành Lang hậu của thần giới chúng ta, khi ấy nào thì thống lĩnh tam cung mẫu nghi thiên hạ đương nhiên là phải có uy rồi!”

Lê Diệu Phong vừa nghe từ “mẫu” mà mình tối kiêng kị, lập tức bắt đầu phát khùng!

“Các người mà tiếp tục nói nữa, lập tức cút ra cổng cho ta!”

“Ca, người có thấy Phong đúng là hai mặt không?” Lãng Kỳ hậm hực nói: “Rõ ràng tối hôm qua ở trong lòng chúng ta còn rên la lớn như vậy, thích đến chết đi sống lại, lại còn khóc đòi chúng ta cố cố tí nữa, thế mà giờ tỉnh cái là trở mặt ngay được?”

Lãng Hoàng nghe đệ đệ hỏi, không khỏi khẽ cười. Hẩn biết Phong của bọn hẩn tâm cao khí ngạo, mỗi lần tỉnh táo là không làm sao chịu đựng được biểu hiện thần phục phóng đảng trên giường của mình, cho nên mới tìm mọi cách chống cự, hết trốn lại chạy.

Nhưng mà Phong a, người thoát được một ngày, làm sao thoát được cả đời, thoát được vận mệnh của người, thoát được chính cả trái tim người đây?

Lãng Hoàng nhìn thân ảnh cao ngạo trước mặt mình, nhẹ nhàng cười cười.

Bất quá lúc này hắn chưa muốn nói thẳng ẩn tình, chỉ cố ý ngả ngón nói: “Ai, đệ, người không biết đây thôi. Giống cái đều khó hầu như vậy đó, người xem mẫu hậu không phải cũng in vậy sao, phụ hoàng toàn bị mẫu hậu hành hạ khổ đến không nói nên lời đây thôi. Chúng ta đúng là nam “lang” số khổ a”

Lê Diệu Phong rảo chân đi thẳng lên phòng hiệu trưởng, hoàn toàn không thèm ngó tới hai huynh đệ đằng sau lúu rú chuyện gì, xét cho cùng miệng “lang” ới không được răng ngà, đứng nghe xong không khéo hắn tức đến thổ huyết chết thôi!

“Thần Thượng!”

Ba người vừa bước vào phòng làm việc, bên trong lập nhất loạt quỳ xuống.

“Ừ, các người sao như âm hồn bất tán vậy?!” Nhìn thấy mấy vị cao tuổi nhà Lê gia cùng pháp sư, Lãng Kỳ kêu toáng lên.

“Thần thượng tôn quý giá lâm thăm quan tể trường, tiểu nhân đương nhiên phải ở đây cung nghênh Thần thượng. Diệu Phong, con phải lập công chuộc tội, hầu hạ Thần thượng cho chu đáo, bất luận Thần thượng phân phó việc gì, con tuyệt đối phải lập tức làm theo, biết không?”

Lê Diệu Phong căn bản là lười trả lời, nhưng sợ không đáp ông nội lại phát hỏa, rồi phải nghe cảm rằm một hồi, hắn đành miễn cưỡng “Ân” một tiếng cho có.

“Ca, Lê lão gia đã nhiệt tình như thế, nếu chúng ta chỉ tham quan rồi trở về thì cũng quá không nể mặt mũi bọn họ đi.”

Lãng Hoàng và đệ đệ là cặp sinh đôi cùng trứng, hai người (lang) từ nhỏ lớn lên bên nhau, làm sao lại không hiểu trong bụng hắn đang nghĩ gì.

“Nói cũng đúng, hay là như vậy đi. Ca ca đối với trường học của con người cũng có hứng thú, nghiên cứu xem bọn họ cả ngày ở chỗ này làm trò gì cũng hay, không bằng chúng ta lưu lại học thử a.”

“Trời a...” Mọi người vừa nghe thấy Thần thượng muốn ở lại trường học của Lê gia, lập tức kinh hãi vạn phần, dạt dào vinh quang, lập tức nhất tề quỳ lạy tung hô:

“Tạ ơn Thần thượng long ân! Tạ ơn Thần thượng long ân!”

“Ân, Lê lão gia, người nói xem, giáo viên nào hợp nhất với chúng ta đây?” ngữ khí Lãng Hoàng phi thường mềm mỏng.

“Phải a, bọn ta không phải chó chó mèo mèo tùy tiện đâu nha.”

Lê Diệu Phong là người thông minh, vừa nghe hai tên kia huynh ca đệ xướng đã biết đại sự không ổn, vội vã mở miệng nói: “Ông nội, trường của chúng ta có người vừa được Bộ giáo dục khen thưởng, công nhận là một trong mười giáo viên giỏi nhất toàn quốc phải không?”

“Đúng là có chuyện đó, thầy ấy cực kỳ ưu tú a, ta thấy...”

“Ca, ta sợ người lạ a, không phải ai quen ta không chịu đâu!”

Lãng Hoàng vừa thấy đệ đệ nhú mày, lập tức cưng chiều cười cười: “Kỳ, yên tâm, Lê lão gia sẽ giúp chúng ta sắp xếp mà, phải không?”

Bị hai vị Lang thần vô cùng tôn quý nhìn chăm chăm, Lê lão gia lập tức căng thẳng đến chân tay luống cuống: “Vâng! Vâng! Diệu... Diệu Phong, là... là con vậy! Con đã hầu hạ Thần thượng một thời gian rồi, con là người hiểu rõ tính khí Thần thượng nhất. Hơn nữa thân phận của Thần thượng là tuyệt đối cơ mật, không thể để lộ ra ngoài. Con đảm nhiệm việc hướng dẫn thần thượng, phải bảo vệ thần thượng chu đáo, không được có bất cứ sai lầm gì biết chưa?”

Thấy hai tên mặt lang xảo quyệt chớp chớp mắt, cố tình làm bộ vô tội nhìn hẩn, Lê Diệu Phong quả là tức đến suýt phát nội thương.

Lúc Lê hiệu trưởng mang theo hai vị thiếu niên quần áo kì dị, tuấn mỹ như thần tiên xuất hiện tại vườn trường, lập tức làm toàn trường rối loạn. Học sinh bắt chập học hành, toàn bộ chạy đến cửa sổ ngắm nghía, giáo viên cũng vờ vịt ra giữ trật tự dạng chen vai lén dòm.

“Trời ạ, cảnh này đẹp quá đi! Ba người quả là đẹp hiếm có mà!”

“Đúng a, đẹp trai chết được!”

“Mau chụp ảnh! Chụp ảnh a!”

Các nữ sinh đều lôi điện thoại di động ra, ống kính chớp lóe lia lịa, liều mạng chụp lại cảnh tượng hiếm có.

Lê Diệu Phong thấy các loại hành vi điên cuồng này thực sự ngạc nhiên vô cùng, nhưng Lăng gia huynh đệ đã quen được người người kính ngưỡng, chỉ hơi ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, ưu nhã phát tay với đám đông. Cử chỉ này ngay lập tức làm đám con gái gào rú hoan hô ầm ĩ!

Lê Diệu Phong đột nhiên thấy bức bối vô cùng, một bụng tức giận khó hiểu hại hẩn tại chỗ dừng dừng nổi bão!

“Các người còn ra thể thống gì nữa không? Đây là sân vận động hả?! Tất cả trở về học cho ta!”

Mọi người vừa nhìn thấy hiệu trưởng phát hỏa, lập tức quệt quệt mũi trở lại học tiếp, có điều vẫn không quên nháy mắt đưa tình, vi vu hô gió với hai vị thiếu niên tuấn mỹ, khiến Lê Diệu Phong nhìn thấy càng bức mình.

“Ca, Phong ghen, hi.”

“Đúng vậy, Phong khi ghen nhìn đáng yêu nhất, đáng yêu đến nỗi nhịn không được muốn đè hẩn xuống a, hắc hắc...”

“Không sai không sai, ca, ta vừa sai Nỗ Nhi đi khảo sát địa hình, xem trường học có chỗ nào hảo ngoạn để Phong cùng chúng ta tận hưởng sung sướng a.”

“Àn, Kỳ qua mấy năm, suy nghĩ càng lúc càng chu đáo.” Lăng Hoàng khen ngợi gật đầu.

“Thật á? Ca ca thấy thế thật á? Ta vui quá nha!” Được ca ca khen ngợi Lăng Kỳ hớn hở đến đuôi cũng thò ra ve vẩy.

Cuộc đối thoại của hai vị Lang thần cao quý không gì sánh được lúc này quả thật là “cao siêu” đến không ai nghe.

Lê Diệu Phong cảm đầu đi trước, liều mạng tự nhủ mình nhất định phải nhẫn nhịn, không thể trước mặt bao nhiêu người diễn lại màn thăm sát “lang”, bằng không Lê gia nhà hẩn từ nay đời đời bị bêu danh “ngược đại động vật” mất!

Sát Sát Nỗ Nhi phụng mệnh chủ tử bí mật thăm dò địa hình, vừa vẽ bản đồ, vừa đặt bút ghi chép.

“Àn, ở đây tốt, không khí lưu thông, địa điểm lại ẩn mật, chủ tử nhất định thỏa chí. Ghi lại!”

“Àn, ở đây cũng không tệ, từ trên cao nhìn xuống, tầm nhìn rộng rãi, vừa làm vừa có thể thưởng thức phong cảnh, phong thủy tốt, phong thủy tốt.”

Cứ như vậy vừa đi vừa viết, một hồi bản bút ký đã liệt kê được một đồng địa điểm.

“Hắc hắc, không sai không sai, không ngờ năng lực quan sát cùng với tài năng sáng tạo của bản tướng quân lại ưu tú nhường này. Cho chủ tử xem bút ký của ta nhất định sẽ tán thưởng, không chừng sẽ cho ta học cùng bọn họ a.”

Đối với sự vật mới lạ mang lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, Sát Sát Nỗ Nhi không khỏi bắt đầu huyền tưởng mình cùng mọi người nghe giảng sẽ như thế nào. Chỉ mãi lo suy nghĩ mà không chú ý tới trước mặt có người, Sát Sát Nỗ Nhi bị đụng “Bình” một tiếng rồi ngã ngoài ra đất, đầu đến la toáng lên.

“Ôi! Đau chết đi! Tên người thấp hèn không có mắt nào dám đụng trúng bản tướng quân?”

“A, người nói ai là người thấp hèn a?”

Lê Thiên Kinh buồn cười nhìn thiếu niên tướng mạo vô cùng đáng yêu đang ngồi dưới đất xoa xoa mông.

“Hừ, đang nói người đó! Tiếc cho người lớn xác như vậy, con mắt lại bé tí teo, nếu làm bị thương bản tướng quân, ta sẽ sai ngự lâm quân của ta xé xác người ra thành từng mảnh!”

“Ngự lâm quân? Đầu năm mà cũng có diễn kịch sao? Người thật đúng là một bé con kỳ quái!”

Nhẹ nhàng đem thiếu niên chỉ cao tới vai từ trên mặt đất ôm lên, luôn luôn học hành hạng nhất, vô cùng đa tài, được thầy cô tín nhiệm trao cho giữ chức hội trưởng hội học sinh – Lê Thiên Kinh, ngày hôm nay đối với thiếu niên lai lịch bất minh tự nhiên lại nổi lòng hiếu kỳ muốn trêu chọc.

“Không được gọi là bé con! Tính bằng tuổi của con người là ta một trăm hai mươi tuổi rồi, rõ ràng lớn hơn người nha!” Sát Sát Nỗ Nhi trừng mắt nhìn thẳng vào tên con người to gan lớn mật, hồn nhiên chưa nhận ra mình đang bị người ta ôm vào lòng.

Thấy thiếu niên ra vẻ dữ tợn, lại còn nói lăng lung tung càng làm Lê Thiên Kinh yêu thích không buông tay.

“Được được, không gọi người là bé con nữa. Người muốn ta gọi người là cái gì nào? Người chưa nói tên cho ta đúng không?”

“Nói vớ vẩn, bản tướng quân tại thần giới là tướng quân tiếng tăm lừng lẫy dưới trướng hai vị Lang thần Sát Sát Nỗ Nhi! Thế nào? Sợ chưa?”

Sát Sát Nỗ Nhi tràn trề hy vọng nhìn hấn. Lê Thiên Kinh nghe vậy đã thầm cười đến quặn cả ruột rồi, nhưng vẫn cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, kính phục vô cùng.

“A, nguyên lai ngài là Sát Sát Nỗ Nhi tướng quân vang danh thiên hạ a? Thật đã ngưỡng mộ đại danh lâu nay, thất kính, thất kính!”

“A? Người thật sự đã nghe danh tiếng của ta rồi sao? Thật là hay nha!” Sát Sát Nỗ Nhi nghe vậy mặt mày rạng rỡ, như gặp phải tri âm, lập tức đối với hấn nổi lên cảm giác thân thiện.

“Sát Sát tướng quân danh chấn thiên hạ, ta làm sao mà chưa nghe qua được?” Lê Thiên Kinh không hổ danh là phần tử tuyệt đỉnh thông minh, lùi hai bước để nắm được tâm của tù binh ngây thơ.

“Ừ, khá khen cho người là con người mà có kiến thức, chúng ta kết bằng hữu đi.”

“Sát Sát tướng quân chịu nhận ta là bằng hữu quả là vinh hạnh của tại hạ, nhưng ta với tướng quân mới gặp mà như đã quen, làm bằng hữu nghe có vẻ không hay. Nếu như tướng quân không chê, có thể cùng tại hạ kết nghĩa kim lan không?”

“Kim lan? Là cái gì? Có ăn được không?”

Lê Thiên Kinh nghe chút nữa phì ra cười:

“Khục khục, kết nghĩa kim lan nghĩa là kết nghĩa huynh đệ đó.”

“Huynh đệ? Tốt tốt, ta là con một, vẫn mong có một người anh em a. Ta đây lớn tuổi hơn người nhiều, vậy ta gọi người là đệ nha. Nào, kêu đại ca đi.”

Lê Thiên Kinh nghe vậy không khỏi tối sầm mặt.

“Thế nào? Không muốn a? Bản tướng quân nhận người làm đệ đệ là phúc ba đời nhà người nha! Tại lang thần giới bao nhiêu người muốn theo ta làm thân, ta còn chẳng thèm quan tâm!”

“Vâng vâng, ta hiểu. Nhưng bởi vì ta từ nhỏ có một tâm nguyện, mong muốn làm đại ca của người khác, sở dĩ để công bằng, chúng ta thi đấu được không?”

“Thi đấu? Tốt tốt, ta thích nhất là thi đấu đó!” Ý chí chiến đấu tràn đầy, Sát Sát Nỗ Nhi từ nhỏ đã thích tham gia tỉ thí, mỗi lần nghe được ở thần giới có cuộc thi gì thú vị, nhất định xa đên mấy cũng đi tham dự.

“Được, chúng ta thi sức chịu đựng nha!”

“Thi sức chịu đựng?”

“Đúng, muốn thành huynh trưởng đương nhiên phải thành thực ỗn trọng, có khả năng chịu đựng. Chúng ta cùng làm một động tác, nếu ai nhịn được không phát ra âm thanh, sẽ phải chịu thua.”

“Ha, cái này nghe thú vị đó, chúng ta mau thi a!” Sát Sát Nỗ Nhi hai mắt tỏa sáng, nóng lòng nhìn hấn.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu.”

Lúc Lê Thiên Kinh cúi xuống hôn lên đôi môi nhỏ nhắn bữu bữu hồng tươi của Sát Sát Nỗ Nhi, hấn hấn hoảng đến thiếu chút nữa kêu lên sợ hãi, may mà hấn nhận ra cuộc tỉ thí đã bắt đầu rồi, lập tức nhịn xuống không kêu ra.

Lê Thiên Kinh kỹ xảo thành thực, vươn đầu lưỡi tinh tế liếm lên đôi môi ngọt ngào của thiếu niên.

Sát Sát Nỗ Nhi chưa từng trải qua kiểu “đầu” này, bị tên con người Lê Thiên Kinh khế hôn hôn như vậy, lập tức một luồng nhiệt nóng từ bụng dưới thẳng tuốt lên đầu, trái tim bắt đầu bang bang đập loạn, toàn thân mềm nhũn không hiểu tại sao.

Tiểu lang Sát Sát Nỗ Nhi nếu không bị Lê Thiên Kinh ôm vào ngực, sợ đã nhũn người ngã xuống đất.

Hai người càng hôn càng khó rời, hạ thể cũng bắt đầu cương lên đau đớn.

Khi đầu lưỡi tà ác của Lê Thiên Kinh đảo qua hàm răng khả ái của Sát Sát Nỗ Nhi, chậm rãi từng chút một mút lấy đầu lưỡi run rẩy kia, Sát Sát Nỗ Nhi đã cả người vô lực, thoải mái đến hôn phách cũng bay tuốt chân trời.

“Ân... ngô... Ân a... Hanh...” Triền miên tinh tế, nhất nhất đón nhận từng khắc khoải cảm, làm Sát Sát Nỗ Nhi không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào...

Ý thức được bé con trong lòng đã đầu hàng rồi, Lê Thiên Kinh xấu xa cười cười, lấy tay thò vào trong áo choàng của hấn, lấy ra cây nhục bồng nhỏ nhỏ, bắt đầu ma sát sòng sọc.

“Không muốn không muốn a... a... a...”

“Tiểu xử lang” Sát Sát Nỗ Nhi vừa bị người ta nhẹ nhàng đụng chạm một cái đã lập tức thét chói tai, toàn thân giật mạnh, một lượng dịch thể lớn từ đỉnh nhục bồng phun ra, dây dím khắp toàn thân hai người.

Kinh hỉ vì sự mãn cảm của bé con, Lê Thiên Kinh hưng phấn quỳ xuống trước người hấn, một ngụm ngậm lấy tiểu nhục bồng vẫn đang nhũn ra dịch thể.

“Ô... không được, không nên...”

Xúc cảm quá mức cường liệt khiến cho Sát Sát Nỗ Nhi nhịn không được khóc nức lên, còn Lê Thiên Kinh vừa liếm láp phục vụ quên mình, vừa nói như ra lệnh:

“Người đã thua, còn không chịu gọi đại ca!”

“Ô... người xấu... người là người xấu...” Sát Sát Nỗ Nhi lúc này mới nhận ra bộ mặt thật của nam nhân này.

“Ai lừa người?” Lê Thiên Kinh xấu xa cười: “Dám chơi dám chịu, mau gọi đại ca! Không gọi ta đi nói cho tất cả mọi người biết tướng quân Nỗ Nhi uy danh thiên hạ đã thua còn đánh đá!”

“Không nên a!” Sát Sát Nỗ Nhi cực kì sĩ diện làm sao chịu được việc ô nhục danh tiếng:

“Ô... Ta.. ta nghe lời là được... Đại... đại ca..”

“Nghe không rõ, lớn tiếng lên chút nữa.”

“Đại ca!” Sát Sát Nỗ Nhi nhắm mắt kêu to.

“Nỗ Nỗ...” nghe được thiếu niên ngọt ngào gọi tên mình, nhìn thiếu niên mắt to như chứa thủy quang mê mòng, Lê Thiên Kinh không khỏi vừa yêu vừa thương.

“Nỗ Nỗ... Nỗ Nỗ đáng yêu của ta...”

Cuồng nhiệt hút tiểu nhục bồng trong tay, Lê Thiên Kinh như thể chỉ hận không thể đem bé con ăn vào bụng.

“Ô a a a...”

Sát Sát Nỗ Nhi bị hút liên tục lần thứ hai bắn đi ra.

Sát Sát Nỗ Nhi giờ đang chìm đắm trong khoái cảm tuyệt đỉnh lần đầu trong đời, lúc này hắn còn chưa biết tương lai hắn sẽ vì cái người hắn vừa gọi đại ca này mà phá hết ranh giới, suốt đời si ái cuồng luyến...

“Ca, Nỗ Nhi ngu làm gì đi mãi không thấy về a?”

“Kỳ, Nỗ Nhi làm việc luôn rất chăm chỉ, hắn có lẽ đang lục tung cả sân trường rồi, nói không chừng ngay cả núi phía sau cũng khảo sát luôn.”

“Không được, ta không đợi lâu thế đâu, ca, chúng ta mau tìm chỗ nào làm đại đi, lần đầu tiên đến chỗ Phong làm ta thấy hưng phấn cực kỳ nha!”

“Hắc hắc, ta cũng giống Kỳ, nói thật chỉ cần có Phong thì chỗ nào cũng tốt hết, không cần xem phong thủy đâu, ngay tại phòng học này luôn đi. Gọi ngự lâm quân canh giữ ở cửa không cho bất cứ ai vào, chúng ta đánh một trận đại chiến!”

“Đúng, chưa tan học chưa về!”

“Các người... Các người đem nơi giáo dục thiêng liêng biến thành cái gì hả?!... Ta... ta phải giết các người!”

“Ca, đáng về phần nợ của Phong làm ta dục hỏa tăng vọt a!”

“Không sai, chúng ta mau đi chinh phục Vương Phi nóng nảy của chúng ta thôi, hắc hắc...”

“Vương bát dẫn... dừng tay a... Ân.. hanh... A a...”

Cứ như vậy, Sát Sát Nỗ Nhi tận tâm làm việc, thiếu chút nữa còn đi tong “trình tiết” mới chép được một tập bút ký “Mười nơi *** tốt nhất toàn trường” rồi cuộc đã bị hai vị chủ tử thú tính đại phát quăng biển sau đầu.

Thế nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng, có ngày bản bút ký này rơi vào tay “đại ca” hắn. Dưới tinh thần khao khát tìm tòi, dùng cảm thử nghiệm của Lê Thiên Kinh, Nỗ Nhi đáng thương cuối cùng vẫn bị lôi đến từng địa điểm một, làm cho chết đi sống lại, khóc không ra nước mắt...

Hết chương tám.

hết luôn chính văn quyển này ời ná =>) tiếp theo sẽ là một phiên ngoại và chào đón quyển hai với thiệt nhiều và thiệt nhiều và thiệt nhiều biến thái hơn na các tình iêu =>))

10. Chương 10: Đặc Điển – Thai Mộng

“A a... các người chậm một chút... chậm một chút...”

Hai tính khí của dã thú vừa to vừa thô cùng lúc tràn ngập trong cơ thể, tốc độ quá mức kịch liệt làm cơ thể của ta phải chống đỡ một cảm giác mà người thường không thể tiếp thu...

... đó là một cảm giác vừa như cực hình dưới địa ngục, lại vừa như cực lạc trên thiên đường...

Có lẽ là đúng như lời bọn họ, từ xưa đến nay, có thể xui xẻo đến mức cùng lúc bị hai tên Lang thần sắc dục huân tâm ngấm trúng, e rằng trên đời chỉ có một mình Lê Diệu Phong ta...

“Thích không? Cái mộng đến là dong đưa a, hăng như vậy a, Phong, người đừng có giả bộ nữa, rõ ràng thích chết đi được, trên giường còn giả bộ liệt nữ làm cái quái gì a?”

“Con người các ngươi không phải có câu rằng lão bà tốt nhất tất “tại ngoại thị phu nhân, tại sàng thị *** phụ” sao? Phong bây giờ chẳng phải đang cực kì tận lực sắm vai *** phụ a, ta với ca ca nhất định sẽ nỗ lực hỗ trợ diễn xuất mà, ê hê hê”

Vừa nghe hai tên *** thú nhắc đến hai từ ta kiêng kị suốt cuộc đời “nữ” với “*** phụ”, ta tức đến chịu hết nổi, để coi ta kẹp chết các ngươi!

“Úc úc... thích... thích a...”

Đáng tiếc, tiếng kêu to của hai huynh đệ lại nhắc nhở với ta rằng đây là một hành động ngu xuẩn đến cỡ nào!

“Hộc hộc... thích chết đi được... nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị Phong kẹp bắn ra mất... Ca, úi ngươi vẫn còn chịu được hử?”

“Hi, ta đã sớm đoán được Phong ra chiêu này rồi, hẳn đời nào chịu được bị chúng ta khích như vậy.”

“Ê hê, nguyên lai là phép khích tướng của ca a, bất quá mỗi lần Phong tức giận, mang chúng ta kẹp chặt, thực sự là quá tiêu hồn a!”

“Không sai, người bình thường bị hai anh em chúng ta ngày cũng làm đêm cũng làm, chắc đã tong vài cái mạng rồi, chỉ có một mình Phong không những chịu được, lại còn chủ động phản kích, thực sự làm kẻ khác bội phục a!”

“Đúng vậy, làm kẻ khác sùng bái a!”

Ai mà thêm bị sùng bái kiểu này chứ!

Ta nhìn thấy ánh mắt sùng bái của hai huynh đệ bọn họ, thật ức đến suýt gào lên. Nhưng mặc kệ miệng mồm tía lia không ngớt, tốc độ trừu sấp kịch liệt trong cơ thể ta vẫn không chút nào chậm lại, làm cho thần trí của ta trở nên lộn xộn, khiến cho tiếng kháng nghị của ta nghe như rên rỉ...

“A a... hỗn... hỗn đản... Ân... Hạnh a... Ân ngô...”

Mọi lần xong việc, hồi tưởng lại tiếng rên rỉ vô liêm sỉ của mình, ta sẽ xấu hổ và giận dữ đến nỗi hận không thể tự sát quách cho xong!

Thế nhưng... thật sự là quá thoải mái mà...

Nếu như trước đây có người nói với ta rằng ta nằm dưới thân hai tên dã thú này phát sinh thoải mái đến dục tiên dục tử, lại còn rên rỉ *** đang, nhất định ta phải lòi hẳn ra làm bia ngắm, rồi phóng tất cả phi đao mang theo lên người hẳn!

Nhưng bây giờ...

Ta bị hai tên đó cắm vào thích đến chết đi sống lại, còn lấy đầu ra tư cách hùng hồn dạy bảo người khác...

Tuy rằng từ trước đến nay chưa chán lần nào, nhưng lần này dịch thể của hai tên dã thú trong cơ thể ta bắn mạnh vào một bộ phận nào đó tận sâu bên trong lại cực kì nhạy cảm, nóng bỏng đến nỗi ta phải rên rỉ liên tục như *** phụ...

Ta ngay lập tức biết rằng từ trong xương tủy lại bắt đầu dâng lên một cơn cao trào sảng khoái quỷ dị quen thuộc...

“Đừng...” trong bụng có một cảm giác căng ra khó chịu, giữa cơn hoảng hốt ta mơ hồ nghe thấy có tiếng người kêu to.

“Bảo bối, dậy ăn đi!”

“Đúng vậy, bảo bối, người ngủ lâu quá rồi, nhất định đói bụng đúng không? Ca ca với ta hôm nay vô được nhiều thỏ lắm, con nào cũng béo, mau dậy ăn đi.”

Thấy hai huynh đệ biến thành lang thân trong miệng đang ngậm mấy con thỏ đầm đìa máu me ve vẩy đuôi chạy tới nịnh nọt, ta đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

“Không muốn...”

Ai thèm ăn sống thỏ a? Nhìn phát gớm!

“Ừa...” Ta thực không ngờ mình lại nôn ra thật!

“Trời ạ, bảo bối, ngươi không sao chứ?”

“Kỳ, ngươi đừng lo, thú cái mang thai đều như vậy hết, để Phong nghỉ ngơi một lát là ổn thôi.”

“Thì ra mang thai phiền phức như vậy à? Phong, ngươi thực sự vất vả quá.”

“Mang... mang thai? Các ngươi nói vớ nói vẩn gì?!”

Ta nghe mà phát khùng luôn! Đường đường là một đại nam nhân làm sao dĩnh dáng gì tới hai chữ “mang thai” kia được?!

Thấy ánh mắt thương cảm của hai huynh đệ nhà kia, ta càng thêm phát hỏa!

“Các ngươi còn dám dùng ánh mắt này nhìn ta nữa có tin ta dùng đao ghim tròng mắt các ngươi trên tường không!”

“Được mà được mà, không nhìn nữa, hiện tại ngươi đang mang thai, ngươi nói cái gì cũng nghe hết.”

“Đúng, ca ca nói chí phải, Phong ngươi bớt giận đi mà, ngươi làm như vậy với cục cưng của chúng ta không tốt đâu.”

Hai huynh đệ không hện mà cùng dùng móng vuốt vuốt ve bụng của ta.

Đúng lúc ta cúi đầu nóng nảy định gạt hai cái vuốt sói của họ ra thì đột ngột đập vào mắt ta là một hình ảnh cực kì quái dị...

Lông... toàn là lông... toàn thân ta mọc toàn lông màu vàng kim!

Đúng lúc ta kinh ngạc đến tí nữa thì xui, thì lại thêm một hình ảnh đầy chấn động nữa đập vào mắt ta...

Bụng của ta...

Bụng của ta to như cái trống, thỉnh thoảng còn có cái gì không biết ở bên trong khẽ cử động một cái...

Ta, Lê Diệu Phong, đã biến thành lang!

Hơn nữa... lại còn là... lang cái!

“A a... vương bát đản... đem biến ta thành thể này... Ta phải giết các ngươi... A a...”

Khoái cảm mãnh liệt cuộn trào trong cơ thể không lưu tình chút nào chạy tán loạn khắp nơi, bốn chân chạm đất, với tư thế *** của dã thú từ phía sau xiên vào trong ta khiến ta chỉ có thể cuồn loạn kêu to.

“Ca, Phong đang mai thai, làm như này rồi có sao không?”

“Hộc... ha... yên tâm... Phong của chúng ta là một mẫu lang rất chi dũng cảm cường tráng, không có việc gì đâu. Mà nghe nói thú cái mang thai càng mẫn cảm, nào Kỳ, ngươi cũng đến đây đi.”

Lăng Kỳ bèn mang nhục bồng của lang vốn cực kì lớn đưa đến trước mặt ta.

“Phong, liếm nhanh lên, ta sắp cương đến chết rồi!”

Rõ ràng ta hận đến muốn mang cái thứ hạ lưu đó cắn một phát cho đứt luôn, nhưng không hiểu vì lẽ gì lại vươn lưỡi ra thật dài say liếm nó.

“Ngao ngao... thích chết được!”

Nghe thấy tiếng gào sảng khoái đó ta càng ra sức liếm thêm, đến khi nhục bồng đó trào ra niêm dịch nồng đậm mùi hùng tính ta lại càng cơ khát không ngừng, mà cây nhục bồng còn lại trong cơ thể ta vẫn liên tục chà sát thô bạo mang đến tuyệt đỉnh vui vẻ, làm ta mất hồn đến toàn thân run rẩy...

“A a... muốn bắn, bắn, bảo bối, mau mang thêm vài tiểu lang của chúng ta đi...”

“A...” nghe hẳn nói vậy, ta không biết vì sao lập tức hưng phấn đến bất tỉnh luôn!

Từng dòng dịch thể từ nhục bồng của ta liên tục phun đi ra...

Thế giới này đại loạn rồi, không hiểu sao ta bị biến thành lang cái rồi mà vẫn bảo toàn khả năng của nam, nhưng mà tình thế hiện thời không cho ta cơ hội suy nghĩ nhiều, cái thứ dã thú phía sau cơ thể ta bắn vào một chỗ nào đó vô cùng mãnh cảm bên trong, đúng là một bộ phận cực kì kỳ quái, lần ta rên rỉ liên tục, cả người co giật...

Đó là bộ phận kỳ quái gì vậy? Chẳng lẽ là tử cung của nữ sao?

Từng đợt sợ hãi vô cớ dâng lên trong ta:

“Không, không, ta không muốn ta không muốn!”

Ta sợ hãi liều mạng giãy giụa, nhưng nhục bồng của hai tên lang đang thay phiên nhau xâm nhập cơ thể ta lại càng thêm hưng phấn mà tăng thêm tốc độ tàn sát điên cuồng...

“Không muốn? Không muốn mà còn hút chặt thế này? Người là một tiểu *** phụ ưa nói láo, xem hôm nay chúng ta có kiên chết người không!”

Ngôn ngữ *** loạn cùng với tốc độ cuồng mãnh hơn làm nước mắt ta nhanh chóng chảy ra.

“A a... tha ta đi... ta không thể!”

Bị làm đến chết đi sống lại, ta chung quy chỉ có thể biến thành mẫu thú *** loạn, dưới thân bọn họ mà rên khóc đạt đến cực khoái chết lịm...

“A a... đau, đau quá...”

Từ bụng truyền ra cảm giác bị xé rách khiến ta kêu thảm thiết, nước mắt cùng mồ hôi chảy xuống mặt ta, làm ta càng thêm bi thảm...

“Bảo bối, bảo bối, đừng cảm thêm chút nữa, cực cương của chúng ta sắp ra rồi.”

“Đúng vậy, Phong, nhẫn nại thêm chút nữa, cực cương phù một cái là sinh ra ngay.”

“Vương bát dẫn, cái gì mà phù một cái, người tưởng ta dễ con như là đánh rắm sao? Nếu đơn giản như vậy sao các người không tự mình sinh đi?”

“Lão bà, đừng giận mà đừng giận mà, không thì để ca ca kiếp sau đổi cho người là được rồi, hắc hắc...”

“Lãng Kỳ, người muốn chết thì nói nữa coi.”

“Ca, người chưa từng nghe qua tích “Khổng Dung nhường lê” sao? Ta đây chính là mang quyền nối dõi tông đường vĩ đại tặng cho người nha, người xem đệ đệ đối với người tốt thế còn gì”

“Ca ca mới thật cảm động a, bất quá ta từ nhỏ cái gì tốt nhất cũng muốn nhường cho đệ đệ người, lần này sao nỗ tranh công a”

“Ca ca, không nên khách khí thế, người cứ tới tới đi mà”

“Không không, đệ đệ, chớ khách khí, người cứ làm trước đi.”

“Câm hết cho ta!” nghe thấy hai huynh đệ không để ý xem ta sống chết thế nào mà cứ ngồi một bên đấu võ mồm, khích bác nhau, ta tức đến gào ầm lên!

“A... đau chết ta rồi...”

Đột nhiên một cơn đau đớn kéo đến, ta cảm giác phía dưới cơ thể mình dường như có một cái động lớn mở ra, có thứ gì đó từng cái một rút ra từ bên trong...

Toàn thân nhẹ nhàng, trước mắt tối sầm, ta rốt cục rơi vào bóng tối...

Giữa cơn mơ hồ, ta dường như nghe được tiếng người nói...

“Ha ha, sinh ra rồi, ca, chiêu này của ngươi lợi hại ghê, Phong quả nhiên bị chúng ta chọc đến sinh liền rồi này”

“Hắc hắc, không sai, ca ca đã bảo xài chiêu này đảm bảo “đau dài không bằng đau ngắn” a!”

Bị dọa sợ đến nỗi toàn thân mồ hôi lạnh, từ giấc mộng giật mình tỉnh lại, ta kinh hồn ngồi dậy trên giường.

Vừa nhìn đến hai huynh đệ bên cạnh ngủ như lợn chết, ta không khỏi tức điên người đến lập tức ngay tung cước đạp loạn, cho bọn họ no đòn! Bên tai nghe thấy tiếng khóc thét cực kỳ vô tội của bọn họ, ta không chút nào mềm lòng tiếp tục tận lực ra tay.

Bởi vì ta mỗi lần nằm mơ đều dị thường linh nghiệm... cho nên thực sự sợ rằng cơn ác mộng hoang đường này sẽ không sớm thì muộn trở thành sự thực...

– Quyển một hoàn –

Khổng Dung nhường lê: Khổng Dung – cháu đời thứ hai mươi của Khổng Tử. “Tam tự Kinh” có chép lại tích “Dung tứ tuế, năng nhượng lê”, nội dung đại để như sau: Khổng Dung khi còn nhỏ thông minh hiểu học, mọi người đều coi là thần đồng. Năm 4 tuổi ông đã học thuộc nhiều thơ phú, hiểu được lễ tiết, phụ mẫu vô cùng yêu quý. Một ngày, phụ thân mua một ít lê, lựa riêng quả lớn nhất cho Khổng Dung, Khổng Dung không nhận, chỉ chọn một quả nhỏ nhất và nói mình tuổi nhỏ nhất, hẳn nên ăn lê nhỏ, quả lớn nên để ca ca.

Tích này về sau thường được dùng để răn dạy về đạo khiêm nhường cho tuổi thiếu niên (và có chàng “lang” thiếu niên rất chi thuộc bài =)))

11. Chương 11: Lang Hậu Truyền Kỳ

Văn án

Lê Diệu Phong thân là trưởng tôn của Lê gia, việc kết hôn với vị hôn thê rồi sinh con nối dõi tông đường là kế hoạch đương nhiên trong tương lai.

Nhưng cái kế hoạch hoàn mỹ này lại đụng trúng phải hai vị tiểu Lang thần tính tình biến thái từ trên trời rơi xuống khiến cho hoàn toàn lộn tùng bậy.

Thân thể bị hai tên tiểu sắc lang đêm ngày xâm phạm, từ trong ra ngoài đều dính mùi giống đực của Lang, điều này làm Lê Diệu Phong không khỏi sinh ra một ảo giác...

Mình dường như biến thành một con lang cái...

Cái gì?! Có thai?

Mình dường dường là một đại nam nhân sao lại có thai được?!

Lê Diệu Phong bị Lang thần phép thuật cường đại, hạ lưu vô sỉ ép buộc phải “trúng thưởng” lần này thực sự tức giận rồi!

Chờ xem Lê đại thiếu gia một đời cương liệt sau khi lên thần giới, mang theo ba con sói con do chính mình sinh ra làm sao đại náo thiên cung, đồng thời trở thành một Lang hậu được yêu kính nhất mọi đời!

12. Chương 12

Mặt trời chói chang chiếu trên cao, bầu trời quang đãng.

Trường trung học Trường Phong hôm nay vì có hai vị học sinh siêu siêu cấp đẹp trai chuyển đến mà càng thêm phần náo nhiệt.

“Hoàng học trưởng, bạn có thể cho mình xin chữ ký được không?”

“Kỳ học trưởng, bạn có thể chụp ảnh cùng mình không?”

“Hoàng học trưởng, bạn vô câu lạc bộ kiếm đạo của tụi mình nhé?”

“Kỳ học trưởng, bạn gia nhập câu lạc bộ quần vợt của bọn mình nha?”

Đang bị vây giữa một đám người, cả nam lẫn nữ đều có vẻ hơi hơi bị điên cuồng quá độ, chính là hai vị Đại Thiên Vương ở Lang thần giới đã hóa thân thành người – Lăng Hoàng và Lăng Kỳ.

Hai huynh đệ chỉ cần khẽ mỉm cười đứng một chỗ là in như rằng phong thần tuyển lãng, tuấn mỹ tuyệt luân, phong thái khinh bạc đất trời cứ thế cuộn cuộn tung bay, hai một rừng “fans” người người lòng say thần mê, la hét chói lói.

“Ngu ngốc.”

Đứng ở cửa sổ phòng hiệu trưởng trên lầu hai, Lê Diệu Phong quan sát cảnh tượng điên cuồng bên dưới, phì ra một tiếng cười nhạt khinh thường.

Một lũ ngu ngốc bị lừa mà không biết, các người cho rằng hai huynh đệ bọn họ là thiên vương siêu sao chắc? Để các người hay hai tên ấy chẳng qua chỉ là đồ sắc lang, chăm chăm dòm mông hiệu trưởng của các người mà nhều nước miếng, rồi xem các người còn sủng bái bọn họ đến thế không?! Hừ

“Diệu Phong, anh có nghe em nói gì không vậy?”

Một giọng nữ ngọt ngào từ phía sau truyền đến, cắt ngang màn tự trào của Lê Diệu Phong.

“A? Ồ, xin lỗi, Lan Cẩm, phiền em nói lại lần nữa được không?”

“Diệu Phong, anh thật là, phía dưới có gì hay mà anh nhìn ngẩn người ra vậy?” Diệp Lan Cẩm e lệ hỏi.

“Không có gì, xem hai tên sắc lang ngu ngốc làm trò khiêu khích thôi.” Lê Diệu Phong đùa đùa nói.

“Vừa sôi vừa khỉ sao, hi, trường Trường Phong có vườn bách thú từ hồi nào vậy? Để em xem ai có bản lĩnh lớn đến mức khiến cho Lê đại hiệu trưởng sét đánh không màng của chúng ta quan tâm thế?”

Diệp Lan Cẩm nhìn vị hôn phu của mình có vẻ hờn giận, lập tức thông minh chuyển đề tài.

“Em vừa hỏi anh lễ cưới của chúng ta nên tổ chức lúc nào, ông nội và bố mẹ em bắt đầu giục rồi.”

“Lễ cưới?” Lê Diệu Phong bất giác nhíu mày.

“Đúng vậy, chúng ta đã đính hôn hơn một năm rồi, cũng đã đến lúc tổ chức hôn lễ. Ông nội anh cũng nói muốn... muốn...” Diệp Lan Cẩm đột nhiên mặt ửng hồng.

“Muốn gì?” Lê Diệu Phong bình thản hỏi.

“... Muốn được sớm bế chất nội...” Diệp Lan Cẩm nói xong lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt bẽn lẽn cúi xuống.

Lê Diệu Phong nghe xong lập tức sững sốt, thật lâu không nói được câu nào.

“Diệu Phong...” Diệp Lan Cẩm thấy vị hôn phu do dự không trả lời, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Ông nội đã chọn ngày lành rồi, ngay tháng sau.”

“Tháng sau?” Lê Diệu Phong bất giác quay ra hướng cửa sổ mà nhìn.

Thấy vị hôn phu yêu quý không hề tỏ chút mừng rỡ, Lan Cẩm trong lòng đau xót, đột nhiên ghen ngào nhào vào lòng hắn.

“Diệu Phong! Anh đồng ý đi, em đợi lâu lắm rồi...”

“Lan Cẩm...”

Thở dài một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy, Lê Diệu Phong không khỏi áy náy ôm lấy lưng cô.

Ngay lúc hai người đang âu yếm ôm ấp thì...

Choang Choang Xoảng Xoảng

Ngay chỗ hai người đứng, thủy tinh trên cửa sổ đột nhiên vỡ tung ra, phát ra tiếng động chói tai!

“A a...” Diệp Lan Cầm sợ hãi thét âm lên.

“Cẩn thận!” Lê Diệu Phong vội ôm choàng lấy cô, che chắn giữ gìn những mảnh thủy tinh đang phóng tới.

Nhưng tựa như có một màn bảo vệ vô hình, những mảnh thủy tinh vỡ vụn vừa sém đụng đến người Lê Diệu Phong đã vụt bắn ra chỗ khác, không một mảnh vỡ nào chạm được vào hắn.

Diệp Lan Cầm thấy cảnh tượng kỳ quái này không khỏi sợ hãi mà trợn mắt há mồm.

“Diệu Phong... Anh... anh không sao chứ?”

“Anh...”

“Có Bản vương đây thì Phong của chúng ta làm sao có chuyện gì được?”

Đáng ghét! Thì ra là bọn họ!

Lê Diệu Phong bắt đầu nổi giận, xoay người nhìn hai người oán hận trừng mắt:

“Vừa xong có phải hai người giở trò quỷ không?”

“Đúng thì sao? Không đúng thì sao?” Lãng Hoàng mắt lóe ra tia lạnh lùng, ngữ khí lạnh lẽo đáp.

“Đúng vậy, Phong, nếu là chúng ta làm, người định làm gì nào? Báo cảnh sát chắc? Hừ!”

Lãng Kỳ châm biếm mà cười nhạt.

“Các người... các người...” Lê Diệu Phong tức đến nỗi nói không nên lời.

“Diệu Phong, bọn họ là ai vậy?” Diệp Lan Cầm thấy ba người vẻ mặt đối đầu gay gắt không khỏi sợ hãi mà kéo kéo ống tay áo vị hôn phu.

“Phong, nói cho nữ nhân này chúng ta là ai đi.”

“Đúng vậy, nói thật rõ ràng vào.”

Lãng Hoàng cùng Lãng Kỳ cả lơ phát phơ nhe nhớn bước lại, một tả một hữu khoác tay lên vai Lê Diệu Phong, ghé vào lỗ tai hắn mà nỉ non thì thầm, ngón tay thân mật ma sát da thịt dưới áo sơ mi.

Như có dòng điện chạy qua thần kinh, Lê Diệu Phong vừa bị hai huynh đệ nhẹ nhàng chạm một cái đã không nhận được toàn thân mềm nhũn.

Có điều hắn trời sinh cao ngạo, ghét nhất là bị người khác làm chủ tâm tình, quyết không để hai tên sắc lang phát giác ra ảnh hưởng của họ đến mình.

Gương mặt tuấn tú thản nhiên không để lộ một tia dao động, Lê Diệu Phong bình thản nói.

“Hai người này là khách quý của ông nội, hiện đang ở nhà anh, có vậy thôi.”

“Ồ, thì ra là vậy. Xin chào hai người, tôi là Diệp Lan Cầm, là hôn thê của Lê Diệu Phong, hai người ở Lê gia chúng ta đã quen chưa? Diệu Phong công việc cũng bận rộn, hai người nếu cần giúp đỡ gì, có thể gọi điện cho tôi.”

Diệp Lan Cầm mỉm cười ôn nhu với hai huynh đệ bộ dạng tuấn mỹ lóa mắt này.

Lãng Kỳ nhìn thấy người trong lòng trưng ra biểu tình lãnh đạm kiểu “bọn này chẳng can hệ gì đến ta” đã thấy bực mình, lại được nữ nhân ngu ngốc này bày ra vẻ đương nhiên ta đây là nữ chủ nhân Lê gia thì càng nổi trận lôi đình.

Lăng Hoàng dù sao cũng là ca ca, tâm tư thâm trầm hơn nhiều, thấy vậy cũng chưa tức giận, chỉ đơn giản là nhẹ nhàng cười, kéo bàn tay nắm chặt của đệ đệ, tiến lại gần Lan Cầm.

“Kỳ, người có cảm thấy vị tỷ tỷ này là một mỹ nữ đẹp nhất, có khí chất nhất từ khi chúng ta tới nơi này không?”

Kỳ từ nhỏ vẫn tuyệt đối tin phục vị ca ca song sinh tức trí đa mưu của mình, vừa nghe hắn nói vậy lập tức hiểu ý, cười trộm nghĩ sắp có trò hay để coi.

“Đúng a, ca ca nói thật đúng, ta vừa nhìn thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp như thiên tiên này con mắt đã muốn chói lóa nha.”

Được hai vị huynh đệ tuần mỹ phi phạm dùng ánh mắt kim trầm sâu thẳm ngắm nghía chăm chú, Diệp Lan Cầm nhất thời đỏ mặt, tim đập loạn nhịp.

“Đâu có... hai người... hai người quá khen...”

Lê Diệu Phong thấy hai tên sắc lang với tỏ vẻ nhũn nhẹo với vị hôn thê của mình, trong bụng đã rối tung lên, tựa như có cái gì đó đổ xuống, khó chịu đến nôn nao.

“Lan Cầm, em không phải muốn đến nhà anh ăn cơm chiều sao? Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

“A?”

“Đi thôi.” Lê Diệu Phong đẩy hai huynh đệ ra, không buồn phân trần, cứ thế kéo vị hôn thê đi thẳng ra cửa.

Lăng Hoàng cùng Lăng Kỳ thoáng nhìn nhau, trên môi lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

“Diệp tỷ tỷ, không ngại cùng chúng ta đi xe về chứ?”

Diệp Lan Cầm bị kéo ra ngoài quay đầu nhìn lại thấy hai anh em ánh mắt đáng thương cực kì trông đợi nhìn nàng, không khỏi mềm lòng.

“Đương nhiên, không ngại, chúng ta vốn đi cùng đường mà.”

“Diệp tỷ tỷ, tỷ thật tốt, chúng ta càng lúc càng thích tỷ, chúng ta ra xe chờ tỷ tỷ trước nha.”

Hai huynh đệ vẫy vẫy tay, nháy mắt chạy đi mất.

Hai tên hoang *** vô sỉ háo sắc điên cuồng! Lê Diệu Phong sắc mặt tái xanh thảm mắng.

“Diệu Phong, anh làm sao vậy? Sắc mặt hình như không tốt lắm.” Diệp Lan Cầm lo lắng nhìn hôn phu của mình.

“Em tránh xa hai tên đó ra một chút.”

“A? Vì sao?” Diệp Lan Cầm kinh ngạc hỏi: “Bọn họ không tốt chỗ nào sao?”

“Em nghe theo là được, đừng hỏi nhiều.”

Thấy được vị hôn phu vẻ mặt hiếm khi biến sắc lại nổi giận thế này, Diệp Lan Cầm bị dọa đến đỏ viền mắt.

“Em không hỏi là được, Diệu Phong anh đừng giận.”

Lê Diệu Phong thấy vẻ mặt ủy khuất của cô, lại không khỏi thâm thở dài trong lòng.

“Xin lỗi, Lan Cầm, anh không nên nổi giận với em.”

“Diệu Phong, anh biết không? Từ sau khi trở về, lời anh thường nói nhất với em, là... xin lỗi.”

Lê Diệu Phong nghe mà nhất thời sững sốt, chỉ có thể im lặng không trả lời.

Trên xe về nhà, hai huynh đệ cùng Lê Diệu Phong, Diệp Lan Cầm mặt đối mặt ngồi trên ghế sofa rộng rãi của chiếc xe Rolls- Royce.

Hoàng, Kỳ không một lần nhìn qua Lê Diệu Phong, chỉ đối với Diệp đại mỹ nhân ra sức đùa giỡn và kể chuyện cười, khiến Diệp Lan Cầm dù vẫn nhớ hôn phu của mình dặn cách xa bọn họ ra một chút cũng không nhịn được bị chọc đến cười khanh khách không ngừng.

Lê Diệu Phong suốt đường về mặt lạnh như băng nhìn ra ngoài cửa sổ, quyết tâm không thềm để ý ba người đó đùa giỡn.

Không được cái không được cái không được cái không được cái không được cái không được cái...

“Dừng xe cho ta!”

Lê Diệu Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, hại tài xế Phương Tự Bàn giật bắn mình, vội vã khẩn cấp tấp xe vào lề đường.

“Lan Cầm, em lên ghế trước ngồi đi.”

“A? Diệu Phong, vì sao...”

“Nhanh lên!”

Diệp Lan Cầm bị vị hôn phu phát hỏa dọa cho chết khiếp căn bản không dám phản kháng, không có cách nào khác là bĩu môi ngoan ngoãn nghe theo.

Hoàng, Kỳ thấy chuyện này xảy ra dường như không có chút nào bất ngờ, chỉ khẽ mỉm cười như trước, bộ dạng cà lơ phất phơ.

Ấn chốt hạ, Lê Diệu Phong cho tầm thủy tinh màu đen chặn giữa hai ghế trước sau chậm rãi chạy lên, chặn đứng ánh mắt ủy khuất thắc mắc của vị hôn thê.

“Ồi! Mưu sát chồng a!”

Lăng Kỳ rõ ràng rất là nhanh tay, vừa cười vừa la vừa một tay chụp lấy mắt cá chân trắng nõn xinh đẹp của người trong lòng...

“Vương bát đản! Buông ra!”

Phong học võ thuật từ nhỏ, không ngờ tới ngày mình sẽ bị thất “cước” thế này, không khỏi buồn bực mắng ầm lên.

“Ca, người xem Vương phi của chúng ta ghen lên quả thực là mê người chết đi mà.”

Lăng Kỳ nắm riết lấy cái chân giầy giữa của tâm can bảo bối, hăm hờ tuột giầy tất của hắn, rồi khiêu khích khẽ cắn cắn ngón chân khả ái.

“A!” Bị thiếu niên này làm động tác quá sức thân mật đó, Lê Diệu Phong lại càng hoảng sợ, thân thể khẽ run lên.

“Vương Phi của chúng ta đúng thật là rất mê người mà...”

Ca ca Lăng Hoàng tranh thủ lúc người trong lòng không để ý, bắt trước làm theo nắm chân còn lại của hắn, cởi luôn giầy tất.

“Nhất là hai chân của tiểu bảo bối này, quả thực là đẹp đến khiến ta nhin không được...”

Lăng Hoàng xốc lên trường bào của hắn, lấy ra đại nhục bổng từ lâu đã vận sức chờ phát động, dán sát vào lòng bàn chân mềm mại của người trong lòng.

“...mà cương lên rồi.”

Lăng Kỳ vừa nhìn thấy hành động của ca ca lập tức phục sát đất.

“Oa ca ca quả là biết hưởng thụ, ta chưa từng nghĩ ra chiêu này a, ta cũng muốn ta cũng muốn”

Thấy Lăng Kỳ cũng lấy ra cái thứ hạ lưu đó, Lê Diệu Phong chợt nhớ ra vị hôn thê đang ngồi ngay ghế trước, nhin không được mà vừa xấu hổ lại vừa thẹn, cuống cuống đến phát điên.

“Hai tên vương bát đản hạ lưu các ngươi! Nếu như các ngươi dám làm chuyện nhận không ra người đó ở đây, ta sẽ giết các ngươi!”

“Chuyện nhận không ra người? Không có a, Lang thần chúng ta từ xưa đến nay làm chuyện gì cũng rất quang minh chính đại, không tin người gọi Diệp tỷ tỷ cùng xem a.”

Lăng Kỳ giả vờ vô tội chớp chớp mắt mấy cái, tay ngo ngoe dề dứ trên cái chốt điều khiển tấm kính ngăn.

“A..! Không được phép mở!” Lê Diệu Phong cả kinh kêu to!

“Hi, biết ngay là Vương phi của chúng ta xấu hổ mà. Đến đây đi, bảo bối, dùng chân của người làm chúng ta thích đến bắn tinh đi, ta muốn mang dịch thể bắn đầy ngón chân xinh đẹp của người...” Lăng Kỳ nâng bàn chân người trong lòng lên miệng, sỗ sàng thè lưỡi liếm liếm ngón cái mê người của hắn.

“Hanh a... A.. hạ hựu hồn dẫn... các người đừng có mơ tưởng... Ngô.. Đừng mà... đừng liếm nữa...” hai chân mẫn cảm của Lê Diệu Phong rơi vào bên tay, bên miệng hai huynh đệ, bị *** đang đùa giỡn, khiến hắn toàn thân khô nóng, nhịn không được khó chịu lắc đầu rên rỉ.

Lăng Hoàng lộ ra một nụ cười vừa sủng nịch vừa dè dặt: “Bảo bối đáng yêu của ta, nếu như không muốn người khác nhìn thấy, thì mau để chúng ta hưởng thụ hưởng thụ công phu lòng bàn chân của người a...”

Tiếng thở dốc *** dạt ngập tràn không gian ghé sau.

Đại nhục bổng của hai vị thần hạo sắc dưới “công phu lòng bàn chân” của tiểu Vương phi âu yếm mê người của bọn họ, không ngừng hân hoan trào “nước mắt”...

“Hanh... cấp a...thích chết mất...bảo bối của ta... người là giỏi nhất...”

Lăng Kỳ đem đại nhục bổng phát hỏa của mình để trong lòng bàn chân của người trong lòng, không ngừng xoa bóp ma sát, phát ra tiếng rên rỉ sáng khoái...

“Đúng... quá tuyệt vời...” Lăng Hoàng cũng vui sướng rên rỉ dưới chân Phong.

“Bảo bối... người cũng không nhịn được phải không? Đến đây... lấy nhục bổng ra nào, ta cũng giúp người sung sướng...”

“Không... không...”

Bàn chân mẫn cảm của Lê Diệu Phong bị hai cây đại nhục bổng vừa to vừa nóng chà xát đến toàn thân như bốc lửa, nhất là hạ thể đã nóng rực đến sắp nổ tung rồi, nhưng cổ kị vị hôn thê của mình đang ngồi ngay ghế trước, hắn chết cũng không chịu nghe lời.

“Thực sự không muốn?” Lăng Kỳ đùa ác thò chân dụi dụi ngay giữa “đỉnh lều be bé” giữa hai chân Phong.

“Y a a a... không được a...” Lê Diệu Phong bị dụi nhẹ chút xíu đã không biết là thống khổ hay sướng khoái mà la ầm lên.

“Tiểu phiền tử, ta thấy người đã cương đến sắp nứt tung ra rồi...” Lăng Hoàng cũng cười cười xấu xa vươn một chân chà chà trên đùi quần của Lê Diệu Phong.

“A... trời ạ... Không muốn không muốn...”

Nhục bổng của Lê Diệu Phong cùng với hai nhục cầu bị hai huynh đệ đùa cợt một cách *** đang hạ lưu càng lúc càng trường cương đến thiếu chút nữa phá bung quần.

“Nhanh lên, cho người cơ hội cuối cùng để tự móc ra đây, nếu không bọn ta để kẻ người bắn trong quần.”

“Đúng vậy, để Phong ướt hết quần mà đi ra ngoài.”

Nghe bọn họ uy hiếp, Lê Diệu Phong biết hai huynh đệ hạ lưu này không có gì là không dám làm, không còn lựa chọn nào khác là oán hận cắn răng, kéo khóa quần xuống.

“Lúc này mới ngoan nha, xem ra tiểu bảo bối của chúng ta rất là tha thiết được ra gặp chúng ta...”

Lăng Hoàng khiêu khích dùng ngón chân ma sát lỗ nhỏ của khí quan mỹ lệ, “...sung sướng đến đến chảy nước mắt rồi a...”

“Đúng vậy, tiểu bảo bối thực sự vui vẻ quá a, gớm khóc ướt rượt cả hai quả trứng ngổ dưới này rồi này...”

Kỳ càng táo tợn hơn, dùng ngón chân đùa bỡn hai nhục cầu nho nhỏ căng đầy tinh trùng.

“Hanh a... cấp a... không... không...”

Khoái cảm dào dạt xông đến, Lê Diệu Phong vừa nói không, nhưng không kìm được nắm chặt hai mắt cá chân cường tráng của hai người, giãy giụa mông mà kề sát tới.

“Thích không?? Bảo bối...” Hai huynh đệ thấy người trong lòng dấp dấp rối loạn, cười càng thêm gian.

“Ồ... ta... ta...”

“Nói ra.. nói lớn tiếng ra...”

“Ta.. rất thích... rất thích...” Viên mắt rưng rưng, Lê Diệu Phong chặt vật lắc đầu khóc lóc.

“A... ta cũng rất thích... bảo bối bảo bối...”

Ấu yếm, chà xát, xoa bóp.

Ba người thay nhau dùng chân vỗ về đối phương, *** loạn lớn tiếng rên rỉ.

Nhìn Vương phi của mình khẽ nhếch môi, nước nỡ rơi lệ, dấp dấp dục hỏa đốt người khiến cho hai vị Lang thần vĩ đại si mê đến thần hồn điên đảo.

“Ngô... A a... Phong, không được... ta muốn bắn...” Lăng Hoàng phát ra một tiếng gầm khê...

“Ta cũng vậy... bảo bối... ta cũng muốn bắn...”

“Y a a a... Bắn cho ta, toàn bộ bắn cho ta...”

Quên bằng sự tồn tại của vị hôn thê, quên cả tất cả mọi sự trên đời, hoàn toàn sa vào thiên đường *** lạc, ngay thời khắc hai huynh đệ bắn tinh, Lê Diệu Phong cũng cùng lúc ngâm nga một tiếng rồi tận lực phun trào...

Học trưởng: gọi tên trọng bạn học.

13. Chương 13

Cuối cùng cũng về được đến nhà.

Lê Diệu Phong toàn thân mềm nhũn được hai huynh đệ một tả một hữu “hiệp trì” xuống xe. Nhớ ra mình không đếm xỉa gì đến việc vị hôn thê ngồi cùng xe nguy hiểm, mà *** đang cùng hai sắc lang chơi đùa, hẳn không khỏi cảm thấy thẹn vạ phần, hận không thể cho mình hai cái tát.

“Buông.” Lê Diệu Phong nghiêng răng nói.

“Không được đâu, bảo bối, ta e chúng ra mà buông tay một cái, người sẽ té xuống đất mất.”

Lăng Kỳ nghịch ngợm chớp chớp mắt, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng trêu chọc.

“Đúng a, bảo bối, người vừa bắn đến vài lần, hai chân chắc chắn đã vô lực rồi, người cũng đừng mạnh miệng nữa, cứ thật tâm mà dựa vào lòng chúng ta đi.”

Lăng Hoàng cũng xấu xa cười ghé miệng vào lỗ tai hắn thì thầm.

Tuy Lê Diệu Phong biết bọn hắn nói đúng, nhưng hắn là người coi danh dự hơn tính mệnh làm sao có thể ngay trước mặt vị hôn thê mà cùng với hai đại nam nhân không phải là người này ôm ôm ấp ấp, dây dưa nhập nhằng cho được.

“Các người không buông, ta sẽ...”

“A? Diệu Phong, anh có sao không?”

Diệp Lan Cầm thấy vị hôn phu của mình với hai anh em tuấn mỹ cù cựa cù nhằng như tranh chấp cái gì vội vã hỏi.

“Không việc gì, không việc gì hết.” Lê Diệu Phong chỉnh lại thần sắc, bình thản nói.

“A, các người rốt cục đã về.” Lê lão gia vội vã từ nhà trong chạy ra.

“Thần thượng, hôm nay tại trường học có chuyện gì không a? Diệu Phong có tiếp đãi các ngài chu toàn không, thỉnh các ngài nhất định phải nói cho ta biết ta sẽ bảo hẩn lập tức sửa chữa.”

Diệp Lan Cầm đứng một bên thấy Lê lão gia từ xưa đến nay luôn cao cao tại thượng nay lại đối với hai vị huynh đệ trẻ tuổi này hồ to “Thần thượng”, lại còn cung cúc cúi đầu, ân cần vạn phần, không khỏi trợn mắt há miệng, kinh ngạc không ngớt, đối với lai lịch của họ lại càng không ngớt hiếu kỳ.

“Sửa chữa à? Ta nghĩ...” Lăng Hoàng ngoài mặt tuy giả vờ nghiêm trang, nhưng đáy mắt lại lộ vẻ tà ác đầy tiểu ý.

“Kỳ, người nói xem Phong có chỗ nào cần sửa không?”

Lăng Kỳ ra vẻ nghiêm túc nghĩ ngợi một hồi rồi nói.

“Nếu như Phong của chúng ta thành thật một chút thì tốt, bất quá hẩn quá khẩu thị tâm phi, đáng vẻ ưa cây mạnh nhìn chung cũng đáng yêu, người nói có đúng không, ca?”

“Đúng vậy, đến tam giới cũng không tìm được ai đáng yêu như Phong của chúng ta, nhất là bộ dạng khi ngủ môi cứ bĩu bĩu rồi nói mơ đáng yêu chết đi được a!”

“Đúng a đúng a cực kì là đáng yêu!”

Lê Diệu Phong nghe hai tên ngu ngốc vô liêm sỉ tại trước mặt ông nội với hôn thê mình nói cái gì mà “đáng yêu” với “đáng yêu” liên tục, quả thực là tức đến phát khùng!

“Hai người câm miệng cho ta!”

Ngay sau khi Lê Diệu Phong quát lớn một tiếng, hiện trường lập tức rơi vào một cơn trầm mặc kì dị.

“Diệu Phong! Người điên rồi sao? Dám vô lễ với Thần thượng!” Lê lão gia lập tức sợ hãi quỳ xuống trước mặt hai vị Lang thần, ra sức dập đầu:

“Thần thượng thứ tội! Thần thượng thứ tội!”

Sợ hai vị Lang thần tôn quý vô cùng này không hài lòng thì toàn gia sẽ đại họa lâm đầu, Lê lão gia sợ đến sắc mặt trắng bệch, da mặt vắn vẹo.

“Được rồi được rồi, chúng ta đùa với Phong thôi, cũng không trách tội người. Còn quỳ sao? Đứng lên đi.”

Lăng Hoàng biết nếu cứ tiếp tục làm loạn nữa, người trong lòng khẳng định lại bị cái lão già ngu ngốc đó mắng liên tục, sợ dĩ tốt nhất là mình làm hẩn nhanh chóng câm miệng trước.

Ăn xong bữa tối, mọi người ngồi ở đại sảnh nói chuyện phiếm, Lăng Hoàng và Lăng Kỳ ăn no đầy, cũng không quan tâm đến sự phản kháng của người trong lòng, thỏa mãn chiếm lấy hai chân của Lê Diệu Phong, một trái một phải gối đầu lên đùi hẩn nằm phưỡn.

Diệp Lan Cầm nhìn bộ dạng làm nũng của hai huynh đệ, cũng chỉ che miệng cười trộm, hoàn toàn không phát hiện ra có cái gì không bình thường.

Lê lão gia thấy cháu trai mình cùng Thần thượng tình cảm tốt như vậy, cực kì đắc ý, ha hả cười liên tục, quyết định nhân cơ hội này đưa ra một yêu cầu.

“Thần thượng, ngày lành của Lê Diệu Phong chính là ngày mười lăm tháng sau, chẳng hay Lê gia chúng ta có vinh hạnh được mời Thần thượng chủ trì hôn lễ này không a?”

“Ngày lành? Ngày lành gì?” Hai huynh đệ hiếu kỳ hỏi

“Ha ha, cũng không có gì quan trọng, Diệu Phong cùng với Lan Cầm đính hôn cũng đã hơn một năm, sợ dĩ ta muốn cho hai đứa mười lăm tháng sau kết hôn để lão già này có thể bế chắt nội sớm một chút a.”

Lê lão gia chợt thấy vẻ mặt Thần thượng phần nộ đến khiếp đảm, sợ đến lập tức quỳ xuống.

“Thần thượng bớt giận, Thần thượng bớt giận. Ta quả là không biết điều, thỉnh Thần thượng thứ tội!”

“Hừ! Lão già to gan, dám mang người trong lòng của huynh đệ chúng ta gả cho người khác, người đáng tội gì?” Lăng Hoàng ánh mắt lóe tia lạnh lẽo nói.

“A? Người trong lòng? Cái này... cái này...”

Mẹ ơi, lẽ nào Thần thượng để mắt đến Lan Cầm? Cái này... cái này... phải làm thế nào mới được?

“Ít nhiều lời, hôn lễ này vĩnh viễn không có khả năng cử hành, các người hiểu chưa!” Lăng Kỳ lạnh lùng cười.

“Kỳ, mang hần đi, hần dám lừa dối chúng ta, kế hoạch của chúng ta xem ra phải sớm cử hành thôi.” Lăng Hoàng trong mắt bừng lên lửa giận thâm trầm đến không đo đếm được.

“Không sai, lần này Phong thực sự quá đáng rồi, chúng ta phải cho hần hiểu rõ thân phận của hần, theo chúng ta đi!”

“Buông tay! Các người muốn làm gì?”

Lê Diệu Phong tức giận gầm lớn, tiếng nói vẫn còn vang vọng trong không khí thì trong nháy mắt ba người đã biến mất không còn tung ảnh.

Lê lão gia thấy thế không khỏi thầm kêu một tiếng không ổn, quay đầu vừa nhìn quả nhiên thấy Diệp Lan Cầm kinh khủng trừng mắt, vẻ mặt không tin nổi, cứng người đứng đó một hồi rồi ngã lảo ra bất tỉnh...

Vầng trăng tròn mỹ lệ vô ngần treo cao trên bầu trời đêm.

Thâm sơn yên tĩnh ẩm áp, sương khói bay bay thần bí vô cùng.

Hai huynh đệ Lăng Hoàng và Lăng Kỳ mang Lê Diệu Phong xuất hiện ở nơi này, thực ra cũng có dụng ý.

“Phong, tự cởi hết quần áo, tiến vào.” Lăng Hoàng chỉ vào dòng suối đang tỏa ra hơi nước mù mịt lạnh lùng nói.

“Đừng hòng! Thần kinh các người có vấn đề hả? Nửa đêm nửa hôm mang ta mò đến đây làm gì? Lập tức đưa ta quay về!” Lê Diệu Phong ghét nhất là hai huynh đệ này giở pháp thuật ra đùa bỡn hần, không khỏi tức giận đến cả người run run.

“Quay về? Quay về cho người với nữ nhân khác thành thân sao? Phong, người đừng có nằm mơ! Người ngang nhiên dám vi phạm lời hứa thành Vương Phi với chúng ta, ta và ca ca hôm nay sẽ triệt để cho người hiểu rõ thực tế...” Mắt Kỳ lóe ra một tia sáng biến hóa kì lạ, vung tay xé rách y phục của Lê Diệu Phong.

“Dừng tay! Dừng tay cho ta!” Phong biết mình sắp bị hai đã thú cường thượng, lập tức ra sức giãy giụa.

“Còn dám phản kháng!” Lăng Hoàng tức giận từ phía sau nắm chặt hai tay Phong.

“Kỳ, canh chừng để ta hoàn toàn tẩy sạch hần, trên người hần có mùi của nữ nhân, quả thực hôi, có thể phá hủy kế hoạch của chúng ta.”

“Không sai, kế hoạch mà chúng ta tiến hành thần thánh như thế, không thể có chút nào khinh nhờn dòng dõi Lang thần vĩ đại chúng ta được.”

“Các người rốt cuộc muốn làm gì? Buông ra mau!”

Hoàn toàn không đoán ra được cái mà hai người gọi là kế hoạch là cái quái gì, nhưng kẻ thông minh như Lê Diệu Phong đại khái vẫn biết đó tuyệt đối không phải là trò gì thuần khiết thiện lương, thậm chí có khả năng cực kỳ dễ tiện hạ lưu nữa là khác.

“Ta và ca ca chết cũng không buông người ra! Phong, người là của chúng ta! Ngày hôm nay chúng ta sẽ in dấu vết của chúng ta trên người người, khiến người vĩnh viễn không thể ly khai chúng ta!” Lăng Kỳ nghiêm túc ôm chặt người yêu vào trong lòng.

“Các người nghĩ rằng cứ mạnh là làm gì cũng được à? Tùy thôi, nói cho cùng các người cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn ấu trĩ đê tiện thế này.”

Lê Diệu Phong lạnh lùng cười, tuy quần áo của hắn đã bị xé tan tành, nhưng giọng nói của hắn lại phi thường lãnh tĩnh. Hắn tuyệt đối không cho phép trong ngực mình xuất hiện cảm giác “sợ” cực kì vô dụng này.

“Phong... người vì sao luôn lạnh nhạt với chúng ta như vậy? Lẽ nào người thực sự ghét ta và ca ca đến thế sao?”

Lăng Kỳ nhìn như sắp khóc, lớn tiếng chất vấn hắn.

Lê Diệu Phong hừ lạnh một tiếng.

“Không sai, ta rất ghét các người, ghét muốn chết, trả lời như vậy các người thỏa mãn chưa? Rõ ràng chưa?”

“Phong... người tàn nhẫn quá... quá tàn nhẫn... Ô...”

Lăng Kỳ nhảy lên trong không trung, đột nhiên biến thành lang thân, lao lao đảo đảo đi tới bên cạnh dòng suối, nằm trên mặt đất, dùng hai móng vuốt che mắt, ô ô khóc lớn.

“Người nếu ghét chúng ta như vậy, hai anh em ta cũng không ép người nữa, người đi đi.” Lăng Hoàng dùng ngữ điệu không có sức sống cố nói hết câu, rồi buông tay thả Diệu Phong ra.

Hắn loạng choạng đi tới bên đê đê đang khóc, cũng biến thành lang thân, sóng vai ngồi cạnh, đáng diệu nản chí ngã lòng.

“Hừ, đi thì đi, ta vốn đã muốn đi.”

Lê Diệu Phong cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Hướng xuống núi vội vã bước mau, rốt cục có thể thoát khỏi sự quấy rầy của hai huynh đệ nhưng ngực Lê Diệu Phong lại nặng nề kì lạ, không một chút vui vẻ.

Nghĩ đến hai huynh đệ luôn luôn phấn khởi, không gì không làm được lại xuất hiện biểu tình tang thương hiếm hoi, căn bản bước chân đang đi vội vàng cũng bắt đầu trĩu nặng.

Lê Diệu Phong người dừng có thương cảm bấy bọ, bọn họ không phải là động vật đi lạc không có nhà để về, người quên là hai tên sắc lang này đã phá hoại cuộc sống bình thường của người như thế nào, đã vô sỉ đùa bỡn với người như thế nào sao?

Mặc dù đại não không ngừng phát sinh tín hiệu cảnh cáo, nhưng bước chân xuống núi của Lê Diệu Phong đã ngừng lại.

Bọn họ... không sao chứ?

Bên tai văng vẳng nghe thấy tiếng gào khóc tru tréo của hai tên lang đàn, Lê Diệu Phong nhất thời tâm tư rối bời.

Không, Lê Diệu Phong, người đừng có mà ngớ ngẩn, bọn họ bản chất là lang thần, pháp lực cao cường, không gì không làm được, sao có thể có chuyện gì được...

Nhưng mà... nhưng mà...

A—! Đáng ghét!

Lê Diệu Phong thầm mắng một tiếng, đột nhiên quay đầu hướng đỉnh núi chạy vội đi.

“Hi, ca, người quả là liệu sự như thần, Phong quả nhiên quay về!”

“Hê hê! Phong nhà chúng ta vậy thôi chứ là điển hình của mặt lạnh tâm nhiệt, tuyệt đối không chịu nổi khổ nhục kẻ của chúng ta đâu. Kỳ, chờ thư giãn, mau khóc lớn chút coi”

“Được, để ta học Thông Khương nữ gì gì đó khóc đảo cả Trường thành!”

“Kỳ ngu, là Mạnh Khương nữ!”

“Tùy tiện đi, nói cho cùng ta sẽ khóc so với nàng đó còn kinh thiên động địa hơn, lại còn rung động lòng người hơn chứ lị, ca, xem nha!”

Ồ... ngao... ngao

Lăng Kỳ quả nhiên bắt đầu ngửa mặt lên trời tru dài, quý khóc thần sầu.

Lăng Hoàng hắc hắc cười, cũng bắt đầu bắt trước đệ đệ ma gào quý khóc, gào lên “Nhị khúc đưa ma”.

Lê Diệu Phong thở hổn hển từ chân núi chạy đến bên cạnh hai tên lang đang khóc đến mặt cũng nở hoa, đáng thương vô cùng đó.

“Còn chưa yên sao? Đừng khóc nữa!”

“Ồ... ngao... ngao...”

Không ngờ hai tên lang thấy hắn tới nhìn cũng không thèm nhìn, lại còn khóc to hơn.

Lê Diệu Phong đau đầu day day huyết thái dương.

“Được rồi, ngoan, đừng khóc nữa.”

Bất đắc dĩ thở dài, Lê Diệu Phong ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa lớp lông sói màu hoàng kim mỹ lệ.

“Ồ... người về làm chi? Người không phải ghét chúng ta, ghét muốn chết sao?” Kỳ khóc thút thít ghen ngào nói.

“Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta không cần người thương hại, người đi được rồi, đi đi.” Lăng Hoàng cũng chớp chớp hai đôi mắt to đong đầy nước.

“Khục khục..” Lê Diệu Phong không được tự nhiên ho nhẹ.

“Kỳ thực ta... ta không... không ghét các người!”

“Người nói gì? Chúng ta không nghe rõ.”

“Đúng a người nói lớn chút coi.”

Hai tên sói lập tức ngừng khóc, mở to mắt như hai viên bi ve mong chờ nhìn hắn.

“Ai, thực sự là thua các người.” Lê Diệu Phong thấy hai tên lang cao to cường tráng lộ ra ánh mắt vô tội như cún con, không khỏi yêu thương mà xoa xoa đầu bọn hắn.

“Được, ta nói, ta không ghét các người, như vậy được chưa?”

“Yahooo!”

Giống như là giữa mây đen sương mù đột nhiên có ánh mặt trời chiếu rọi, đệ đệ Lăng Kỳ lập tức nhảy lên đem người trong lòng đè xuống mặt đất, trên mặt hắn liếm liếm không ngừng.

“Phong! Phong! Ta biết người yêu chúng ta mà, chúng ta cũng rất yêu người!”

“Đúng vậy, Phong, chúng ta rất yêu người!” Ca ca Lăng Hoàng cũng gia nhập cuộc chiến, đi đến bên người tiểu vương phi của mình lung tung tới cọ lui.

“Dừng! Dừng! Ta bắt quá chỉ nói không ghét các người, cũng chưa có nói thích các người a. Các người bớt tự kỷ đi, cắt hết cho ta!”

“Hi, Phong, không còn kịp nữa rồi, chúng ta biết tâm ý của người rồi!” Lăng Hoàng cười gian tà trên miệng hắn hôn một cái.

“Đúng vậy, Phong, ca và ta biết người không nỡ bỏ chúng ta, thế nào? Ta khóc rất cảm động đúng không?” Lăng Kỳ ra vẻ cực kỳ đắc ý.

“Kỳ ngu, nói ra làm gì?” Lăng Hoàng nhin không được đảo mắt.

“Nguy rồi!” Kỳ nhận ra mình đắc ý quá đà, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Ân... cái này... Phong...”

“Câm miệng! Các người dám đùa giỡn ta?”

Nghĩ mình đã mang bao nhiêu là hổ thẹn mà chạy vội lên, Lê Diệu Phong không khỏi tức giận, một tay dùng sức nhéo mạnh hai cái tai sói.

“A a—đau, đau quá đi! Ô... Phong, người đừng giận mà...”

Kỳ biết mình đã gây ra đại họa, không thể làm gì khác là giả vờ đáng thương.

“Đừng có mà vờ vịt!”

“Phong, người có tư cách gì mà giận? Tại người nói ghét chúng ta trước, làm tổn thương chúng ta. Là người sai trước chứ bộ, người không biết trái tim lang của chúng ta rất chi là yếu đuối sao?” Lăng Hoàng nhăn nhúm mặt mày, làm động tác ôm ôm tim, “Đáng lẽ ra người phải xin lỗi huynh đệ chúng ta trước chứ.”

Thấy ca ca xạo xự có dăm câu mà xoay chuyển được tình thế, Lăng Kỳ quả thực là phục lẫn lóc, lập tức hòa theo đánh rần tùy gậy:

“Đúng đúng, đều là Phong xấu, Phong phải bồi thường cho tổn thương tình cảm của chúng ta a!”

“Không sai, Kỳ, chiều theo kế hoạch, lên!”

Nói xong, không quản ba bảy hai mốt gì, hai vĩ đại lang thần nhanh như chớp triển khai đột kích—

Mạnh Khương nữ: Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương () là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. (nàng nào chưa biết và muốn biết thì search google có a:”>)

Thông Khương nữ (): =)))) chị hành-gừng =)) chàng Kỳ chàng í xoắn tên chị í a =))

Nhị khúc đưa ma: “Khốc mộ nhị trọng tấu”.

14. Chương 14

Đến ánh trăng thuần khiết cũng ngượng ngừng lên trông cảnh tượng *** loạn đang được trình diễn bên dòng suối ẩm áp mỹ lệ.

Thân thể trắng ngần mềm mại của Lê Diệu Phong dưới ánh trăng sáng bạc khó nhọc giãy giụa, phát ra vẻ lộng lẫy vô ngần, miệng không ngừng hô hô a a mà rên rỉ ...

Hai đại sắc lang nhìn dáng dấp rối loạn của người trong lòng đáng lẽ nhất định thú tính đại phát, thái độ lần này cũng không được bình thường. Quyết tâm không chịu tiến thêm một bước thỏa mãn Lê Diệu Phong.

Đầu vú và hạ thể bị hai tên đáng chết dùng móng vuốt trêu chọc đến sưng đỏ không chịu nổi, ngứa ngáy khó nhịn, Lê Diệu Phong khóe mắt rừng rưng, phần hận chữ loạn.

“Các người... các người... chết tiệt... mau... mau... A a...”

“Mau cái gì a? Bảo bối.” Biết thừa mà vẫn cố tình, Lăng Hoàng lười biếng hỏi.

“Đáng ghét... a a... thật khó chịu a...”

Thế nào cũng không chịu nói ra câu “Mau liếm ta”, Lê Diệu Phong thống khổ liên tục lắc đầu.

“Ca, nhìn Phong hình như rất khó chịu a... Hay chúng ta giúp hần liếm liếm chút nha.”

Đệ đệ Lăng Kỳ căn bản dễ mềm lòng, quả nhiên chịu không nổi nhìn cảnh người trong lòng bị giày vò.

“Không được! Kỳ, người quên kế hoạch hôm nay sao? Sao nhẹ dạ thế hả?!” Lăng Hoàng sắc mặt trầm xuống.

“Xin lỗi a, ca, suýt chút nữa ta quên mất.” Lăng Kỳ thấy ca ca giận, không khỏi nghịch ngợm lẽ lười.

Hạ thể không bị khống chế tự do nhếch lên cao, do bị hai tên sắc lang kỹ xảo cao siêu ngày đêm “chăm sóc dạy dỗ”, hậu huyết đã quen hưởng lạc không ngừng hé ra rồi nhúc nhích co rút lại. Lê Diệu Phong toàn thân dục hỏa thiêu đốt, liên lục giãy giụa kêu rên.

“Phong... muốn chúng ta thỏa mãn người không có dễ dàng thế đâu, thân thể người đã dính mùi nữ nhân, chúng ta quyết không chạm vào người, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì? Người lấp liếm cái chết tiệt gì?” Diệu Phong phẫn hận chửi bới.

“Hê hê, đừng nóng vội a, tiểu Phong Phong *** đang.” Lăng Hoàng nở nụ cười tà ác.

“Trừ phi... trừ phi người tự đem mình từ trong ra ngoài triệt để rửa sạch...”

“Từ trong ra ngoài?” Lê Diệu Phong trong lòng dâng lên một dự cảm không lành...

“Không muốn! Chết cũng không muốn!”

“Thực sự không muốn?” Lăng Hoàng thần thái thông thả dùng đuôi sói xù xù chạm nhẹ một cái đùa cợt vào tiểu cục hoa cơ khát nhúc nhích của người trong lòng.

“A a... trời a... ngứa chết ta mất... Ô... đi vào... Đi vào chút nữa...”

Tiểu huyết của Lê Diệu Phong quả thực là bồn chồn ngứa ngáy đến sắp điên rồi!

“Muốn chúng ta đi vào rất đơn giản, trước mắt chúng ta mở rộng cái môn ra, dùng nước thánh tuyến Đẳng Cách Lý ban tặng đem tiểu huyết *** đang của người rửa sạch sẽ, ta và Kỳ sẽ thống khoái thỏa mãn người.”

“Không... không... ta không làm được...” Lê Diệu Phong vốn dĩ diện đến chết, giờ bảo hắn ở trước mặt hai tên sắc lang làm trò thủ *** này, hắn thực sự không làm được.

“Người có thể mà... Phong...” Lăng Hoàng liếm láp vành tai khả ái của người trong lòng, mê hoặc nói.

“Đúng... Phong... ngoan ngoan, đến đây, nằm úp sắp nào...” Lăng Kỳ lôi tay của Phong hướng dẫn cho hắn động tác cúi xuống.

Có thể là do ma lực của ánh trăng đêm nay, Lê Diệu Phong hoàn toàn u mê, vì vậy mà thực sự theo ý nguyện của hai huynh đệ làm ra cái chuyện mà lúc thanh tỉnh sẽ tuyệt đối xấu hổ và giận dữ muốn chết...

Mặt áp trên mặt đất dơ bẩn, hông nhếch lên cao, Lê Diệu Phong vươn hai tay mở rộng cái môn, lộ ra tiểu huyết xinh đẹp mê người.

Hai sắc lang thấy thế lập tức ừng ực nuốt nước bọt.

“Khục khục, cái môn mở rộng chút nữa, nếu không làm sao nước đi vào được?”

“Đúng vậy, Phong, nếu như rửa không sạch sẽ, phải làm lại lần nữa nha.”

Lê Diệu Phong khuôn mặt đỏ bừng như sắp bốc cháy, thân thể lại không nhận được làm theo những lời bọn họ nói.

Thấy người trong lòng quật cường ngoan ngoãn nghe lời, Lăng Hoàng thỏa mãn nở nụ cười.

“Tốt, bây giờ ta sẽ dẫn thủy nhập động...”

Lăng Hoàng đưa hai ngón tay ngoắc một cái, một dòng nước lập tức vọt lên, phi đến hướng tiểu huyết của Lê Diệu Phong cấp bách bắn vào—

“Y a a a...”

Nước suối ấm áp trong nháy mắt bắn đầy bích tràng yếu đuối, nóng đến Lê Diệu Phong không ngừng run run, nhận không được thét thất thanh—

“Còn chưa xong đâu, bây giờ đưa ngón tay cắm vào, dùng thánh tuyến đem mấy thứ bẩn thỉu bên trong rửa sạch sẽ.”

“Nhanh lên chút coi, Phong, không nghe lời ca ca, người còn phải chịu khổ nhiều.”

Biết hai tên sắc lang hạ lưu đề tiện tuyệt đối nói được là làm được, Lê Diệu Phong vừa thẹn vừa giận cắn chặt môi dưới, chậm rãi đưa hai ngón tay cắm vào hậu huyệt nóng hổi của chính mình—

“Mẹ ơi...”

Hai sắc lang không làm thế nào mà làm bộ trấn định được, thấy người trong lòng từ trước đến nay cao quý thanh nhã làm cử chỉ *** loạn đến thế, nhin được phun máu mũi—

“Ô... ca... ta chịu không nổi nữa!” Phía dưới nhục bồng cứng như sắt, Lãng Kỳ hai mắt đỏ đậm, kích động chút nữa xông lên phía trước.

“Kiên trì chút, Kỳ, thứ hảo ngoạn còn ở phía sau, Phong, đem ngón tay co rút a, nếu không làm sao tẩy sạch sẽ được?”

Lãng Hoàng đưa ra chỉ thị càng thêm phần tà ác.

Chỗ riêng tư *** mỹ bị thấy sạch sành sanh, bị hai sắc lang dùng ánh mắt mà tàn nhẫn gian ***, chả mấy chốc cảm giác ngượng ngùng chuyển sang khoái hoạt khó lý giải, co rút càng thêm cố sức...

Ngón tay tại hậu huyệt xen vào rút ra, không ngừng quấy động, Lê Diệu Phong chưa từng thủ *** lần đầu tiên thưởng thức mùi vị tự an ủi.

“Hanh... cấp a... Ân...”

Thấy người trong lòng tự làm cao hứng đến thế, đệ đệ đang liều mạng kiểm chế cũng nhin hết nổi!

“Chịu không nổi nữa, Phong, ta đến giúp người.”

Lãng Kỳ vươn vuốt sói, hung hăng cắm vào tiểu huyệt *** loạn—

“Ô a a a...”

Bị móng vuốt của công lang cứng rắn như nhục bồng cắm nhập vào, tiểu huyệt tao dương của Lê Diệu Phong lập tức nảy lên sáng khoái khó hình dung—

“Ô... thật thoải mái... muốn nữa... ta còn muốn nữa...”

Tràng bích miễn cưỡng bị móng vuốt sói to lớn ma sát sáng khoái không ngớt, âm thanh xung động, đầu vuốt thuần nhon còn tùy thời tùy lúc đâm vào điểm chết người trong cơ thể, khoái cảm dâng trào làm Lê Diệu Phong sung sướng đến rên la không ngớt...

“Y a a... hanh ân... a a...”

Một người một lang, ngón tay và móng vuốt xen vào rút ra mang theo uế thủy màu vàng nhạt, Lãng Hoàng cố nén cảm giác muốn xông tới ra sức đem người trong lòng đè xuống mà khởi động, không ngừng đưa thêm thánh tuyến, cho đến khi tiểu huyệt mỹ lệ từ trong ra ngoài đều bị tẩy đến sạch sẽ, chảy ra nước suối trong suốt mới thôi.

“Ca, có được chưa? Ta thực sự nhin hết nổi rồi!”

Móng vuốt của Lãng Kỳ bị bích tràng kịch liệt co rút của người trong lòng ép chặt chút nữa đứt đoạn, khiến hẳn nhin không được tưởng tượng nếu cảm nhục bồng của mình ở bên trong thì sáng khoái đến độ nào?

“Cũng nhanh thôi...”

Lãng Hoàng ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng dần dần đậm đặc, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí...

“Ô ... Không được... không được... Cấp a... cấp a...”

Hai nhục cầu ở hạ thể của Lê Diệu Phong bị hai sắc lang một tả một hữu liếm đến run rẩy không ngừng, *** dịch giàn giụa...

“Thích không? Phong, muốn bắn chưa?”

“Muốn bắn... muốn lắm... A a... để ta bắn đi...”

“Bảo bối đáng thương, bắn đi, bắn hết ra cho chúng ta!”

Hai công lang nở nụ cười tà ác, đột nhiên dùng răng hướng tới đầu đỉnh cương lớn của Lê Diệu Phong nhẹ nhàng cắn cắn —

“A a—trời a...”

Trước mắt một đạo bạch quang xẹt qua, thân thể Lê Diệu Phong giật nảy, đại nhục bồng bị kích thích một hơi bắn ra tràn đầy dịch thể—

Hai sắc lang luôn luôn thích thưởng thức mùi vị của người trong lòng lần này lại không đem chất lỏng này nuốt hết vào bụng, mà ngược lại mở rộng hai miệng của hân, đem tất cả đưa vào tiểu huyết đã quen bị bọn họ xâm phạm tàn nhẫn..

“Ô... đáng ghét... không được... không được mà...”

Lê Diệu Phong đang giữa cao trào chợt nhận ra hậu huyết của mình bị đổ đầy dịch thể của chính mình, lập tức xấu hổ và giận dữ khóc gào.

“Bảo bối ngoan, đừng khóc nữa, của mình thì có gì phải xấu hổ? Ta và Kỳ cũng đã ăn vào không biết bao nhiêu.”

“Đúng vậy, cái đó của Phong quả thực là thiên hạ mỹ vị, ăn trăm lần cũng không chán.”

Hai huynh đệ an ủi rồi tự cho là đúng khiến Lê Diệu Phong càng thêm ngượng ngùng và phẫn nộ, lập tức thưởng cho bọn họ mỗi người một cái đập tàn nhẫn.

“Câm miệng cho ta!”

“Oa mưu sát chồng a, sướng quá liền trở mặt a, Phong, người như vậy giống một loài nhện cái lắm ấy.”

“Đúng a Phong, người không muốn trở thành quả phụ giống cái loài nhện ấy chứ? Không có ta với ca ca ngày đêm thỏa mãn người, tiểu huyết *** đáng của người sẽ cô đơn phát cuồng í ”

“Đúng a Phong, nhục bồng phía trước của người thích xong rồi, cái huyết nhỏ hư hỏng phía sau có ngứa không?” Hai huynh đệ xấu xa đem miệng của người trong lòng mở rộng, tà *** cười cười nhìn chằm chằm tiểu huyết cơ khát không ngừng hé ra hợp lại.

“Không có... ta không có...” Miệng không ngừng phủ nhận, nhưng Lê Diệu Phong bị hai huynh đệ nhìn đắm đắm không khỏi vô thức đóng đưa cái miệng.

“Cứu mạng a... ca, nếu không thao bây giờ, đại bồng bồng của ta sẽ trưởng đến vỡ tung ra mất!” Kỳ dùng móng vuốt liều mạng ma sát đại nhục bồng của mình.

Ánh trắng luôn luôn nhu hòa đột nhiên phát ra ánh sáng lóa mắt vô ngần, bạch quang cường liệt lấp lóe...

Lăng Hoàng ngẩng đầu nhìn ánh trắng, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Thời cơ tới rồi, nghi thức tịnh hóa trên người Phong hoàn thành rồi. Kỳ, người còn chờ gì?”

Nghe được ca ca rốt cục cũng phát ra mệnh lệnh cuối cùng, Lăng Kỳ ngẩng đầu lên, hướng đến ánh trắng mà phát ra tiếng tru cao vút sung sướng—

Miệng bị ca ca biến thân thành người mang nhục bồng thô to nhét đầy, cái miệng nhỏ phía sau lại bị nhét bởi đệ đệ vẫn duy trì lang thân hung hăng kiên thao.

Cảm giác sung sướng khó nhịn tập kích từng tế bào yếu ớt, Lê Diệu Phong toàn thân run rẩy rơi nước mắt.

A a... hai tên tiểu vương bát đản! Muốn mang ta ra đùa giỡn đến chết sao....

“Ô ân... A a...”

“Hanh ân... ảm áp quá... Phong.. đại bổng bổng ngâm mình trong cái động đầy dịch thể của người, thực sự cực kì thoải mái... quả thực sướng khoái đến ta muốn bắn ra... cấp a... cấp a...Thích... thích quá...”

Lăng Kỳ ra sức đong đưa eo, Nhục bổng đặc biệt lớn của sói tại tiểu huyết sưng đỏ đáng thương điên cuồng ra vào, phát sinh âm thanh phốc xích phốc xích.

A a... đáng ghét! Đừng có động nữa... ta... ta nhịn không được!

Bích tràng miễn cưỡng bị lang cường tráng vĩ đại thao động đến sắp tan chảy, Lê Diệu Phong cố nén tiếng thét gào, thật sâu hít một hơi—

“Úc úc úc—thích chết đi được! Cái miệng nhỏ của Phong càng lúc càng lợi hại, hút đến ngay cả tủy não của ta cũng muốn bắn ra ngoài... A a... Phong ta yêu người chết mất...”

Thật lòng yêu người dưới thân này đến tận xương tủy, hai huynh đệ không ngừng nói lời yêu đương, điên cuồng mà âu yếm người trong lòng mình.

“Thương yêu” cái rắm! Nếu ta mà còn bị hai huynh đệ biến thân mang ra chơi nữa, ta trước khi bị các người yêu chết, cũng đã bị đau mà chết!

“Cấp A ha a... ca... ta chịu không nổi... ta muốn bắn...”

“Được, người bắn trước đi, nhớ kỹ, một giọt cũng không được chảy ra khỏi miệng Phong, lãng phí lắm a.”

“Biết rồi... úc úc, thích không chịu nổi, ca, vậy còn người?” Kỳ sắp gần đến giới hạn, không quên kính anh em hỏi một phen.

“Úc, để kệ ta, ta còn muốn hưởng thụ khẩu kỹ của Phong một chút.”

Vương bát dẫn! Khẩu kỹ cái gì, người tưởng ta thổi kèn ác-mô-ni-ca chắc? Lê Diệu Phong nghe vậy quả là phần nộ đến muốn điên!

Ngay lúc hắn muốn đem cái “nghiệt căn” của tên vương bát dẫn này cắn đứt, thì lang công phía sau đột nhiên kêu gào, đâm mạnh vào chỗ sâu nhất, nút đặc biệt của công lang cùng đại nhục bổng cứng rắn không để một khe hở tấc vào huyết khẩu của Lê Diệu Phong, một cỗ nhiệt lưu nóng rực bắn tại bích tràng, nháy mắt đoạt đi thần trí hắn—

A a a—

Mặc dù huyết khẩu bị mở rộng, đau đến chết đi sống lại, nhưng Lê Diệu Phong đã càng ngày càng có kinh nghiệm nhịn không được bắn tinh đặc biệt vui vẻ, khóc kêu mà phun trào—

Hết lần này đến lần khác, cứ như vậy bị hai sắc lang thay phiên làm đến chết đi sống lại. Lê đại thiếu gia khí chất cao quý, thanh đậm nho nhã của chúng ta bị hai sắc lang dày công bày kế, từng bước từng bước sa vào một cạm bẫy kinh khủng tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả...

tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: xưa nay chưa từng thấy =))

dồi beta-chan anh dũng hy sinh dồi =)) nàng nào còn thoi thóp kiu dùm cái xe cứu thương kẫu ta đi tiếp máu với =)) nguyên chương chỉ ngồi quệt máu lau nước miếng, chả biết beta chi nữa dồi =))))

15. Chương 15

Đã một ngày một đêm trôi qua, hai anh em Hoàng Kỳ vẫn không nhìn ra dấu hiệu thành công nào của kế hoạch...

“Kỳ ghê, ca, sao thân thể của Phong chả thay đổi gì hết a?”

“Ta cũng thấy kỳ kỳ, chúng ta rõ ràng làm y như sách mà ” Lãng Hoàng cầm một quyển sách cổ rất chi là cũ nát lật lật lên xem:

“Người xem Kỳ, canh giờ, địa điểm, nghi thức, còn cả tư thế cơ thể, tất cả đều làm theo đúng, sao mà cơ thể không có nhúc nhích động tĩnh gì a?”

“Ai nha, ca, người xem, hình như thiếu một tờ!”

“Đúng a, hình như bị ai xé rách... Kỳ quái, sao trước đây không để ý tới a? Chờ chờ một chút, để ca ca coi...”

Lãng Hoàng tay liên tục vuốt góc tờ giấy bị xé, trong miệng lầm bầm đọc thần chú, đột nhiên ngón tay trong không trung ngoắc một cái, quát khẽ một tiếng—

“Hiện!”

Trong không trung đột nhiên như có một màn ảnh vô hình, chiếu ra một dãy văn tự kì quái...

Hai huynh đệ cẩn thận dòm dòm coi tới coi lui.

“Ồ... ca, sao lại còn cả cái thứ quy định kiểu này a? Đúng là bày trò làm khó nhau mà, Phong làm sao có thể cam tâm tình nguyện mang thai cực cứng cho chúng ta được?”

“Ái, đúng là cực kì hao tâm tổn trí a”

“Tính cách của Phong người không phải không biết, hấn tâm cao khí ngạo, sao có khả năng cam tâm tình nguyện như giống cái mang thai con của chúng ta được?”

“Nhưng mà để Phong vĩnh viễn thuộc về chúng ta, bất kể dùng thủ đoạn gì, chúng ta đều phải khiến Phong vui vẻ mà sinh con cho chúng ta!”

“Nói quá hay!” Kỳ nhiệt tình vỗ tay bốp bốp.

Lãng Hoàng vô cùng đặc ý gật đầu.

“Hắc hắc, ca, người thật đúng là thông minh nhất, nhiệm vụ đơn giản kia đành giao cho người vậy.”

“Người đó, đồ tiểu quỷ, chỉ biết bày mưu hại ca của người.” Lãng Hoàng cười cười gõ đầu đệ đệ.

Một đêm kì dị, Lê Diệu Phong thấy ánh trăng bên ngoài cửa sổ nhìn dường như cổ quái thêm mấy phần.

Dường như có một chuyện gì không ổn sắp xảy ra, trong lòng Lê Diệu Phong bắt đầu nảy sinh một dự cảm bất an, hấn thấp thỏm nôn nóng nằm xuống giường.

Kỳ ghê, sao hôm nay không thấy hai tên sắc lang đó đâu?

Hay là gần đây ta lạnh nhạt với bọn họ, bọn họ không dám tới chọc ta nữa?

“Hừ, coi như các người thức thời.”

Ngoài miệng tuy là nói vậy, nhưng Lê Diệu Phong lại không thể ức chế một tia lạc lõng trong lòng. Quả nhiên là quen thói rồi mà...

Quen bị hai tên sắc lang ghê tởm kia lúc nào cũng bên cạnh quấy rầy, quen bị bọn họ chẳng để ý thời gian địa điểm ôm dính lấy không buông...

Thói quen... đúng là một điều đáng sợ...

A a a! Đừng có như thế nữa! Lê Diệu Phong tựa như một tiểu hài tử cáu kỉnh vùi mặt vào trong chăn.

Đáng ghét! Đừng có mơ Lê Diệu Phong ta nhớ các người! Các người thích chạy đi đâu vui vẻ thì chạy! Tốt nhất là chết luôn đừng có về!

Đang chửi bới giữa chừng, Lê Diệu Phong bất tri bất giác chìm vào một giấc mơ đẹp...

Không khí thật là nóng bức, nóng đến toàn thân dường như phát hỏa...

“Ân... khát... khát...”

“Phong, khát sao? Nào, mở miệng ra...”

“Đúng, bảo bối, ngoan, uống nhiều một chút a...”

Vòng tay quen thuộc ấm áp ngay phía sau, Lê Diệu Phong tựa như một hài tử lạc đường trở lại trong lòng mẹ, ngoan ngoãn nghe lời mở miệng.

Nước uống ngon ghê... thơm quá... muốn uống nữa...

“Muốn nữa... muốn nữa...”

“Bảo bối ngoan, đừng uống nhanh quá, cẩn thận sặc...”

Âm thanh sũng nịch thềm thì bên tai, Lê Diệu Phong cả người lằng lằng, tựa như trong giấc mộng ngọt ngào, nhoăn miệng cười.

“Người cũng uống a... Hoàng...” Lê Diệu Phong mang cái chén giờ lên bên miệng thiếu niên.

“Phong thiên vị ca ca, ta cũng muốn uống!”

“Hi, Kỳ ghen sao? Nào, ta cũng đút cho người ...”

Lê Diệu Phong ngọt ngào nở nụ cười, ngửa đầu uống hết nước trong chén, vừa như làm nũng đem nước trong miệng mớm qua.

Giống y như bị sét đánh, Lăng Kỳ một hồi hơi hơi bị lâu không phản ứng gì nổi.

“Hi, Phong, lần này đến ta ghen tị nha, ta cũng muốn người đút ta như vậy a.”

Thiếu niên luôn luôn trầm ổn cũng bắt chước đệ đệ dẩu môi.

“Hoàng, đừng dối...” Lê Diệu Phong quay đầu lại, lấy lòng trên môi hân hân hôn mấy cái.

“Trời ạ... chúng ta có phải nằm mơ không... Phong... Phong lại chủ động hôn chúng ta...” Lăng Kỳ bị hành động của người trong lòng làm cho chấn động đến trợn mắt há mồm.

“Hi, ta đã bảo người từ lâu là rượu của con người là đồ tốt mà, nhìn thành quả của chúng ta coi, đúng mà mỹ vị...”

Lăng Hoàng đắc ý ôm Phong, vừa cắn vừa liếm trên cổ hân, khiến Lê Diệu Phong say đỏ ửng mặt mày nhột đến khanh khách cười liên tục.

“Ca, chiêu này của người quả nhiên cao, đêm nay chúng ta phải để Phong cam tâm tình nguyện mang thai cực cứng cho chúng ta, quả là tiện thể tìm cây mà trồng, hắc hắc...”

“Sai.” Lăng Hoàng nghiêm trang sửa lời: “Là kiếm một cái cây mà “cắm”!”

“Ha ha... đúng đúng, ca ca nói đúng...” Lăng Kỳ ôm bụng cười.

“Cắm... cắm cái gì? Sao các người ngó bộ vui vậy?” Lê Diệu Phong khẽ nắc lên một tiếng, chớp chớp đôi mắt to làm say lòng người, hiểu kỳ hỏi.

“Hi, cắm hoa a, chúng ta thích nhất là cắm hoa a...” Lăng Hoàng nở một nụ cười thập phần hạ lưu.

Đáng tiếc là Lê Diệu Phong đang say đến quay đầu hoa mắt không thể phân tích nổi cái cười này, nếu không nhất định là hung dữ đầm cho hân một phát.

“Ân, cắm hoa tốt, cắm hoa là một hoạt động phi thường cao nhã.” Diệu Phong phi thường tán thành gật mạnh đầu.

“Ha ha, đúng là một hoạt động cực kỳ cao nhã.” Kỳ nghe Phong nói thế lập tức lẩn quay ra đất mà cười.

Nếu mà người biết huynh đệ chúng ta thích nhất là cắm cái tiểu cúc hoa xinh xắn khả ái của người, coi người có tán thành thật lực như vậy không?

“Hắc hắc, Phong say rượu quả là khá ái quá mức tưởng tượng của chúng ta mà, biết thế sớm đã đem rượu chuốc cho hân say rồi.” Lăng Hoàng vuốt cằm hắc hắc cười không ngừng.

“Đúng mà đúng mà, con người không phải có câu “tửu hậu thổ chân ngôn”, có thể thấy Phong nhà chúng ta trong lòng thực ra yêu anh em mình lắm.”

“Không sai, bây giờ là thời khắc chúng ta thực hiện mộng tưởng, là hạnh phúc cả đời chúng ta đó, Kỳ, lên a!”

“Yahooo” Lãng Kỳ vừa hú hét vừa choàng tay ôm lấy người trong lòng mà mình yêu tận xương tủy, trề môi trước mặt hẳn.

“Phong, hôn ta!”

Ha ha cười cười, Lê Diệu Phong ôn nhu nâng lên gương mặt đẹp đẽ trước mắt, yêu thương trên miệng thiếu niên hôn một cái.

Vươn đầu lưỡi mềm mại tách mở hàm răng của thiếu niên, Lê Diệu Phong tiến quân thần tốc, chăm chú cuốn lấy đầu lưỡi cuồng nhiệt...

“Ngô... hanh ân...”

Đến cả ánh trăng ngoài cửa cũng muốn say, hôn đến mê dại phát sinh ra tiếng rên rỉ mê người.

Lãng Hoàng ánh mắt dịu dàng từ phía sau ôm lấy người trong lòng, từ trên lưng đến phía dưới không ngừng hôn xuống...

“Cáp a... cáp a... ngựa... thực ngựa... hôn ở đây nữa...”

Mị nhân như tơ, Lê Diệu Phong khó nhịn thở hổn hển khẩn cầu.

Thấy băng sơn mỹ nhân lãnh đạm kiềm chế hôm nay lại phóng dăng xoa xoa núm vú, khát cầu thiếu niên thương yêu, hai vị Lang vương vĩ đại thân phận tôn quý một trận hoa mắt thần mê, máu mũi cuồng phun, hận không thể đem toàn bộ tâm can bảo bối của mình nuốt vào trong bụng.

Hai người vồ tới đem hai trái anh quả hồng tươi cắn nuốt, hai vị Lang Vương mắt đỏ ngầu, mắt lý trí phát huy bản năng háo sắc đem mỹ nhân bên dưới đùa giỡn đến chết đi sống lại.

“Y a a đau quá đau quá Các người xấu xa, cắn ta đau quá đi!” Rõ ràng mắng người ta xấu xa nhưng Lê Diệu Phong lại ôm chặt lấy hai thiếu niên không buông, lớn tiếng khóc gào.

Thấy vẻ mặt rơi lệ của tâm can bảo bối thực yêu kiều, máu dã thú lập tức nổi lên, Lãng Kỳ cùng Lãng Kỳ khẩn cấp móc ra cự bồng dũ tợn sắp trưởng đến nổ tung, đem để lên nhũ tiêm đã bị bọn họ cắn đến sưng đỏ, cương lên như hai hạt châu mà ma sát...

“A a a muốn vỡ muốn vỡ!” Không biết là thống khổ hay thống khoái, Lê Diệu Phong cả người run run, khóc gào nắm lấy hai cự bồng đang tàn sát bờ bãi, cố sức chà sát lên đầu nhũ của mình.

“Úc úc ” Nhục bồng háo sắc bị người trong lòng cầm nhẹ nhàng chà xát, hai thiếu niên nhiệt huyết bùng bùng thích đến vừa khóc vừa la.

“Liếm đi, bảo bối, mau liếm đi!” Hai huynh đệ rất ăn ý đem hai cự bồng liên tục chảy ra *** dịch đưa đến bên miệng mỹ nhân..

“A, chảy ra rồi, không thể lãng phí được...” Lê Diệu Phong vươn đầu lưỡi một trái một phải liếm hai nhục bồng khả ái trước mặt.

“Ác ác, thích chết mất!” Mỗi khi đầu lưỡi *** dăng tiến vào lỗ nhỏ nhục phụng Lãng Hoàng Lãng Kỳ sáng khoái đến kêu to.

“Hút đi, bảo bối, hút hết vào đi, chúng ta sắp không chịu được nữa rồi!”

“Ngô... không được... hai cái cùng lúc... quá... ngô hanh...”

Lê Diệu Phong vừa nói không được nhưng lại đem hai cự bồng hút vào, liều mạng đem hết vào trong miệng.

Cúi đầu nhìn bảo bối dưới thân, đem cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi cố sức nhét vào hai nhục bồng đáng vẻ cực kỳ *** dăng, đệ đệ khả năng chịu đựng yếu hơn lập tức xịt máu mũi, nhịn không được

“A a Không được thích chết mất ta muốn bắn trước”

“Được rồi, mau để Phong bồi bổ thân thể nha, úc úc ta cũng không được nữa, Phong, chúng ta muốn bắn cho cái miệng nhỏ *** đáng của người toàn bộ ăn vào nha a a” Lăng Hoàng nắm tóc người trong lòng cuồng loạn rên rỉ.

Tinh dịch vừa nóng vừa đặc tựa như hồng thủy phun ra, yết hầu chật hẹp bị hai luồng nhiệt dịch bắn vào, hai mắt Lê Diệu Phong trắng dã, kích động cùng bắn tinh

Ba người lung tung loạn thành một đồng ...

Dục hỏa tràn đầy phun trào, người tựa hồ cũng thanh tỉnh ít nhiều.

Lê Diệu Phong vô lực mở mắt, nhìn xung quanh. Đây là đâu... nhìn quen quen...

A, đây là biệt thự trên núi của Lê gia... Kỳ quái... Sao mình lại ở đây... lại còn trên bàn cơm?

“Bảo bối, người nằm mơ a... đừng lo lắng gì hết... cứ giao hết cho chúng ta nha...”

“Đúng vậy, Phong, để chúng ta yêu người...”

Ái ngữ ôn nhu rót vào tai cùng với nụ hôn ngọt ngào đến tan chảy, Diệu Phong vừa mới lấy lại chút thần trí lập tức bay lên chín tầng mây...

“Hanh ân...”

Một tả một hữu ôm lấy hai cự lang dững mảnh kim sắc mỹ lệ, Lê Diệu Phong *** đang vươn đầu lưỡi cùng bọn chúng tại không trung gặp gỡ dây dưa....

Một người hai lang ba đầu lưỡi điên cuồng quấn quýt hình ảnh thực sự là *** mỹ động lòng người...

“Phong... có muốn ta và Kỳ cùng nhau cắn vào, hảo hảo yêu thương người không?”

“Phong... có muốn ta và ca ca cùng nhau thao kiềm tiểu huyết *** đáng của người, làm người thích đến chết đi sống lại không?”

“Hanh ân... muốn... rất muốn...” Chỉ nghe thoáng qua miêu tả mê người đó, tiểu huyết của Lê Diệu Phong đã ngứa đến sắp điên rồi!

“Mau tiến vào a!”

Lê Diệu Phong đưa tay kéo hai đầu của Lang Vương xuống dưới thân mình, một tay cầm cự bổng nắm chặt trong tay, bắt đầu điên cuồng thủ *** cho họ

“Úc úc thích a”

“Ân a... thật tuyệt... nóng quá... muốn quá... Van cầu các người! Cùng nhau tiến vào! Mau mau tiến vào!”

Hai cự lang một trái một phải nằm bên cạnh, Lê Diệu Phong ở chính giữa, không hề e thẹn mở rộng đùi, liều mạng đem hai đại nhục bổng nhét vào tiểu tao huyết

“A a đau quá” Cúc huyết nhỏ nhắn không chịu được hai đại đầu đỉnh, Lê Diệu Phong đau đến khó thở.

Nhưng tiểu huyết không biết sống chết lại ngứa ngáy nhịn không nổi, khát khao để đại nhục bổng cắm vào hung hăng chà đạp khiến Lê Diệu Phong chỉ có thể rưng rưng cắn răng, chậm rãi đem thân thể đẩy xuống

“A a tiến vào... toàn bộ tiến vào... Y a a a là nơi đó! Đúng rồi!”

Tìm được điểm làm mình *** loạn bất kham, Lê Diệu Phong thích đến run rẩy cả người.

“Hi, ở đây sao?”

“Phong, muốn chúng ta làm gì?”

“Ô... ngứa chết mất! Van cầu các người cử động đi!”

Điểm chết người mẫn cảm bị hai đại nhục bổng của dã thú cắn chặt, nhưng lại không chịu nhúc nhích chút nào, Lê Diệu Phong cố gắng đến độ khóc lóc không ngừng.

“Làm sao giờ, ta tuyệt không muốn động a.”

“Đúng vậy, không nghe tiểu vương phi của chúng ta gọi dễ nghe một chút, chẳng muốn cử động tí nào.”

“Ô... ta gọi ta gọi! Vương... Vương của ta... vương của ta a! Mau thao ta! Van cầu các người mau thao ta!” Lê Diệu Phong khó nhịn khóc thét, tiểu huyết dưới thân cũng đáng thương hé ra co vào không khác gì khăn cầu.

Nhục bổng mẫn cảm bị tiểu huyết tâm can bảo bối xoa bóp kẹp chặt, khiến hai vị Lang vương vĩ đại cũng nhin đến chút nữa bắn ra.

“Ác ác... muốn hại chúng ta tảo tiết sao? Cái tiểu huyết hư hỏng này, ta cho người một bài học!”

Hai vị Lang vương hình như có chút mất mặt, vì vậy trọng chấn hùng phong, khai hỏa toàn bộ “lang” lực, ra sức đóng đưa eo, tại tiểu huyết *** dịch giàn giụa cuồng trườn mãnh sát

“Ô a a—thao chết ta đi!” Khóe miệng vẫn còn chảy xuống dịch thể màu trắng chưa nuốt hết, Phong mặt đầm lệ khóc lớn:

“A a tuyệt quá... tuyệt quá... mạnh hơn nữa... mạnh hơn nữa a”

Cự đại nhục bổng của dã thú mà nhân loại không thể nào bằng được một vào một ra, phi thường ăn ý mãnh lực xuyên qua tiểu huyết *** đang đang sung sướng muốn chết, phát ra âm hưởng *** mỹ khiến Lê Diệu Phong nghe càng thêm hưng phấn...

“Thích không? Tiểu Vương phi tối *** đáng của chúng ta.”

“Đã thao tới cái chỗ hư hỏng nhất của người chưa?”

“A a rồi! Rồi! Tuyệt quá tuyệt quá trời ạ trời ạ! Vương... vương của ta! Là nơi đó! Mạnh chút nữa! Thao ta mạnh nữa vào! Thao chết ta đi” Lê Diệu Phong lắc đầu lung tung, lớn tiếng *** đang kêu.

Hai vị Lang vương thấy đáng dấp *** đáng của tâm can bảo bối, cũng sẵn khoái đến gào lớn, vươn đầu lưỡi cùng hân diên cuồng hôn môi, lưỡng căn cự bổng bên dưới tại tiểu huyết vừa chặt vừa nóng dẫu đá lung tung, điên cuồng loạn kiến một trận, đem *** thủy từ tiểu huyết chảy ướt hết một mảng giường lớn...

“Ô... thích chết ta... a a ta lại muốn bắn” Lê Diệu Phong mê muội lắc đầu, lớn tiếng khóc.

“Bắn đi, chúng ta cũng muốn bắn! Phong, muốn chúng ta bắn ở bên trong không?”

“Nói đi, Phong, có muốn dịch thể của Lang vương tưới đầy tiểu huyết của người không?”

“Muốn! Ta muốn! Bắn cho ta!”

“Nếu vậy người mang thai cũng được chứ?”

“Sẽ mang hài tử của Lang vương chúng ta, người nguyện ý sao?”

“Hài tử...?” Lê Diệu Phong cả kinh thanh tỉnh một chút.

“Đúng, Phong, mang hài tử cho chúng ta nhé!” Hai Lang vương giảo hoạt liền phát động công kích, lần thứ hai mãnh kiến!

“Ô a a”

“Nói, nói người nguyện ý mang con cho chúng ta, nói mau!”

Tử huyết trên cơ thể dường như bị đâm nát, khoái cảm dâng lên mạnh mẽ khiến Lê Diệu Phong lần thứ hai mất đi thần trí, khóc tức tưởi.

“Ta nguyện ý! Ta nguyện ý! Vương vương của ta- ta muốn mang hài tử cho các người! Bắn cho ta! Bắn bên trong ta! Toàn bộ đều bắn cho ta!”

Nghe được người trong lòng cuối cùng cũng cho phép, hai vị Lang Vương mừng như điên lớn tiếng hoan hô:

“Ya thành công rồi! Thành công rồi! Phong, chúng ta yêu người chết mất!”

Hai cái nút cực lớn nhúc càu từ phía dưới hai vị Lang Vương nhanh chóng bắn ra, nút lấy tiểu huyết phía dưới, khiến Phong hóa thân thành mẫu thú truy cầu nhúc dục phía dưới thống khổ khóc òa!

“Ô... A a”

“Phong, tâm can bảo bối, vì cực cứng của chúng ta, chịu khó một chút, chúng ta sẽ bắn cho người!”

Làn sóng dịch thể cực nóng xâm nhập ở bộ phận cực kì mẫn cảm phía dưới, vốn chưa từng chịu qua nhiệt độ cao như vậy Lê Diệu Phong nóng đến cuồng loạn thét chói tai...

“A a ta muốn chết”

Bụng dưới có một nỗi khoái cảm đến tan chảy cả người khiến Lê Diệu Phong nhận không được điên cuồng co quắp cả người, khóc lóc phun trào trên ngực hai vị Lang vương...

tửu hậu thổ chân ngôn: rượu vào lời ra ==))

Ầy dồ ==)))))) iem Phong cuối cùng cũng lộ mặt nha rõ ràng là *** phụ mừ ==))))))))))))))))))

16. Chương 16

Hết ngày này qua ngày khác, đêm nào cũng mơ giấc mộng xuân ám muội, Lê Diệu Phong buổi sáng vừa tỉnh dậy ít nhiều có cảm giác xấu hổ không dám đối diện với hai huynh đệ nằm ngủ ở hai bên.

Kỳ quái, gần đây mình bị làm sao a, lại còn mơ tự mình nói muốn mang thai con của hai tên lang đó?

Tuy biết rõ là mộng, nhưng mà bụng dưới trướng trướng sao đó, nóng quá a. Trong cơ thể còn mơ hồ cảm thấy cảm giác bị bắn tinh, bọn họ bắn nhiều vậy a, cứ như vậy không chừng sẽ mang thai thật mất....

Dừng! Dừng! Lê Diệu Phong, người điên rồi chắc?!

Suy nghĩ vớ vẩn nó vừa vừa thôi! Người không phải là nữ nhân, để làm sao được mà đẻ? Thần kinh!

Hung hăng tự xỉ vả chính mình, Lê Diệu Phong tự nhiên không nhận được len lén liếc nhìn hai niên thiếu đang nằm hai bên ngủ say như lợn chết.

Kỳ quái, hai tên tiểu quỷ này trước đây đêm nào cũng sống chết đòi cầu hoan với mình, thế nào mà mấy ngày hôm nay chưa hề quấy rầy? Sao mà vẫn nhìn như một muốn chết vậy?

Chẳng lẽ là...

Hai chữ “ngoại tình” vừa hiện lên trong óc, Lê Diệu Phong lập tức sợ đến ngồi thẳng dậy.

Lê Diệu Phong, người ngu nó vừa thôi, bọn họ cũng không phải người của người, yêu ai cùng ai, người quản làm gì?

Nghĩ đến chuyện mình dục cầu bất mãn đêm nào cũng mơ giấc mộng xuân kì dị, mà hai tên sắc lang này còn ra ngoài ăn vụng bậy bạ, Lê Diệu Phong tức đến thở không thông, hung hăng đập cho bọn họ hai phát

“Lăn khỏi giường ta”

Hai vị Lang Vương vĩ đại đáng thương vì muốn rấp tâm “bát chủng” mà đêm nào cũng cù cung tận tụy đến chết thì thôi, giờ ngủ chưa tròn giấc đã không biết bị ai đập xuống giường.

“Ôi, kẻ nào dám đập vào mông Bản vương?”

“Đúng vậy, là tên vương bát đản có mắt không trông nào, không muốn sống sao?”

Hai huynh đệ rít gào từ mặt đất nhảy lên.

“Là ta đập đó! Sao? Có ý kiến gì sao?”

Thấy vị tiểu vương phi của mình tàn bạo trừng mắt nhìn, hai vị Lang Vương thông minh lập tức đổi sắc mặt, trưng ra vẻ tươi cười nịnh nọt.

“Hắc hắc, không ý kiến, không ý kiến. Phong vui thì cứ việc đập, cần bản chúng ta da dày thịt thô, không sao hết a.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Phong thích thì cứ việc đập, chỉ cần không động thai- Ồi!”

Từ “khí” cuối cùng Lãng Kỳ chưa kịp nói ra đã bị “Vô ảnh trảo” của ca ca đập mạnh vào đầu.

“Câm miệng! Dám nhiều lời nữa, xem ta có tha cho ngươi không!” Lãng Hoàng hung ác độc địa cảnh cáo.

“Ồ... xin lỗi mà, ca, ta không dám nữa đâu.” Kỳ thương cảm hể hể lè lưỡi.

“Các người ở đó nhăm nháy làm trò quỷ gì?” Lê Diệu Phong lạnh lùng hỏi.

“Không có không có, chúng ta nào dám a.”

Hai tiểu sắc lang cong mông chạy tới, ôm chặt người trong lòng.

“Phong, người đói bụng chưa, chúng ta đi lấy ít thịt về người ăn có được không?”

“Đúng a, thịt bò Sashimi rất là bổ cho thân thể a.”

“Thần kinh a! Mới sáng sớm đã ăn thịt tươi cái gì, buồn nôn chết được! Ừa”

Lê Diệu Phong không ngờ mình thực sự buồn nôn đến phun ra!

“Ai nha, Phong, người không sao chứ?” Lãng Kỳ sợ đến vội vã đem tâm can bảo bối ôm vào lòng.

“Ca, người mau tới giúp a, Phong bị nôn mà người còn ngồi đó cười cái gì?”

“Hắc hắc... nôn rất hay, nôn rất hay...”

Có thể thấy một vị Lang Vương tư thế oai hùng hiên ngang, vĩ đại cơ trí không hề để ý hình tượng, cười đến nước miếng chảy lênh láng như thẳng ngổ...

Thu qua đông lại, gió lạnh từng cơn.

Trường Phong cao trung năm nay dường như có hạn, em họ của hiệu trưởng là hội trưởng hội học sinh được mọi người yêu mến – Lê Thiên Kinh đột nhiên biến mất một cách kì bí.

Tựa như từ nhân gian mà bốc hơi biến mất, Lê Thiên Kinh tan biến e rằng không tìm được tăm hơi...

Mà cột trụ tinh thần của cao trung Trường Phong – hiệu trưởng Lê Diệu Phong cũng vì vậy mà ưu phiền quá độ, suy sụp ngã bệnh.

“Phong, người sao rồi? Đừng làm chúng ta sợ.”

Từ trường học khẩn cấp mang Phong về nhà, thấy người trong lòng từ xưa đến nay vốn kiên cường mạnh mẽ nay lại suy yếu nằm trên giường, hai huynh đệ Lãng Hoàng Lãng Kỳ sợ đến tay cũng run run.

“Ta không sao...” Từng cơn buồn nôn khiến Lê Diệu Phong nôn hết sạch mọi thứ từ lâu, nôn đến dạ dày cũng sạch sành sanh, chỉ ói ra được dịch chua, chẳng trách sắc mặt trắng như tờ giấy.

Tuy khó chịu đến choáng váng, đứng cũng không đứng dậy được, Lê Diệu Phong vẫn vội vã hỏi tin tức biểu đệ.

“Đã có tin tức gì của Thiên Kinh chưa?”

Hai vị Lang vương thoáng nhìn nhau, khe khẽ thở dài: “Không có...”

“Các người làm ăn cái kiểu gì thế? Còn dám xưng là cái gì Lang Vương vĩ đại của thần giới, thực sự là buồn cười chết đi được!” Lê Diệu Phong luôn luôn lãnh tính đột nhiên tâm tình nóng nảy chửi ầm lên.

“Phong, người không nên kích động, cẩn thận thân thể.” Hai huynh đệ bị mắng chửi thê thảm vô cùng không chút nào để tâm vội trấn an Vương phi.

“Cút ngay, thấy các người là khó chịu!”

“Đừng giận, giận không tốt đâu!”

Lúc ba người dây dưa thành một đoàn thì thống lĩnh ngự lâm quân tướng quân Sát Sát Nỗ Nhi khóc từ ngoài cửa chạy vào, quỳ gối trước mặt hai vị chủ tử liễu mạng dập đầu.

“Chủ tử! Van cầu các người! Cứu giúp đại ca của ta! Van cầu các người!”

“Sát Sát tướng quân, làm cái gì thế này? Mau đứng lên!” Biết tiểu lang này cùng em họ đang mất tích của mình mến nhau sâu nặng, Lê Diệu Phong không đành lòng vội vã phát tay cho hắn đứng lên.

“Đúng vậy, Nỗ Nhi, có chuyện gì từ từ nói, mau đứng lên.”

“Không, ta không đứng dậy, chủ tử, vương phi, van cầu các người cứu đại ca. Nếu người không tìm được đại ca, ta cũng không muốn sống! Ồ...”

Thấy tiểu lang từ nhỏ cùng mình lớn lên khóc lóc thương tâm vô cùng, Lãng Hoàng và Lãng Kỳ khổ sở trong lòng, vội vàng đưa hắn đứng dậy.

“Nỗ Nhi, không phải Bản vương không giúp người, chỉ là việc này rất khó khăn. Còn phải chờ mật thám của chúng ta tại ma giới hồi báo xác nhận tin tức của biểu đệ Thiên Kinh mới được, người kiên trì một chút nha.”

“Không, ta không đợi nổi nữa! Nghĩ đến chuyện đại ca bị đế quân ma giới tàn bạo kia bắt đi, không biết đã bị hành hạ đến thế nào, ta một khắc cũng không chờ nổi! Chủ tử, ta không muốn làm khó các người, ta biết hiện tại Vương phi chuyện không khác được, thân là thống lĩnh ngự lâm quân chức trách của ta lúc này là bảo vệ vương phi được an toàn, nhưng xin lỗi, ta không được... Ta muốn đi cứu đại ca, thỉnh chủ tử tha thứ ta, để ta quay về thiên giới tìm cha ta cầu cứu.”

“Nỗ Nhi, người đừng ngốc nghếch nữa, Sát Sát thân vương nếu biết người yêu một phạm nhân, tuyệt đối sẽ không buông tha cho người, quay lại người cũng chịu chết thôi.”

“Đúng vậy, Nỗ Nhi, người nghe lời ca ca ta nói đi, ngàn vạn lần đừng trở lại.”

“Không! Để ta quay về đi, chủ tử, ta là đứa con duy nhất của cha ta, hắn tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu đâu. Chủ tử, tha thứ ta, ta phải đi, xin chủ tử cùng vương phi bảo trọng.” Nỗ Nhi quay người nặng nề dập mạnh đầu, trong nháy mắt biến mất –

Thân thể Lê Diệu Phong gần đây tình hình rất là không ổn.

Nôn mửa liên tục một tháng không hề cải thiện, đi khám một vài bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh, chỉ nói là dạ dày không tốt, yêu cầu hắn chú ý ăn uống.

Không ngờ ngay lúc vấn đề dạ dày còn chưa cải thiện, cái chỗ khó nói trên cơ thể lại xuất hiện vấn đề.

Đáng ghét, mình rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Nhìn vào cái gương trong phòng tắm thấy nhũ vú hơi hơi sưng sưng, Lê Diệu Phong xấu hổ chỉ muốn động đầu vào tường.

Vươn tay run run khẽ chạm một cái, bên trong dường như có cái gì đó muốn phun ra, đầu nhũ truyền đến một cơn đau khó có thể hình dung.

Chuyện gì xảy ra thế này? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Cái giấc mơ kia... cái giấc mơ hoang đường kia... lẽ nào là sự thực?!

“Không... Không... không thể nào! Không thể nào!”

Lê Diệu Phong đang lúc cực kỳ hoảng loạn thì bụng dưới đột nhiên truyền ra một trận đau nhức, tựa như có vật gì bên trong đập mạnh một cú!

Lê Diệu Phong ngây ngẩn cả người.

Toàn thân như bị sét đánh ngẩn ngơ cả người.

Hay nôn, không muốn ăn, ngực sưng, bụng dưới động đập...

Còn có mỗi đêm đều nằm mộng xuân vô cùng sống động...

“Nếu vậy người mang thai cũng được chứ?”

“Sẽ mang hai tử của Lang vương chúng ta, người nguyện ý sao?”

Bọn họ đã làm gì ta.....?

Ta... ta đã đáp ứng gì với bọn họ...?

“Ta nguyện ý! Ta nguyện ý! Vương vương của ta – ta muốn mang hai tử cho các người! Bắn cho ta! Bắn bên trong ta! Toàn bộ đều bắn cho ta!”

Hình ảnh hoang *** vô sỉ từng màn tái hiện, Lê Diệu Phong đau đớn đến như muốn nổ tung!

Không... không... không...

Không phải là ta! Cái con người không hề biết xấu hổ kia tuyệt đối không phải là ta!

Choang—

Cái gương bị Lê Diệu Phong một đấm vỡ tan, máu tươi cùng lệ từ đôi mắt hòa nhau chảy xuống, tẩm tấu trái tim nhọc nhằn phần hạn của hắn...

“Phong, làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra? Ta nghe âm thanh lớn lắm...”

Lăng Kỳ mở toang cửa, hoảng hốt kêu lên.

“A, người bị thương!”

“Đi ra ngoài!”

Phong tiện thứ gì cầm thứ ấy chọi lung tung hướng vào đầu hắn.

Thấy người trong lòng lệ rơi đầy mặt, trên tay máu tươi đầm đìa, Lăng Kỳ yêu thương vạn phần, không để ý hắn giãy giụa chữm mắng, nhẹ nhàng ôm hắn từ phòng tắm đưa lên giường.

“Buông! Buông!”

“Phong, ngàn vạn lần đừng lộn xộn, van cầu người, không khéo động th...” Chưa nói xong, Lăng Kỳ lập tức cảnh giác ngậm miệng không nói.

“Cái gì? Người muốn nói gì? Người con mẹ nó nói cho hết lời đi!”

“Không, ta chưa có nói gì hết! Phong, bảo bối, van cầu người đó, đừng kích động như vậy.”

Thực sự lo lắng tâm can bảo bối sẽ làm bị thương con mình, Lăng Kỳ cuống đến độ mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Nói! Hai tên vương bát đản nhà người làm gì với thân thể của ta? Người nói! Nói mau!” Lê Diệu Phong hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng cắn xé đánh đấm cái tên đã hủy hoại cuộc sống bình ổn của mình.

Xong, lý nào Phong phát hiện rồi? Không xong, ngay lúc này ca ca đi ma giới tìm Nỗ Nhi với biểu đệ mất tích, làm sao giờ? Làm sao giờ?

“Người... người nói đi...” Thấy thiếu niên thấp thỏm không yên, đáng vẽ không dám trả lời, Lê Diệu Phong trong tâm lạnh buốt...

“Ta... không thể nói gì hết, Phong, ta chỉ có thể nói với người, ta và ca ca thực sự rất yêu người, rất rất yêu người...”

“Ta không muốn nghe điều này! Ta không thích nghe!” Lê Diệu Phong nắm cổ áo, hung hãn nhìn chòng chọc hắn.

“Ta muốn nghe sự thực! Sự thực! Các người đã làm gì ta? Cái giấc mộng đó... không, đó đều không phải là mộng đúng không? Các người đều không phải làm cho ta... làm cho ta... mang...” Môi dưới cắn chặt đến chảy máu tươi, Lê Diệu Phong không có dũng khí nói cái từ tiếp theo.

“Phong! Người đừng như vậy!” Thấy người trong lòng tự làm bị thương chính mình, Kỳ làm sao chịu được, chỉ có thể đưa hân ôm chặt vào trong lòng.

“Ta nói là được! Phong, van cầu người đừng dần vật chính mình như thế nữa.”

“Được, người nói đi.” Thật sâu hít một hơi, Lê Diệu Phong thả thiếu niên ra nhìn thẳng vào mắt hân.

Gần như không dám cùng con mắt trong suốt đó nhìn nhau, Kỳ nuốt nước miếng một cái, kiên trì nói ra tất cả—

“Vốn... vốn theo kế hoạch là chúng ta sẽ quay lại thần giới mới tổ chức... nhưng ... từ... từ khi biết người cùng nữ nhân kia sẽ kết hôn, ca ca và ta đã tức đến điên rồi, chúng ta muốn người vĩnh viễn thuộc về chúng ta, vì vậy đem kế hoạch đẩy lên sớm...”

“Kế hoạch gì? Các người sau lưng ta bày ra kế hoạch gì?!”

“Là... là...” Nhị Lang vương tối kiêu ngạo ương ngạnh tại thần giới đột nhiên lấp bắp không nên lời.

Hân từ nhỏ thân phận tôn quý, được phụ hoàng mẫu hậu cùng anh trai song sinh sủng ái, thật có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nhưng hết lần này đến lần khác đối với bảo bối mà hân yêu đến tận xương tủy này có cảm giác vô lực, ngậm miệng sợ không nói, lo lắng có thể mất đi hân bất cứ lúc nào.

“Nói hết đi!”

“Ta nói ta nói, hay là... hay là để người mang... mang cục cưng của chúng ta... sau đó... vĩnh viễn... vĩnh viễn không thể rời ra chúng ta...” Kỳ sau khi nói xong vội vã cup mắt, không dám nhìn biểu tình trên mặt người trong lòng.

Tựa như bị đẩy ngã xuống hố băng trăm ngàn năm, sự thực tàn nhẫn vô cớ đến tê buốt tựa như nước đá triệt để bao phủ khắp người Lê Diệu Phong...

Ta mang thai rồi... tựa như một nữ nhân mà mang thai rồi... bọn họ coi ta là cái gì?

Chà đạp cuộc sống của ta, xé bỏ tôn nghiêm của ta.

Ta, Lê Diệu Phong, cả đời mạnh mẽ không chịu thua kém bất cứ ai, rốt cuộc lại bị đem biến thành đồ chơi tiết dục... công cụ sinh sản...

“Buông.”

Lê Diệu Phong mặt không biểu cảm, nhẹ nhàng nói.

Người trong lòng ngữ điệu lãnh tĩnh thần kỳ làm Lãng Kỳ run như cây sậy.

“Phong, người đừng như vậy, người giận thì cứ bộc phát đi, đừng để ở trong lòng, không tốt cho thân thể.”

“Ta lặp lại lần nữa, để—ta—đi.” Lê Diệu Phong trên mặt không chút biểu tình.

“Được được.” Lãng Kỳ cẩn thận thả Phong ra, nhìn hân xuống giường, từng bước từng bước đi xuống dưới lầu.

Lãng Kỳ chăm chú theo sát hân, ánh mắt không dám rời ra một giây.

Lê Diệu Phong đi tới phòng khách, đột nhiên xoay người, dùng một tay gỡ lấy bảo đao treo ở trên tường, cổ sức hướng bụng dưới của mình đâm tới—

Mấy động tác này liên tục kế tiếp, nhanh như chớp giật, mau đến độ dường như Lãng Kỳ không có cơ hội xuất thủ cứu giúp!

“Không...”

Sợ đến hồn phi phách tán, ngay cả thời gian cũng không có, Kỳ dùng toàn bộ năng lực của dã thú hướng đến cây đao, khoảnh khắc nguy hiểm tựa chỉ mảnh treo chuông đem thanh đao rời khỏi thân thể của Phong.

“Phong, van cầu người đừng làm vậy! Ô... đây là con của chúng ta! Con của chúng ta a!” Lãng Kỳ khóc ròng thất thanh, chăm chú ôm chặt lấy người trong lòng đã hoàn toàn phát cuồng.

“Buông! Buông! Ta thà chết cũng không muốn mang con cho các người! Các người có quyền gì mà làm thế với thân thể của ta! Ta hận các người! Ta hận các người! A a...”

Bi phần muốn chết, kêu khóc phá ngực, Lê Diệu Phong tức giận công tâm, trước mắt tối sầm, mềm nhũn ngã vào trong lòng thiếu niên...

“Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Lãng Hoàng nhận được tin tức, vẻ mặt lo lắng từ hư không xuất hiện trước mắt hai người.

“Ô.. ca, ca, Phong thà chết cũng không muốn chúng ta, không muốn hài tử, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Kỳ gục vào bên giường Phong đang nằm khóc lớn.

Từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ thấy đệ đệ vốn nghịch ngợm tươi sáng của mình khóc thương tâm đến vậy, ca ca luôn luôn trầm ổn cũng nhìn không được đỏ viền mắt.

”Sao mà... sao lại như vậy? Kỳ, có phải Phong phát hiện rồi không?”

“Ô... Phong phát hiện rồi, hấn lấy đao muốn đâm chết con của chúng ta, hấn nói... hấn nói hấn hận chúng ta... Ô... ta không muốn... ta không muốn Phong hận chúng ta... Ca... Ca... có phải chúng ta đã làm sai không? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Kỳ, người đừng vội, Phong chỉ nhất thời nổi nóng, hấn sẽ quyết không hại con của chúng ta đâu.” Lãng Hoàng tuy nói vậy để an ủi đệ đệ, nhưng kì thực hấn cũng không hoàn toàn nắm chắc.

Phong là một người kiêu ngạo mạnh mẽ, nếu không phải hận thấu xương bọn họ, hấn tuyệt đối sẽ không làm hại hài tử của chính mình, làm chuyện ngọc nát đá tan đến thế.

“Ca, Phong tỉnh!” Kỳ đột nhiên vui vẻ kêu to.

Chỉ thấy Lê Diệu Phong mí mắt hơi giật giật, chậm rãi mở mắt...

“Phong, người có khỏe không? Có làm sao không?” Lãng Hoàng và Lãng Kỳ hai huynh đệ ngồi ở bên hấn lo lắng hỏi.

“Đi ra!” Lê Diệu Phong nhìn cũng không nhìn bọn họ, ngữ điệu không có chút nào ấm áp.

Lo lắng sợ hãi chờ cả một đêm, đổi lấy hai chữ tuyệt tình của người trong lòng, Lãng Kỳ nhìn không được cầm lấy tay Phong.

“Ô... Phong, chúng ta sai rồi, người muốn đánh muốn giết tùy người, chỉ cầu người đừng có ý định làm hại cục cưng và chính bản thân mình nữa được không... van cầu người...”

“Phong, tha chứ cho chúng ta có được không, tha thứ cho chúng ta...” Lãng Hoàng đau thương cầm tay người trong lòng không ngừng hôn môi.

Thấy đôi mắt đau thương của hai huynh đệ, trái tim của Lê Diệu Phong nhói lên.

Không, không được nhẹ dạ không được nhẹ dạ! Giả dối, tất cả đều là giả dối, chỉ là bọn chúng trêu đùa người thôi! Lê Diệu Phong, người ngàn vạn lần không được phép nhẹ dạ!

“Không được đụng vào ta! Cút ra ngoài!” Nghĩ đến bọn họ đem mình biến thành một quái vật bất nam bất nữ, Phong hận không thể đem bọn họ băm thây vạn đoạn!

“Phong, người đừng giận, chúng ta ra ngoài là được.” Lãng Hoàng lời kéo đệ đệ rất nhanh chạy ra ngoài.

“Ca, người điên rồi sao? Làm sao có thể để Phong một mình trong phòng, vạn nhất hấn lại muốn làm thế nữa thì sao?”

“Ngu ngốc! Người quên chúng ta có thuật ẩn thân sao? Hiện giờ tâm tình Phong đang rất bất ổn, chúng ta chỉ có thể âm thầm bảo hộ hắn, hiểu không?”

“Đúng vậy, sao ta lại quên nhỉ, thực sự là cuống đến u cả đầu, ô... Ca, may mà ngươi đã về, nếu không không biết phải làm sao, cảnh Phong lấy đao muốn đâm chính mình thực sự rất đáng sợ!” Nhớ đến màn kinh tâm động phách đó, tâm Kỳ còn khẽ run run.

“Ai, là ta không tốt, quên mất không chú ý vấn đề này.”

“Không, ca, sao có thể trách một mình ngươi, ta cũng có phần. Là do chúng ta quá gấp muốn chiếm được Phong, không ngờ phản ứng của Phong lại dữ dội đến thế này.”

“Phong bình thường tuy chưa bao giờ vui vẻ nhìn nhận chúng ta, nhưng kì thực cho tới bây giờ chưa bao giờ thực sự giận dữ. Xem ra lần này chúng ta tùy hứng quá rồi, đánh giá thấp tính cương cường của Phong.”

“Ai...”

Hai vị Lang Vương vĩ đại tự nhận là pháp lực cao cường, không gì không làm được, đối mặt với người trong lòng không thể nắm lấy cũng chỉ có thể thở dài nặng nề một hơi, vô ngữ hỏi trời xanh...

bát chủng: truyền giống =))))

Chương này hẳn thật là mệt vì em Phong em ấy giấy quá chi là giấy 8-> Iên tâm, em í giấy xiu cho nó giống uke rầu em í thôi í muh =))))))))))

17. Chương 17

Liên tục mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, không gặp một ai.

Lê Diệu Phong lẳng lẳng nằm ở trên ghế sofa, nhìn ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ.

Thân là trưởng tôn, hắn từ nhỏ chịu huấn luyện dành cho người kế thừa Lê gia, mười sáu tuổi đã học tập công tác quản lý tại ngay xí nghiệp của Lê gia. Bởi vì có hứng thú sâu sắc với giáo dục, hai mươi tuổi hắn tốt nghiệp đại học sớm liền tiếp quản chức hiệu trưởng trường trung học Trường Phong.

Lãnh tính đối mặt, dũng cảm giải quyết mọi vấn đề vốn là phương châm làm việc của hắn, nhưng hiện tại, không, phải nói là từ khi gặp phải hai tên chết tiếtLang thần gì gì đó, tâm tư lãnh tính của hắn liền biến thành một mớ hỗn loạn!

Trốn tránh vấn đề cho tới bây giờ vốn không phải thói quen của hắn, lúc trước lấy đao tự sát chỉ là nhất thời kích động, tỉnh táo nghĩ lại, dựa vào cái gì mà mà hai tên đầu sỏ chết tiết kia còn trên thế gian tiêu diêu tự tại, mà mình lại phải chết?

Huồng hồ trong bụng hắn còn có...

A a a! Phiền chết được! Ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Tựa như đáp trả lại phiền não của hắn, bụng dưới Lê Diệu Phong đột nhiên bị đập thùng thùng ba phát!

Một cái, một cái rồi một cái nữa...

Chẳng hiểu vì sao có một luồng rung động nảy lên trong lòng.

Có phải đây là cảm giác huyết mạch tương liên không...? Viên mắt hắn đột nhiên nóng ran.

Tuy rằng sợ hãi, tuy rằng không cam lòng. Nhưng rốt cuộc hắn hiểu rằng mình đang gánh vác trách nhiệm với một sinh mệnh khác.

Các người không phải sợ theo ta... Đừng sợ, cục cưng...

Giơ tay, lần đầu tiên vuốt ve bụng dưới một cách tràn ngập yêu thương, Diệu Phong lặng lẽ ưng thuận một lời hứa trong lòng.

Sau khi hạ quyết tâm. Lê Diệu Phong bắt đầu ăn cơm trở lại.

Bởi vì lo lắng thân thể mình sẽ có một số thay đổi kì quái, làm người khác chú ý, Lê Diệu Phong tự cho mình một kì nghỉ dài hạn, không hề đến trường học.

Một mình lặng lẽ tới biệt thự của Lê gia tại phía Nam. Không ai biết hành tung của hắn, ngay cả ông nội và hôn thê đều cho rằng hắn đi ra nước ngoài.

Hắn từ trước đến nay làm việc có nề nếp, đặt quyết tâm muốn làm chuyện gì là phải làm thập toàn thập mỹ.

Lên mạng tra xem phụ nữ có thai cần phải chú ý những chuyện gì, rồi đặt hàng một loạt các loại sách “em bé và mẹ”, Lê Diệu Phong cả ngày chui vào giữa đống sách, chăm chỉ viết bút kí.

“Mệt mỗi quá...” Đưa tay lên xoa xoa mắt, thân thể hắn từ trước vốn không được tốt lắm, gần đây càng thêm mệt mỏi khó chịu.

Lê Diệu Phong gục xuống bàn, nhắm mắt lại dưỡng thần, không hề phát giác ra mình đã ngủ thiếp đi...

Ánh trăng sáng rực treo trên bầu trời đêm tịch mịch, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng len vào...

Hai vị Lang Vương gương mặt tiêu tụy vô thanh vô tức xuất hiện.

“Ca, Phong nhìn mệt mỗi quá... Đau lòng quá...” Không biết chính mình nhìn khí sắc còn mệt mỗi hơn, thiếu niên đỏ mắt mà đưa tay nhẹ nhàng xoa vành mắt thâm mờ của người trong lòng.

“Nhìn thôi cũng đau lòng... Phong của ta...”

Hai vị Lang Vương tôn quý một trái một phải, ôn nhu không gì sánh được đem Vương Phi âu yếm đưa vào lòng, đặt trên mặt hắn những nụ hôn nhẹ nhàng liên tục.

“Ca, tuy rằng có vẻ Phong đã quyết định sinh hạ con của chúng ta, nhưng ta không hề vui vẻ một chút nào hết, ta cảm thấy dường như hắn càng lúc càng rời xa chúng ta... vạn nhất... vạn nhất hắn vĩnh viễn không tha thứ chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Ta không biết... Kỳ, xin lỗi... đầu óc ca ca bây giờ cũng hỗn loạn hết rồi... bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước hết để Phong sinh hạ bảo bảo bình an đã. Hơn nữa, Kỳ, đi thôi, Phong sắp tỉnh, nếu hắn phát hiện chúng ta ở chỗ này, hắn sẽ tức giận.”

“Không muốn! Ta còn muốn ôm Phong của chúng ta! Trước đây rõ ràng chúng ta lúc nào muốn ôm cũng ôm được hắn, vì sao bây giờ lại không được? Ta không muốn như thế, ta không muốn!”

Kỳ vừa nói vừa khóc.

Lãng Hoàng làm sao lại muốn ly khai người trong lòng, nhưng lý trí cảnh cáo hắn phải đi.

“Phong... Phong... Chúng ta rất yêu người... van cầu người mau mau tha thứ cho chúng ta có được không... có được không... Ô...”

Nam nhân sinh con được là một chuyện kinh thế hãi tục, Lê Diệu Phong không thể nào vào bệnh viện mà sinh con được. Vì vậy hắn làm theo sách hướng dẫn, tự chuẩn bị tất cả đồ vật cần thiết.

Nói không cô đơn, e là gạt người, nhưng trong lòng hắn tuyệt đối không cho phép chính mình đi hướng hai cái tên hỗn đản bất vô âm tín ấy xin giúp đỡ.

Luôn mồm nói yêu hắn, chó má! Gặp chuyện là vỗ vỗ mông đi!

Hừ, bọn họ đi chết ở đâu ta không thèm quan tâm, dù sao đánh chết ta cũng không muốn gặp lại bọn họ!

Cấu kỉnh xắn tay áo chỉnh lý lại giường chiếu, mặc dù hắn nói một mình mình cũng tự sống được tốt, nhưng Lê Diệu Phong nhịn không được oán hận hai tên đầu sỏ vô trách nhiệm kia.

“A...”

Một trận đau đớn chưa từng có khiến Lê Diệu Phong sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn như mưa, bụng dưới như có một con dao đâm toạc, mặc dù răng đã cắn chặt nhưng hân vô pháp ngừng tiếng gào thét bị thống...

“A a... đau quá... đau quá...”

Nước chẳng biết từ khi nào rơi xuống, Lê Diệu Phong đau đến ôm bụng té trên mặt đất, cuộn người lại thành một đống.

Có phải sắp sinh rồi không... nếu không sao lại đau đến thế này...

Không được... ta đau muốn chết... ai đến cứu ta... ai đến cứu bảo bảo...

“Hoàng—Kỳ...” Các người ở đâu?

Tại khoảnh khắc sinh mệnh cực kì nguy hiểm, đau đớn đến mất đi thần trí Lê Diệu Phong tan vỡ khóc gọi lên hai cái tên ẩn sâu trong đáy lòng.

“Phong!”

Nhanh như chớp xuất hiện trước mắt, Hoàng, Kỳ thất sắc kinh hoàng một tay ôm tâm can bảo bối sắc mặt trắng bệch của mình vào trong lòng.

“Phong, người làm sao vậy?” Lãng Kỳ đỏ vành mắt, lo lắng hỏi to.

“Các người... các người là hai tên hôn đản!” Phong thấy hai người tới trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng miệng lại không nhận được mắng to.

“A a a – đau quá... ta sợ sẽ bất tỉnh mất... cứu các con... cứu các con”

Lê Diệu Phong đau đến xanh cả mặt, hai mắt thất thần, cả người ướt đẫm mồ hôi, hân cố gắng nắm tay hai người, liên tục thì thào nói.

“Đừng sợ, bảo bối, ngự y hoàng cung của Lang thần lập tức tới đây, có ta và Kỳ ở đây, người đừng sợ, chúng ta sẽ bảo vệ người và bảo bảo!” Lãng Hoàng cố nén nước mắt, nắm chặt tay của người trong lòng trịnh trọng cam đoan với hân.

“Đúng, bảo bối, có ta và ca ca ở đây, người và bảo bảo nhất định không có việc gì hết!”

“Ta... A a...” Lê Diệu Phong không kịp nói xong, một cơn đau đớn đến xé nát ruột gan khiến hân trong nháy mắt kêu thảm thiết thất thanh.

“Cái tên ngự y chết tiệt kia sao còn chưa tới?”

Lang Vương dũng mãnh nhất lang thần giới gầm lên giận dữ uy lực thật kinh người, ngự lâm quân tùy tùng nhất loạt mất hồn mất vía, sắc mặt xanh mét.

“Không hay rồi, không hay rồi!” Phó thống lĩnh ngự lâm quan Cát Trát đột nhiên kinh hoảng chạy đến:

“Khởi bẩm chủ tử, ngự y giữa đường bị ma để lang quân bắt cướp đi rồi!”

“Cái gì!!”

Ngay thời khắc Vương phi cùng hài tử gặp nguy cấp vạn phần vì sao còn phát sinh chuyện hoang đường thế này?!

“Ma để lang quân!” Lãng Kỳ phản nộ hướng về phía không trung gào lớn:

“Nếu hôm nay Vương phi cùng bảo bối của chúng ta gặp bất cứ chuyện bất trắc gì, Lãng Kỳ ta nhất định phát thệ đem Ma giới các người giết sạch phá sạch!”

“Kỳ, tỉnh táo lại! Người mau độ chân khí cho Phong bớt đau đớn đi. Cát Trát, người mau thỉnh một vị ngự y khác đến, không được có sai sót.” Lãng Hoàng nghiêm túc nói.

“Tuân mệnh!” Cát Trát lĩnh mệnh đi.

“Ca, thật kì quái, ta đem toàn bộ chân khí đưa vào nhưng không có tác dụng a!” Lăng Kỳ cảm thấy toàn bộ chân khí hắn đưa vào cơ thể Phong dường như bị vật gì đó trong nháy mắt hút hết, tan biến không còn chút gì...

“Đau... thực sự đau quá... không được ... Mau tìm cách cứu các con...” Phong thấy mình nhin không nổi nữa.

“Kỳ, không còn thời gian! Chúng ta không thể đợi được nữa, tự mình đỡ đỡ thôi!” Lăng Hoàng cắn răng đưa ra quyết định cuối cùng.

Đau đến hoàn toàn mất đi cảm giác về thời gian, mỗi giây đều như một thế kỷ trôi qua một cách khó khăn...

“Phong, bảo bối, kiên trì chút nữa, cố sức, dùng lực mạnh vào!”

“A a”

“Ca, Phong có phải khó sinh không? Như vậy không được đâu, chúng ta mau lấy “thiên thủy” đưa Phong uống đi.”

“Được, cứ làm như vậy đi.”

Thiên thủy, lời chúc phúc của Đẳng Cách Lý, là nước suối bản mệnh của Lang thần.

Tại lang thần giới, mỗi tiểu lang vừa sinh ra đều có một bình thiên thủy thuộc về mình. Đây là bảo vật quan trọng nhất đời bọn họ, có khả năng lúc sinh mệnh mỗi người gặp nguy hiểm sẽ kéo dài được tính mệnh.

Bởi vì thiên thủy cả đời chỉ được một lọ, cho nên mỗi lang ở Lang thần giới đều bảo hộ bình thủy của mình, không dễ dàng hiển lộ, lại càng không muốn đưa cho người khác.

Nhưng hai vị Lang vương thân phận tôn quý không chút do dự đưa ra hai cái bình.

“Phong, bảo bối, ngoan, hé miệng ra, uống cái này.”

“Không muốn... không muốn...” Lê Diệu Phong lắc đầu kêu to.

“Các người lại cho ta uống cái thứ kỳ quái gì? Ta không uống!”

“Phong, ngoan, người nghe ca ca nói, chúng ta sẽ không hại người, đây là thiên thủy mà Đẳng Cách Lý ban tặng, là dùng để cứu mạng, người mau mau uống vào đi.”

Bởi thật sự quá sức đau đớn, Lê Diệu Phong không còn sự lựa chọn nào khác là bất đắc dĩ mở miệng.

Chất lỏng nhu hòa thơm ngọt vô ngần theo yết hầu chảy xuống, dần dần, một nguồn năng lượng mạnh mẽ xông thẳng đến tứ chi gân cốt, khiến Lê Diệu Phong một lần nữa lấy lại được khí lực.

“Đúng, như vậy đó, bảo bối, dùng sức chút nữa, chúng ta sắp thành công rồi!”

“A a”

Cắn răng dùng hết sức mạnh toàn thân đẩy xuống, bụng dưới truyền đến một cảm giác xé mở mạnh, tựa như có một cái lỗ lớn ở trên cơ thể, có cái gì đó lần lượt rơi ra từ trong đó...

“Cục cứng! Cục cứng đi ra rồi!”

Bên tai truyền đến tiếng hoan hô của hai người, Lê Diệu Phong thân thể phút chốc nhẹ nhõm, trước mắt tối sầm, khóe miệng mang theo nụ cười phẳng phất, an tâm chìm vào bóng tối ngọt ngào...

“Ô... đói đói bụng ...”

“Bây ráng xịu đi, mẫu thân còn đang ngủ nà.”

“Cơ mà, ca, ta nhin không nổi nà, làm sao giờ?”

“Nhin không được cũng phải nhin, bộ bây không thấy mẫu thân bị chúng ta lăn lăn mệ chết đi a?”

“Đúng a, đệ đệ, để mẫu thân nghỉ ngơi đi, đói bụng bắt chước tỷ tỷ gặm gặm chân nà.”

“Vậy cho ta mượn chân gặm.”

“...”

Mê man chẳng biết bao lâu, trước ngực dường như có cái gì đó mềm mềm chui tới chui lui, bên tai lại như nghe được tiếng nói của trẻ con...

Âm thanh thực khả ái...

Đợi đến lúc Lê Diệu Phong mở được mắt, trước mắt đã là một cảnh tượng vô cùng tức cười...

Ba con lang con lông xù xù mở mắt tròn vo, nhắt tề chen nhau trước ngực hắn, mắt nhìn hai nhũ tiêm sưng hồng của hắn không rời mà nuốt nước miếng ừng ực...

Nhưng... đám lang con này là...? Lẽ nào chúng... là con của ta??

Thực sự không dám tin bọn chúng đều từ trong bụng mình chui ra...

Nhưng bọn chúng thực sự rất.. rất đáng yêu a!!

Một người đàn ông trưởng thành sinh ra ba con lang con nghe thực muốn rợn người, vậy mà Lê Diệu Phong không những không có chút nào bài xích, trong lòng còn tràn đầy lưu luyến và cảm động.

“Cực cưng...” Lê Diệu Phong nhẹ nhàng dùng tay vuốt bộ lông màu kim mỹ lệ.

“Mẫu thân, mẫu thân tỉnh na!”

Ba con lang vừa nhìn thấy mẫu thân tỉnh, lập tức hơn hớn nhào tới bên mặt hắn liếm lấy liếm để.

“Cực cưng... cực cưng...” Một tay ôm ba đứa con yêu dấu, tuy rằng trong lòng loạn rồi tỉnh rồi mờ, nhưng nghe được hài tử gọi “mẫu thân”, Lê Diệu Phong không khỏi mặt tối sầm.

Àn, chờ chút nữa nhất định phải cẩn thận giáo dục cực cưng không được gọi hắn như thế nữa.

“Đói đói bụng, muốn ăn sữa na!” Ba con lang con nhắt tề cùng gào vào tai hắn.

Lê Diệu Phong vừa nghe bọn nhỏ đòi sữa, hai đầu nhũ sưng hồng lập tức rịn rịn tiết sữa ra, hiện tượng sinh lý quý dị hại hắn mắc cỡ hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào.

Ngay lúc Lê Diệu Phong đang cực kì xấu hổ thì—

“Chờ đã!!”

Hét lớn một tiếng, Lãng Hoàng và Lãng Kỳ hai huynh đệ xuất hiện trước mặt đoàn “mẫu tử” đang chổng thành một đồng.

“Nghe đây, cực cưng, chúng ta là cha các người, cũng là chồng của mẫu thân các người, các người không được chạm vào ngực vợ chúng ta, nghe chưa?” Lãng Kỳ vẻ mặt ghen tị nói.

“Không sai, các người muốn ăn sữa, cha sẽ an bài một vú em, các người mau xuống khỏi người vợ chúng ta!” Lãng Hoàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tâm thần a! Ai là vợ các người!” Vừa nhìn thấy hai tên hỗn đản đáng ghét, Lê Diệu Phong lập tức nổi cơn phẫn nộ.

“Còn có, ai nói bọn chúng là con các người, ta không thừa nhận! Các người cút ra ngoài cho ta, ta không muốn thấy mặt hai tên hỗn đản các người!”

“Phong, người đừng kích động, cẩn thận tổn thương nguyên khí.” Lãng Hoàng vội vã trấn an.

“Ồ... Phong, người đừng tức giận mà, chúng ta lo lắng cho người đến mất ngủ cả đêm, người lẽ nào không thương xót chúng ta chút xíu sao?” Lãng Kỳ vẻ mặt cầu xin, mắt mở to nhìn hắn.

Không, Lê Diệu Phong, người quên bọn họ đã lừa dối người thế nào, hãm hại người ra sao rồi sao? Mẹ nó, người quyết không được nhẹ dạ!

“Thương xót cái rắm! Các người không muốn thấy ta tức chết thì cút ngay cho ta!” Lê Diệu Phong ép mình quay đầu đi, quyết không được nhìn bọn hắn.

“Được được, chúng ta ra ngoài là được... Phong, người đừng giận, hảo hảo tĩnh dưỡng...”

Bởi vì sợ người trong lòng tức hại thân thể, hai vị Lang Vương đáng thương đành tiu nghỉu chuồn ra ngoài. Ba con lang nhỏ thấy cảnh trước mắt lập tức khe khẽ châu đầu ghé tai bàn tán.

“Tỷ tỷ, cha khóc dầm xâu thấy ghê, mẫu thân coi bộ thật oai na”

“Ngu này, ba mẹ cãi nhau, còn cười được?”

“Ai bảo cha xấu, không cho chúng ta ăn sữa của mẫu thân, bộ muốn chúng ta chết đói sao? Bị mẫu thân đuổi ra, đáng đời! Ca, ta nói đúng hông?”

“Đúng cái đầu người, chỉ biết ăn thôi, ngay cả cha cũng không thèm hử? Quý tham ăn!”

“Ồ... người mắng ta, ta sẽ mách mẫu thân.”

“Dám mách, ta ulynh người!”

“Dám ulynh, ta đập người!”

.....

Vốn đang ngẩn ngơ nhìn cửa phòng suy nghĩ lung tung, Lê Diệu Phong vừa cúi xuống lại thấy hai con lang con đột nhiên chằng hiểu sao lao vào cầu chỉ loạn ngấu, còn một con nữa ngồi chống cằm bên cạnh như đang coi kịch vui, không khỏi không hiểu gì.

—hết chương 6—

bảo bảo: là “cục cưng” đó a =))

Ba em lang dễ thương quá đi XD D D D D D làm mình muốn vác mấy kon này về nuôi chơi XD

Vậy đó, dễ rầu, cuối cùng cũng dễ rầu. Ba kon lặn, ái cha dễ thương không thua gì hai pạn pổ XD

18. Chương 18

Một ngày một đêm trôi qua.

Nguyên do vì có đánh chết cũng không chịu dùng “vú” mình cho con bú, Lê Diệu Phong đã len lén trốn ra phòng tắm, đem sữa dồn vào bình, sau đó bón cho bảo bảo uống.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng tiến đến trước giường, ba con bảo bảo lang ăn no tròn mỹ mãn ngủ say sưa bên người Lê Diệu Phong.

Lỡ tai vĩnh cao cao, con mắt to to, thân mình tròn vo, lại còn bộ lông màu hoàng kim sáng lạn.

Tất cả khiến Lê Diệu Phong vừa yêu vừa thương.

Thực sự đáng yêu... quá đáng yêu a!

Lê Diệu Phong ngắm nhìn mấy đứa con của mình mãi không chán mắt, hoàn toàn không phát hiện ra chính mình kỳ thực đã đem oán hận cùng không cam lòng lúc mang thai quăng lên chín tầng mây.

Cốc cốc –

Tiếng gõ cửa cắt đứt màn ngắm nghía bảo bảo của Lê Diệu Phong.

Đáng ghét, lại hai tên âm hồn bất tán!

“Toàn bộ rút ra ngoài cho ta!”

“Biểu ca, là ta, ta đã trở về!”

Trong phòng bỗng chốc có một trận im lặng.

“Thiên Kinh, là người? Người đã bình an trở về?” Thanh âm của Lê Diệu Phong tràn ngập kinh hãi.

“Vâng. Cả Nỗ Nỗ cũng đã bình an trở về.”

“Thật tốt quá, mau, các người mau vào đây ta coi.”

Cửa phòng vừa mở, Lê Diệu Phong thấy biểu đệ đã mất tích lâu ngày Thiên Kinh cùng tiểu lang tướng quân Sát Sát Nỗ Nhi nhanh như chớp chạy vào.

“Oa! Tiểu bảo bảo đáng yêu quá!” Nỗ Nhi vừa thấy ba con lang (heo) con ngủ bên cạnh Vương phi đã hưng phấn vọt lên phía trước.

Toi rồi, quên mất tiểu bảo bảo còn bên cạnh, Lê Diệu Phong không được tự nhiên nhú mày.

“Khục khục, biểu ca, chúc mừng người a.” Lê Thiên Kinh có điểm xấu hổ nhìn biểu tình cứng ngắc của biểu ca.

“Lê Thiên Kinh, chuyện này nếu như người dám nói ra ngoài, ta nhất định cho người chết!” Lê Diệu Phong lạnh giọng cảnh cáo.

“Không nói không nói, ta không nói gì hết.”

Hừ, coi như người thức thời.

“Vương phi, người sinh liền ba bảo bảo, nhất định khổ cực nha? Sinh tiểu hài tử có đau không?” Nỗ Nhi quan tâm hỏi.

“Không đau, tuyệt không hề đau, Sát Sát tướng quân có muốn vì biểu đệ Thiên Kinh mà sinh vài con không?” Lê Diệu Phong trên mặt tuy cười phi thường ôn nhu, kỳ thực trong lòng tức phát hùng rồi!

“A? Cái... cái này...” Nỗ Nhi nghe vậy không khỏi cực kỳ lúng túng.

“Biểu ca, người cũng đừng nghe Nỗ Nỗ nói, hần là một tiểu hài tử, nói chuyện sinh bảo bảo gì.” Lê Thiên Kinh vội vã lấp liếm.

“Nếu như đại ca muốn sinh, ta cũng sinh được a!” Nỗ Nhi không phục đứng dậy.

Hần tuyệt đối không thua Vương phi, Vương phi có thể làm được, Sát Sát Nỗ Nhi hần đương nhiên cũng có thể.

“Được rồi, Nỗ Nỗ ngọc của ta, người cũng đừng ở đây phá vui nữa, người không thấy biểu ca của ta tâm tình đang rất phiền sao?”

“Vương phi có cái gì không vui mà phiền? Hai vị chủ tử yêu người như thế, bây giờ lại sinh ra được ba tiểu bảo bảo đáng yêu, đây là hạnh phúc khiến kẻ khác ước ao đến cỡ nào a. Hình ảnh này hai người chúng ta... liều mạng sống chết mới có thể ở cùng nhau... Còn không biết có thể sống đến ngày mai hay không nữa... Ô...”

Nỗ Nhi nói đến đây thương tâm mà khóc lớn: “Nỗ Nỗ cũng muốn vì đại ca mà sinh mấy bảo bảo, cả nhà vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau... Ô...”

“Nỗ Nỗ ngoan... Đừng khóc... chúng ta sẽ bên nhau mà... vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau... nhất định sẽ như vậy...” Lê Thiên Kinh một bên ôm tiểu lang trấn an, một bên nhìn về phía biểu ca, nói một cách thành thật: “Biểu ca, mong người không nên đang ở giữa hạnh phúc mà không biết mình đang hạnh phúc.”

Lê Diệu Phong thấy hình ảnh hai người trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt rốt cuộc có thể ôm nhau, không khỏi trầm mặc.

Ta có thể tha thứ cho bọn họ không?

Mặc dù vẫn không ngừng tự nhủ không thể khinh địch mà buông tha bọn họ, nhưng bên tai lại phảng phất quay về toàn những lời yêu thương ngọt ngào vô tận....

“Phong... chúng ta rất yêu người...”

“Phong... ba chúng ta người vĩnh viễn cùng nhau.”

Chẳng mấy chốc, Lê Diệu Phong chậm rãi mở miệng: “Gọi bọn hắc vào đi...”

Rốt cuộc cũng nghe được lệnh cho “tiếp kiến” của người trong lòng, hai vị Lang vương hớn hỏ vẩy đuôi chạy đến.

“Phong, Phong, nhớ người muốn chết! Để ta ôm một cái!” Lãng Kỳ một “lang” trước, xông lên giành phần ôm cổ bảo bối.

“Phong, ta cũng muốn ôm người.” Lãng Hoàng cũng từ bỏ hình tượng trầm ổn, một tay ôm lấy người trong lòng, hôn hôn không ngớt.

“Các người có chịu yên không a!” Phong tức giận thưởng cho bọn họ hai cái đập mạnh. “Không thấy bảo bối còn đây sao? An phận cho ta!”

Ồ... trước đây làm cho Phong mang thai vì muốn hắc vĩnh viễn thuộc về chúng ta, thế nhưng hiện giờ Phong có bảo bối lại không thèm để ý đến chúng ta nữa.

“Oa! Chơi không vui! Chơi không vui! Ta mặc kệ, Phong là của chúng ta, không phải của bảo bối, đem bọn chúng đưa cho vú em là được rồi, Phong đi chơi với chúng ta!” Lãng Kỳ không chịu nghe mà ở trong lòng bảo bối cọt cọt làm nũng.

“Chơi cái đầu người! Người coi bọn chúng là đồ chơi à? Nói quăng là quăng.”

Lê Diệu Phong nghe xong quả là tức đến muốn làm thịt bọn họ.

“Kỳ, muốn cho Phong thuộc về chúng ta, còn có phương thức khác a, cái phương thức này bảo bối không làm được đâu, hắc hắc...” Lãng Hoàng lộ ra một nụ cười thâm sâu khó lường.

“A, nghĩ ra rồi! Ha ha, ca ca quả là thông minh.”

Thấy hai tên này mất đi mây lại như có mưu đồ gì, trái tim Lê Diệu Phong vất vả lắm mới bình tĩnh lại được không hiểu sao bắt đầu nhảy loạn lên...

“Hanh ân... chết tiệt... mau dừng tay... bảo bối còn đang bên kia a...”

Bị đôi môi nóng bỏng hôn hít bên tai và cổ, Lê Diệu Phong hưng phấn đến rên rỉ khó nhịn...

“Không muốn bị bảo bối phát hiện thì đừng có giãy a, hắc hắc...” Tựa như đã tính toán trước, hai huynh đệ phát ra tiếng cười gian xảo.

“Hanh hanh... các người... đáng ghét... A a... dừng... dừng chạm chỗ đó...” Lê Diệu Phong nghiêng răng cố nén tiếng thét lớn.

Nhũ tiêm mẫn cảm bị bọn họ chạm nhẹ một cái, một cơn khoái cảm chạy dọc cột sống, khiến hắc không nhịn được mà run rẩy cả người.

“Vì sao không cho chúng ta chạm? Chỗ này vốn thuộc về chúng ta mà!” Cho rằng người trong lòng để bảo bối chạm vào, Lãng Hoàng đổ kị vươn hai ngón tay, hướng đến núm sưng đỏ bên trái cố sức đè mạnh xuống...

Sữa tươi đột ngột vọt phun mạnh ra, văng đầy mặt hai vị Lang vương.

Luồng khoái cảm lớn tựa như chớp giật xông thẳng lên thùy não, Lê Diệu Phong hưng phấn sắp tắt thở, uốn lưng khóc lớn—

“Trời ơi, đây đây....”

Hình ảnh thần kì trước mắt làm hai huynh đệ há mồm tròn mắt.

“Ồ... Không được nhìn! Không được nhìn! Đây là lỗi của các người! Cút ngay!” Lê Diệu Phong nước mắt rơi liên tục, mắc cổ đến mặt đỏ bừng, quyền cước đâm đá cổ sống cổ chết đuối bọn họ đi.

“Bảo bối, tâm can bảo bối, người như thế này rất đẹp a, đừng khóc, đừng khóc...” Hai vị Lang Vương luống cuống tay chân liều mạng trấn an.

“Ô... ai thêm tin! Ta hận chết các người! Hận chết các người!”

“Bảo bối, người như vậy thực sự rất đẹp a, chúng ta yêu người chết mất, không tin lời của ta vậy thì để ta hành động cho người xem...”

Nhũ châu của người trong lòng lấp lánh sữa tươi tựa như dính sương sớm, hoa nhĩ kiêu diễm ướt át, khiến hai sắc lang nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, lao tới một ngum ngậm vào

“A a... đừng... đừng mà...” Cổ sức nắm tóc bọn họ, điên cuồng lắc đầu khóc gào, quá mức kích thích vui vẻ khiến Lê Diệu Phong mẫn cảm đến vận vẹo toàn thân.

“Ăn ngon thật... Phong, những thứ này là của chúng ta, là của chúng ta, ai cũng không được chạm vào!”

Hai vị Lang Vương đầy chiếm hữu dùng miệng cùng răng suông sã liếm mút chà đạp nếm vú đáng thương, khiến cho sữa tươi căng tràn bên trong liên tục phun ra—

“Ô... không được... tha ta đi... A a—đừng hút nữa mà... ta sắp chết... A...”

Không ngờ rằng đầu nhũ của nam nhân cũng có thể mẫn cảm đến mức độ đáng sợ thế này, Lê Diệu Phong sáng khoái đến liên tục khóc lóc cầu xin tha thứ, nhục bồng phía dưới từ từ nhếch cao lên, cương cứng đến sắp vỡ òa.

“Chưa được đâu.” Lãng Hoàng độc ác cầm lấy nhục bồng muốn nổ tung của người trong lòng.

“Đúng, Phong, thành thật nói coi, người có phải để bảo bảo chạm vào người như thế này không?” Lãng Kỳ đồ kị hỏi.

“Không có... không có... A a... để ta bắn đi... để ta bắn đi...” Nhục bồng đã một thời gian dài chưa có hưởng thụ khoái cảm tình ái khát khao reo hò—

“Không có? Thực sự không có? Vậy người làm thế nào cho bảo bảo ăn?” Lãng Hoàng hoài nghi hỏi.

“Dùng bình sữa... thực sự... chưa có cho bảo bảo chạm vào... để ta bắn đi – van cầu các người ” Lê Diệu Phong mặt đầy lệ mà cầu xin.

“Thật quá hay... Phong, người là của chúng ta! Thuộc về một mình chúng ta!”

Lãng Hoàng điên cuồng mà tiếp tục hút sữa từ nhũ châu hồng sắc đang chịu đủ chà đạp, đê đê Lãng Kỳ thêm khát từ lâu liền một ngum ngậm vào cây nhục bồng đáng thương đang liên tục run bần bật...

“Ô... A a...” Đã gần giới hạn Lê Diệu Phong làm sao chịu nổi công kích song song trên dưới, lập tức một trận điên cuồng co rút, thét lớn mà bắn vào miệng Lãng Kỳ dịch thể nồng đậm—

“Ân, có chút đắng.” Kỳ ực một tiếng nuốt toàn bộ vào, luyến tiếc liếm liếm khóe miệng: “Phong của chúng ta nhất định đã lâu chưa có phát tiết, thật đáng thương a.”

“Yên tâm, ngày hôm nay nhất định sẽ làm cho Vương phi dục cầu bất mãn của chúng ta sáng đến ngất xỉu đi thì thôi, hắc hắc...” Lãng Hoàng lộ ra một nụ cười thấp phần hạ lưu.

Hai huynh đệ gần như vội vã giật mở hai đùi của Phong, để lộ ra tiểu huyết *** đã lâu chưa được thỏa mãn—

“Hanh ân... đừng nhìn mà...”

Toàn thân xấu hổ đến ửng đỏ, nhưng tiểu huyết thành thật lại không buồn ý tứ, tiết lộ trắng trợn tâm ý của chủ nhân, mở ra co vào thêm khát nhức nhích.

Hai huynh đệ thấy cảnh đẹp trước mắt, vội vàng đưa ngón tay nhét mạnh vào—

“Ai nha—” Thân thể mẫn cảm vừa qua cao trào phát ra tiếng hét gào.

Bốn ngón tay thô dài vừa ra vừa vào, điên cuồng mà đẩy nhanh tốc độ, *** mỹ tiếng nước càng phát ra dữ dội.

“Thật là kinh khủng a, chảy nhiều tao thủy như vậy...”

“Đúng a, làm tay của chúng ta đều ướt cả, Phong thật quá *** dâng...”

“Ô các người xấu xa... đừng nói nữa mà... sâu chút nữa... sâu chút nữa...”

“Là chỗ này?” Hai huynh đệ cười xấu xa ẩn ở một điểm nhô ra sâu trong bích tràng.

“A... A... đúng đúng... là nơi đó...”

“Tiểu *** phụ, muốn cái gì đó to hơn thô hơn đậm vào không?”

“Ô... muốn... muốn...! Tiến vào! Van cầu các người nhanh nhanh tiến vào!”

Dâm thủy chảy ròng ròng, tiểu huyết cơ khát đã sớm ngứa ngáy đến phát điên rồi!

“Muốn chúng ta hung hăng đâm vào thì phải đồng ý với chúng ta một việc.”

“Ô... chuyện gì... nói mau... Đừng hành hạ ta nữa...”

“Mang theo bảo bảo cùng chúng ta trở về Thần giới nha.”

Lê Diệu Phong nghe thoáng qua đột nhiên cả kinh mà thanh tỉnh nhiều phần.

“Không—không—ta không đi!”

“Người nhất định phải đi! Mau đáp ứng, mau lên!”

Hai huynh đệ xấu xa dùng móng tay nặng nề nhấn trúng điểm yếu mệnh...

“Ô a a...” Như có dòng điện cao thế nhảy mắt chảy qua tiểu huyết *** loạn, Lê Diệu Phong toàn thân căng như dây cung, khóc đến gần tắt thở mà thét chói tai—

“Mau đồng ý với chúng ta! Nhanh lên!” Hai huynh đệ ấn mạnh hai ngón tay.

“Y a a a – chết ta mất—tha tha—tha ta”

Người trong lòng khóc lóc cầu xin tha thứ khuôn mặt thực sự *** loạn đến mức làm cho nhìn qua là có thể bất tỉnh, bất quá hai vị Lang Vương làm sao đơn giản buông tha cho hắn—

“Nếu không đồng ý, chúng ta đem hai ngón tay rút ra!” Hai vị Lang vương không nhận được lời đồng ý của người trong lòng liền không tiếc vận dụng thủ đoạn uy hiếp.

“Ô... đừng mà! Ta đồng ý! Ta cái gì cũng đồng ý!”

“Thật tốt, Phong, chúng ta ba người vĩnh viễn cùng một chỗ!”

Nghe được cái gật đầu đồng ý rồi, Lãng Hoàng và Lãng Kỳ hưng phấn hoan hô, rồi đột ngột rút ngón tay ra—

“Ân... Đừng...”

Người trong lòng phát ra tiếng rên rĩ kháng nghị, lúc huyết khẩu mở to vẫn chưa kịp khép vào, hai người liền đem đại nhục bổng hung hăng cắm vào—

“Ngô a a a a...” Lê Diệu Phong chút nữa sáng khoái mà ngất đi.

Đã lâu chưa phát tiết dục vọng hai người thú tính bốc lên, tâm can bảo bối rên rỉ liên tục, liều mạng tại nơi bích tràng nhỏ hẹp cuồng sát mãnh liệt, hưởng thụ điên cuồng cử động nhiệt độ cao nóng hực, giữa tiếng khóc *** loạn của người trong lòng mà làm hết lần này đến lần khác...

“Ân... Ôn quá na, cha với mẫu thân đang làm cái gì a? Kêu to như vậy.” Một con lang bảo bảo nhỏ nhắn xinh xắn nhất còn buồn ngủ dụi dụi con mắt.

“Ngu này, cả cái này nhìn không hiểu hử? Bọn họ đang luận võ na” Ca ca sinh sớm hơn năm giây nói như đinh đóng cột.

“Người xem, cha một kiếm đâm tới, mẫu thân dùng chân kẹp chặt, cha nữa lại đâm thêm một kiếm, mẫu thân lại túm lấy hắn kẹp chặt vào, mẫu thân lấy một chọi hai, thực sự là quá lợi hại!”

“Không đúng, ta nghĩ bọn họ đang đàm phán, hơn nữa cha lợi hại hơn!” Tỷ tỷ sinh ra sớm hơn ba giây càng thêm chắc như đinh đóng cột.

“Không tin các ngươi xem, trước tiên cha hỏi mẫu thân có đồng ý không, mẫu thân ngay từ đầu lớn tiếng nói không, sau khi bị hai cha một trái một phải kẻ tai nói nhỏ, giúp hắn hiểu được đại nghĩa, nói gì đó, mẫu thân bị cha thuyết phục, cuối cùng vẫn đáp ứng cha đó thôi.”

“Không đúng, không đúng, rõ ràng mẫu thân lợi hại hơn!”

“Cha lợi hại hơn!”

“Mẫu thân!”

“Cha!”

“Mẫu thân!”

“Cha!”

.....

Hai lang bảo bảo không ai phục ai liền cãi nhau loạn thành một đoàn, em lang còn lại không quan tâm gấp gấp.

Thân là đương sự ba người phụ mẫu đang chìm đắm trong thế giới tiêu hồn, đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của chúng...

múa may sau một hồi lâu ơ là lâu, cuối cùng cũng có H a nah có h rồi đó à nah múa múa

Làm ngta mằng mẹt chết đi đc O >O< à=“” đẩy=“” pa=“” pạn=“” lang=“” kon=“” càng=“” lúc=“” càng=“” yêu=“” à=“” nhà=“” xd=“” mà=“” còn=“” lão=“” nữa=“” com=“” cho=“” ngta=“” nha=“” com=“” nha=“” com=“” nha=“” nha=“” nha=“”>

19. Chương 19

Dinh thự của Lê gia hôm nay khách khứa tập hợp, náo nhiệt đông đúc.

Tứ đại gia tộc hiếm khi có dịp được tề tựu một chỗ như thế này.

“Ai! Thời gian trôi đi thực quá nhanh, mới ngày nào còn tổ chức hôn lễ cho Thần thượng, thế mà hôm nay đã giúp Thần thượng làm lễ đầy tháng cho bảo bảo của Thần thượng rồi.”

Bạch lão gia một trong tứ đại gia tộc nhẹ nhàng than thở.

“Ngay cả tân nương tử chúng ta còn chưa có duyên nhìn thấy đó, không biết rốt cuộc là ai có phúc khiến thần thượng sủng ái như vậy, thậm chí trong thời gian ngắn như thế liền sinh hạ hoàng chủng.”

“Không sai, hơn nữa từ nguồn tin tin cậy, nghe nói Thần thượng còn chuẩn bị đem theo vị tân nương tử này cùng bảo bảo quay về thần giới, chính thức lập nàng lên làm Vương phi.”

“Trời ạ, sự thế này đúng là trăm nghìn năm qua mới có một lần a.”

“Ta nghĩ tân nương tử khăng định phải là quốc sắc thiên hương, chứ không làm sao có thể khiến Thần thượng si mê thế được.”

“Đúng vậy đúng vậy, mong hôm nay chúng ta có thể nhờ phúc nhìn tiểu vương tử cùng tiểu công chúa mà có vinh hạnh được chiêm ngưỡng dung nhan tân nương tử...”

“A, Thần thượng đến!!”

Từ đám người rối loạn, thấy hai vị thiếu niên phong thần tuấn ngấn, tôn quý phi phàm từ trên cầu thang đi xuống, phía sau có ba bảo bảo ngoan ngoãn tung tăng theo sau.

“Chúc mừng Thần thượng hỉ hoạch lân nhi!”

“Chúc mừng Thần thượng hỉ hoạch thiên kim!”

“Chúc tiểu Thần thượng phúc thị dài lâu, trọn đời an khang!”

Mọi người hô vang chúc mừng, ồn ào quỳ xuống.

”Ân.” Hai vị Lang Vương phi thường uy nghiêm gật gật đầu. “Bình thân.”

“Tạ ơn Thần thượng.” Mọi người ồn ã đứng lên.

“Ngày hôm nay mọi có thể tụ hội vì ái tử và ái nữ của Bản vương mà chúc mừng, Bản vương phi thường vui mừng, mọi người có thể đã nghe qua, bất quá Bản vương hôm nay đặc biệt tuyên bố, Bản vương sẽ mang theo Vương phi yêu dấu cùng bảo bảo quay về thần giới!”

“Gi—không ” Một đoàn nữ hải tử vẫn còn mang huyền tướng với anh tuấn lang thần nhất tề gào thét.

“Thần thượng đừng đi a, ở chưa có bao lâu mà!”

“Đúng, đúng, Thần thượng đừng có đi mà!”

Mọi người cùng hò hét kêu gào, ngữ điệu kích động đau thương.

“Được rồi, ngày hôm nay là ngày vui, mọi người không được phép mang cái vẻ mặt buồn như đưa đám đó, thượng rượu! Bản vương đêm nay muốn mọi người không say không về!”

“Không say không về!”

“Không say không về!”

Mọi người vừa khóc vừa cười mà cùng nhau nâng chén uống.

Lúc này, nhỏ tuổi nhất, lang bảo bảo có tên là Lỗi Lỗi lại bắt đầu liếm liếm móng vuốt kêu đói bụng.

“Ô... mẫu thân sao không có tới? Ta muốn ăn sữa sữa nà.”

“Ngu này, mẫu thân hôm qua cãi nhau với cha, ta nghe mẫu thân mắng cha nói bọn họ bày ra cái tiệc rượu này là không có ý tốt, đánh chết cũng không tới.” Tỷ tỷ Vân Vân phát huy đầy đủ bản năng “mật thám”.

“Mẫu thân cũng thật là, vì sao thường xuyên cùng chau cãi nhau, đã ồn lại còn luận võ, mỗi đêm thi xem ai kêu to hơn, làm ta ngủ cũng không ngon nà.” Lão đại Tuấn Tuấn lầu bầu nói.

“Đúng vậy, ta ghét cha nhất, lần nào cũng hút sữa sữa của mẫu thân, mẫu thân rõ ràng là khóc kêu không được, bọn họ vẫn hút, thật là, bọn họ rõ ràng là người lớn, có thể ăn thịt uống rượu rồi, làm gì còn tranh sữa sữa với chúng ta, vạ nhất uống hết sữa sữa sạch, rồi chúng ta ăn gì nà?” Lỗi Lỗi tức giận nói.

“Không được nói xấu cha! Cha chúng ta là cha anh tuấn nhất, cha tài giỏi nhất tam giới!” Tiểu Vân phi thường đề cao tình phụ tử

“Ta mặc kệ! Ta muốn ăn sữa sữa rồi!” Tiểu Lỗi bẹp miệng, chuẩn bị một màn “quỷ khóc thần kêu”!

“Không được khóc, dám khóc ta sẽ đánh – a! Ta nhìn thấy mẫu thân rồi!” Tuấn Tuấn đột nhiên quay đầu một hướng kêu to.

“Ở đâu? Ở đâu? A—ta cũng thấy nà!”

Thấy tại một góc tối tăm khó để mắt của phòng khách, có một nam nhân cầm theo một đồng hành lý, lẳng lặng dựa vào tường mà đứng, xa xa nhìn bọn họ.

“Kỳ quái, mẫu thân ngày hôm qua đều cùng cha nói hấn chết cũng không tới mà?”

“Ngu này, người lớn có khi nào nói thật đâu, mẫu thân mỗi lần luận võ với cha đều nói “ta muốn chết ta muốn chết”, cuối cùng cũng có chết đâu nà.”

“Người mới ngu ấy, mẫu thân sợ chúng ta đói bụng, đặc biệt tới mang bình sữa cho chúng ta.”

“Ồ... mẫu thân thương chúng ta ghê nà...”

“Không sai, cảm động ghê nà, nà, chúng ta tặng mẫu thân một trận hoan nghênh nhiệt liệt nhất, một, hai, ba ”

“Mẹ ”

Ba con lang con đột nhiên phi thân nhảy ra, phát sinh một tiếng kêu to tràn ngập cảm tình

Bầu không khí đang thân thiện trong phòng khách đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Trời a, Vương phi thần bí hiện thân rồi!

Vương phi ở đâu?

Hiếu kì muốn chết khiến mọi người nhất tề xoay một tiếng quay đầu bắn ánh mắt về phía mấy tiểu Thần thượng phi tới—

Ngẩn.như.gỗ.đá.

Lê Diệu Phong lúc này đã hoàn toàn hóa đá rồi.

Biểu tình cứng ngắc, hoàn toàn không thể biểu hiện bất cứ cái gì.

Ba lang bảo bảo nhỏ xinh lại không hề phát hiện biểu hiện kì quái của “mẫu thân”, lắc đầu vẫy đuôi, hưng phấn mà bên chân của Lê Diệu Phong quẩn tới quẩn lui.

Lăng Hoàng cùng Lăng Kỳ hai huynh đệ thấy thế đã cười nhin đến vỡ bụng, biểu hiện hăng còn ra vẻ “ta không liên quan” cực kì vô tội.

“Mẫu thân, đói đói bụng, đói đói bụng!”

“Mẫu thân, mau cho ta ăn sữa sữa!”

“Mẫu thân, ta cũng muốn, ta cũng muốn!”

Đây... đây có phải hiểu lầm không? Vương phi của Thần thượng sao có thể là một nam nhân được?!

Mọi người thấy ba vị tiểu Thần thượng ra sức vây xung quanh Lê đại thiếu gia gọi “mẹ”, đã khiếp sợ đến ghen hòng nhìn trân trân, hoàn toàn nói không ra lời.

Mà trong số đó đương nhiên Lê lão gia là người khiếp sợ nhất.

Lầm chỗ nào à, nhất định là nhầm chỗ nào rồi, cháu trai nhà mình làm sao có thể làm Vương phi của Thần thượng được...?

Nhưng bọn nhỏ thiên chân vô tà, ngôn ngữ ngây thơ không hề giả dối trở thành thứ dè nát lòng nghi ngờ cuối cùng cực kì mong manh của mọi người—

“Mẫu thân, chúng ta có thể không dùng bình sữa, trực tiếp học cha, hút sữa sữa trên ngực người được không?

Gay to, hình như gặp rắc rối rồi...

Ba lang bảo bảo trốn dưới gầm giường, nhìn màn đánh nhau cực kì kịch liệt trong phòng, bưng bình lè lười.

“Vương bát đản! Dám hãm hại ta! Muốn chạy về thần giới thì nhanh nhanh cút, bày cái gì chia tay rượu tiệc!”

Lê Diệu Phong trên tay phi hết đao này đến đao kia –

“Oan uổng a, cực kì oan uổng a, chúng ta không có ép Phong nhất định phải tham dự, là tự người muốn chạy qua, đúng không, Kỳ?” Lăng Hoàng một bên núp né phi đao, một bên cực lực thanh minh.

“Đúng, đúng, Phong, người đừng có trút giận lên người huynh đệ ta. Người nên đi tìm ba bảo bảo miệng rộng mới đúng.” Lăng Kỳ rất không có nghĩa khí mà bán đứng con của mình.

“Câm miệng cho ta! Dám mang trẻ con ra làm bia đỡ đạn, các người tưởng ta ngu chắc?” Lê Diệu Phong tức đến chữ ầm lên.

“Nhưng mà chính bọn chúng ôm người gọi mẹ, vạch trần tư cách của người, liên can gì đến huynh đệ chúng ra?” Lăng Hoàng và Lăng Kỳ bắt đầu giả vờ vô tội.

“Bớt lắm mồm! Sớm bảo các người dẹp ngay cái tiệc rượu kia đi, các người sao không nghe?” Nhớ đến ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, Lê Diệu Phong hận không thể đào một cái lỗ sâu ba thước mà chui xuống cho xong.

“Cái gì a, bày tiệc rượu là chủ ý của ông nội người, chúng ta nể mặt người, không tiện cự tuyệt hẳn mà tôi, người sao lại đổ tội lên đầu chúng ta? Không công bằng!” Lăng Kỳ lớn tiếng kêu oan.

“Đúng, không tin bảo ông nội người đến đây hỏi coi! Lê lão gia ”

“Câm miệng! Không được gọi!” Lê Diệu Phong căn bản bây giờ không còn mặt mũi nào đối mặt với ông nội, tức tối vung tay.

Đáng tiếc Lê lão gia một bụng nghi ngờ đã sớm ở ngoài cửa quanh quẩn lưỡng lự một hồi lâu, vừa nghe Thần thượng triệu hoán lập tức chạy vào.

“Diệu Phong...” Lê lão gia bụng tích cả đồng câu muốn hỏi cháu trai, nhưng thấy mặt lại không biết mở miệng thế nào.

“Ông nội...” Lê Diệu Phong thấy ông mình tới, đột nhiên im lặng.

Hắn cắn chặt môi dưới ngẩn người mà đứng, hoàn toàn không biết nói gì.

Hai đời cùng sống bên nhau bao năm, lần đầu tiên chỉ có thể nhìn nhau mà không biết nói câu gì.

Hoàng và Kỳ thoáng liếc nhau một cái, đột nhiên bình một tiếng hướng đến Lê lão gia quỳ xuống—

“Trời ạ— Thần thượng! Vạn vạn lần không được, mau đứng lên!” Lê lão gia thấy tình huống này sợ đến chút nữa lấy cái chết để tạ tội.

“Ông nội, Phong bây giờ là Vương phi của chúng ta, người cũng là ông nội của chúng ta. Từ nay về sau, chuyện của Lê gia là chuyện của Lang thần chúng ta, người khổ cực nuôi nấng Phong nên người, xin nhận một lạy này của huynh đệ chúng ta.”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ không để ý đến sự cực lực ngăn cản của Lê lão gia, nặng nề mà dập đầu.

Lê Diệu Phong thấy hai Lang thần từ trước đến nay cao cao tại thượng, không ai bì nổi nay lại hướng đến ông nội mình quỳ xuống lễ bái, đáy lòng sôi sục, kích động đỏ mắt, cũng quỳ xuống dập đầu ba cái.

“Ông nội, con bất hiếu, từ nay về sau không thể hầu hạ người, xin ông tha thứ cho con!”

Biết cháu trai đang nói lời từ biệt, Lê lão gia đã trải qua nhiều sóng gió phong ba cũng không nhin được lão lệ dọc ngang...

“Diệu Phong...” Lê lão gia tuy rằng hoàn toàn không muốn nhưng cố nén nỗi xót xa, bắt đầu ân cần dặn dò cháu trai:

“Con thân là nam nhi mà lại được Thần thượng tuyển chọn làm Vương phi, tiến nhập hoàng gia, thật sự là kỳ duyên, cũng là nhờ phúc Lê gia đã tu từ kiếp trước mà nên. Con từ nay nhất định phải tuân thủ nữ tắc, giúp chồng dạy con, không được phép mỗi chút mỗi vô lễ với Thần thượng, hiểu chưa?”

“Tuân thủ nữ tắc?!”

“Giúp chồng dạy con?!”

Lê Diệu Phong vốn đang thập phần sầu não hồ thẹn nghe đến đó tự nhiên thấy một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Mà hai vị Thần thượng tôn quý từ lâu đã không để ý hình tượng cười bỏ lẩn trên mặt đất...

Tam biệt ông nội, rồi đem toàn bộ chuyện liên quan đến trường học giao phó cho biểu đệ Lê Thiên Kinh, Lê Diệu Phong còn duy nhất một nỗi băn khoăn trong ngực, là trách mình vô duyên với vị hôn thê Diệp Lan Cầm.

“Các người chần ở cửa làm gì? Cút ngay!”

“Không được, chúng ta tuyệt đối không cho người đi gặp nữ nhân kia!”

“Ta chỉ định đi xin lỗi và hủy hôn ước thôi, các người ghen cái gì?”

“Mặc kệ mặc kệ, chúng ta không cho người đi gặp cô ta!” Lãng Kỳ tựa như một đứa nhóc thở phì phì kêu to.

“Phong, chuyện hủy hôn ước ta đã nhờ ông nội đi làm rồi. Hơn nữa để bù đắp cho nỗi áy náy của người, ta đã kêu Nguyệt Hạ lão đầu tra xét, chân mệnh thiên tử của cô ta vốn không phải là người, mà là một người khác, người không cần vì cô ta mà tiếp tục lo lắng nữa.” Lãng Hoàng ôn tồn trấn an người trong lòng đang tức giận.

“Thật sao?” Phong nheo nheo mắt, hoài nghi nhìn bọn họ.

“Là thật nà, ta nghe trộm cha cùng với ông già râu bạc kia nói chuyện nà!”

Lang bảo bảo Vân Vân bình bình chạy tới, làm chứng cho cha siêu yêu quý.

“Đúng nà đúng nà, ta cũng nghe được nà!” Tuấn Tuấn cũng chạy ra nói leo.

“Còn ta nữa, còn ta nữa!” Tiểu Lỗi cũng không chịu lép vế, nhảy vọt ra.

“Mẫu thân, ta nghe cha cùng với ông cụ tội nghiệp đó nói, nếu như ổng không đem dây tơ hồng cột chân cha và mẫu thân cuộn đủ tám bề kín xít, đừng người đời đời kiếp kiếp không rời xa bọn họ, cha sẽ vật sạch râu ổng nà”

“Lãng Tiểu Lỗi! Người bán đứng ta!” Lãng Kỳ tức giận nhảy bổ về phía đứa con nhỏ luôn đối nghịch với hắn, tính hung hăng cạp mông nó một miếng!

“Hừm!!”

Lê Diệu Phong chỉ cần đứng đó lạnh lùng ho một tiếng, Lang vương vĩ đại lập tức như ve sầu mùa đông rụng chân lại, nín thín thít.

“Được rồi được rồi, mọi người đừng có làm ồn nữa, các con, đi cùng cha tạm biệt ông nội, chúng ta sẽ lập tức quay về thần giới.” Lãng Hoàng bước lên ra chỉ thị.

“Dạ, cha!” Ba con lang con nhác thấy tình hình có vẻ không êm, lập tức bảo nhau né xa chiến trường, chớp mắt đã cong đuôi chuẩn mất...

Trải qua một phen vất vả, hai vị Lang vương bị lão bà dạy dỗ cho sưng u đầy đầu rốt cuộc cũng có thể dẫn theo vợ con, hài lòng đắc ý trở về quê hương!

Lang thần cung trên trời vì thế mà tổ chức một nghi thức hoan nghênh long trọng, toàn bộ lang thần giới bất kể già trẻ lớn bé đều tập trung trước cửa Hoàng cung, tranh nhau xem phong thái của Vương phi cùng bảo bảo.

“Ai nha, đẹp trai quá, Vương phi của chúng ta thực sự rất là đẹp trai, không hề thua hai vị Lang vương đẹp trai nhất tam giới của chúng ta chút nào đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta vốn cho rằng con người bình thường đều là lũ nhà quê hết, đi tới lang thần giới vĩ đại của chúng ta nhất định sẽ sợ tới run cầm cập toàn thân, chân tay luống cuống. Không ngờ Vương phi của chúng ta cao quý ỗn trọng, gặp phải chuyện này cũng không có chút nào sợ hãi, nhìn thật có oai phong của Hoàng gia a.”

“Không sai không sai, Vương phi của chúng ta nhất định không hề đơn giản, không chỉ một hơi làm hai vị Vương của chúng ta si mê quay cuồng, lại còn sinh liên cho Hoàng tộc Lang thần chúng ta ba vị tiểu vương công chúa đáng yêu, thực sự khiến người ta khâm phục.”

“Đúng vậy, nghe nói Lang đế dự định sắp tới sẽ truyền ngôi cho hai vị Lang vương, vì vậy Vương phi chẳng bao lâu nữa sẽ là Lang hậu của chúng ta, tương lai sẽ là Mẫu nghi thiên hạ đó.”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ vốn lo lắng bách tính không thể tiếp nhận một người bình thường làm Vương phi, nay thấy Phong được mọi người kính yêu, đều lộ ra một nụ cười cực kì mừng rỡ.

Ba lang bảo bảo thập phần uy phong đứng trên vai cha, hăm hở hóng hớt phát tay í ới trò chuyện cùng mọi người.

Lê Diệu Phong tính tình vốn có hơi lạnh lùng, gặp phải một đồng người cũng vẫn trấn tĩnh. Hắn chỉ đơn giản là lẳng lặng mỉm cười, đứng trên xe của hoàng gia nhìn năm cha con họ, một cỗ phong thái cao quý thanh nhã liền tự nhiên hiển lộ...

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi tử đem Vương phi cùng bảo bảo bình an trở về!” Lăng Hoàng và Lăng Kỳ vừa vào cung điện đã lập tức nổi tính trẻ con cao giọng reo hò.

“Không sai không sai, thanh âm vang dội, trung khí mười phần, không thẹn là bảo bối nhi tử của Trẫm!”

Một con lang cực lớn màu kim cao to cường tráng đứng ở bảo tọa của Đế vương, thoáng nhìn đã thấy thập phần uy phong.

“Đùa à, phải xem ai thân sinh ra chúng ấy nhỉ” Một vị phu nhân xinh đẹp đứng cạnh Lang đế đặc ý hất hất mái tóc mỹ lệ.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, đây là Phong mà chúng ta thường nhắc tới.” Lăng Hoàng cùng Lăng Kỳ lôi người trong lòng tới trước mặt cha mẹ.

“Chào các ngài.” Lê Diệu Phong trình trọng cúi thấp người chào.

“Cái gì mà chúng ta các người, mau gọi phụ hoàng, mẫu hậu a.” Lang hậu cười cười nói.

“A, cái... cái này...” Lê Diệu Phong biểu tình cực kì không được tự nhiên.

“Đúng vậy, Phong, người là vợ chúng ta, là con dâu của cha mẹ chúng ra, đương nhiên phải gọi theo. Ngoài ra, phụ hoàng, mẫu hậu, mấy đứa nhóc kia là cháu của hai người đó.”

“Ông nội, bà nội!” Ba lang bảo bảo đáng yêu không cần cha dặn dò liền ngọt ngào kêu lên.

“Ôi, cháu ngoan, mau đến để ông nội bà nội ôm một cái!”

Lúc ông cháu hai đời xúm xúm quần lấy nhau, Lê Diệu Phong nghiêng người lạnh lùng trừng mắt lườm hai tên không biết giữ mồm giữ miệng.

Cái gì mà “con dâu”?! Muốn chết!

Lê Diệu Phong từ nhỏ được dạy rằng không được trước mặt người lớn tuổi làm càn, vì vậy không thể làm gì khác hơn là âm thầm hung hăng dẫm vào chân bọn họ hai phát.

Ai yêu

Hai vị Lang vương tuy rằng pháp lực cao cường, nhưng bọn họ biết rằng nếu dám né hai cái đập này, khả năng tới nay sẽ nếm mùi đau khổ còn nhiều hơn nữa, nói không chừng ngay cả giường của lão bà cũng không trèo lên được, vốn phi thường thông minh đành để Phong đập cho đã nghiền thì thôi.

Thấy vẻ mặt đau đớn của họ, Lê Diệu Phong thỏa mãn thở ra một hơi.

Chứng kiến hết mấy màn vừa rồi Lang đế và Lang hậu cũng phì cười, có chút hả hê:

“Ha ha, xem ra hai bảo bối nhi tử kiêu ngạo bốc đồng của chúng ta có người trị rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng hậu, Trẫm đã sớm dự liệu mà, vì vậy chúng ta cuối cùng có thể truyền ngôi, tiêu dao vân du đi!”

“Tốt tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy hôm nay đi!” Từ trước đến nay tính tình thẳng thắn, Lang hậu vỗ tay một cái, phi thường dứt khoát nói.

“Được, cứ như vậy đi!” Lang để gờ cả bốn chân tán thành.

“Bảo bối nhi tử cùng con dâu, Lang thần cung cùng các bảo bối cứ thế giao cho các người nha, Trầm, ấy, không, ta, cùng mẹ các người phải đi đây, không nên tưởng nhớ chúng ta quá, tạm biệt.”

Lang để cùng Lang hậu hôn hôn mấy đứa cháu đáng yêu rồi trong nháy mắt biến mất—

“Đây... đây là cái gì cùng cái gì thế a? Chúng ta vừa mới trở về mà!”

“Đúng vậy, không chịu để chúng ta kịp thở cái nào hết sao?”

Có loại cha mẹ bốc đồng thế này làm Lãng Hoàng và Lãng Kỳ khóc không ra nước mắt.

Lê Diệu Phong thấy tiết mục hoang đường đến thế này, cũng không cấm được tại chỗ há hốc mồm.

Ai, bây giờ thì biết hai vị này cá tính giống ai rồi, quả nhiên có kỳ phụ tất có kỳ tử, toàn bộ như nhau thích tùy hứng làm vậy.

Cứ như vậy, Lê Diệu Phong vừa bước chân lên thần giới, chẳng hiểu vì sao nội trong một ngày đêm leo lên địa vị Lang hậu mà biết bao thiếu nữ mơ tưởng cả đời.

Những ngày kế tiếp, Lê Diệu Phong bận tối mày tối mắt.

Tiếp đãi các vị đặc phái viên đến chúc mừng, nhận biết Lang thần cung cùng các quan lại, học tập quy củ hoàng thất, tiếp kiến các đoàn thể từ mọi nơi tới trần tình, mà quan trọng cũng là khó khăn nhất là tự thân tăng cường pháp lực của mình.

“Nào, bảo bối ngoan, uống cái này đi.”

Tại một sơn động thần bí ánh sáng lấp lánh bốn phía, Lãng Hoàng đem một chén gì đó không rõ đưa tới bên miệng Hoàng hậu của mình.

“Cái đáng ghét gì đây? Ta không uống!”

“Cái gì đáng ghét đâu, người có biết đây là “huyết bảo” mà cả thần giới lẫn ma giới đều thèm muốn vỡ đầu không?” Lãng Hoàng cười khổ nói.

“Đúng vậy, Phong, chỉ cần một chút “huyết bảo” là có thể tăng mười năm pháp lực cho người, ta và ca ca phải thiên tâm vạn khổ mới lấy được một chén nhỏ như vậy đó, người đừng hoài phí.” Lãng Kỳ cũng góp lời khuyên bảo.

“Nói dối a! Cái gì mà hao thiên tâm vạn khổ, muốn lừa ta uống mấy thứ đáng ghét này sao.” Phong vừa ngửi mùi cái thứ nước kia đã buồn nôn.

“Là thật mà, Phong, Bảo sơn là nơi giáp ranh giữa thần giới và ma giới, ở đó có “huyết bảo” được canh giữ bởi một ma thú rất hung bạo, ta và Kỳ phải cùng hắn giao chiến bảy ngày bảy đêm mới lấy phân thắng bại, mà theo quy củ cũng chỉ được phép lấy một chén nhỏ “huyết bảo” thôi. Người hãy vì chúng ta đã thập tử nhất sinh, uống đi mà.”

“Hừ, bị ta nắm được đuôi rồi nhé, các người tốn bảy ngày bảy đêm lúc nào? Các người đêm nào cũng đều cùng ta trên ” Chữ “giường” còn chưa kịp nói ra miệng, Lê Diệu Phong lập tức cảnh giác ngậm miệng, mặt đỏ lựng.

“Hi, Phong, ta biết người muốn nói gì, nhưng đây là thứ chúng ta lấy được từ trước khi hạ phạm đó. Chúng ta biết trước người đến thần giới cũng khó sống vì không có pháp lực, cho nên chúng ta đã sớm phòng ngừa chuẩn bị chu đáo, người xem ta và ca ca có tốt không a?” Kỳ nhanh miệng đi lên trước tranh công.

“Cái gì tốt, căn bản là có mưu đồ từ trước!” Lê Diệu Phong tuy còn đang mạnh miệng, nhưng kỳ thực trong lòng đã bị cảm động từ lâu.

Thấy người trong lòng khóe mắt mỉm cười, hai huynh đệ lập tức hài lòng đỡ tới đỡ lui: “Bảo bối ngoan, van cầu người uống nhanh lên đi.”

“Được rồi, coi như xem các người có thành ý, ta miễn cưỡng uống vậy.” Phong nhắm mắt lại, ngừng thở, ngửa đầu một hơi uống hết vào trong.

“A a—đáng chết được!”

Thấy người trong lòng nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn quả thực đáng yêu vô cùng, hai huynh đệ yêu thương hôn hôn hân hân mấy cái, rồi vội vã nhẹ giọng trấn an:

“Cố gắng chút xíu, tâm can bảo bối, nào, đến xếp bằng ngồi đây, chúng ta giúp người vận công.”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ một trước một sau, một tay đỡ trên ngực một tay đỡ sau lưng giúp hân đem năng lượng từ “huyết bảo” ngấm đến tứ chi bách huyết, thông hết kinh mạch toàn thân.

Ba người tập trung tinh thần trong cung điện bí mật luyện công, ngàn vạn lần không ngờ rằng mấy câu họ vừa nói đều bị ba tên tiểu phá phách bám đuôi nghe không sót một lời....

– hết chương tám-

hoàng chủng: huyết thống Hoàng gia

hỉ hoạch (lân nhi/ thiên kim): là vui mừng hân hoan sinh hạ (con trai/con gái – gọi tôn quý) mình để nguyên vì nó là lời chúc nà

:> ời, tình hình người post chương này là bạn beta:> nhân tiện tố thông báo chút xíu, đây là chương cuối cùng post trong tuần này, bạn Vân chủ nhà tung tăng đi kiến tập ời (nghe đâu vô tới Huế đụng bão rất bự =)), hết tuần mới về tới:>, về ời còn ngủ nghỉ còn abc nên chắc giữa tuần sau mới update tiếp được (cả Lang ái và Tương ái ^^). Phản hồi tình thương mến thương trong tuần nếu liên quan đến góp ý hay chính tả tố sẽ reply, còn không thì để bạn Vân về bạn í tâm xự sau na:> à và comment của các bạn mới chưa được duyệt tố cũng ko đụng được vô na, nên có rì các tình iêu cổ nắn ná chờ sang tuần na:> ôm hôn chụt choẹt =))

20. Chương 20

Tân Lang hậu vừa kể vị ban ngày đã mệt đến nghiêng ngả chóng mặt, đến tối còn phải vội vàng ứng phó với hai tên sắc lang không bao giờ biết thỏa mãn, quả thực khổ không nói lên lời.

“Hanh ân... chết tiệt... đừng mà... ta mệt quá...”

“Tâm can ... ta van người... chút nữa là được rồi...”

“Đúng vậy, bảo bối, ban ngày bận đến độ không thấy được mặt người, buổi tối đương nhiên phải bồi thường cho chúng ta a...”

“Không muốn không muốn... ta muốn ngủ... Y a a a Ô... hai tên bại hoại các người! A a... sâu quá... đừng cầm vào nữa... Hanh ân... A a...”

“Tiểu Phong Phong *** đang, miệng thì nói không nên, vì sao cái miệng còn xoay thế này?”

“Đúng vậy, cái miệng nhỏ nhắn thềm khát cần nhục bồng của ca ca chặt như thế, chẳng lẽ cái miệng nhỏ phía trên không cô đơn sao? Nào, đại nhục bồng của ta cũng sẽ miễn phí cống nạp cho người, ngậm vào!”

“Không muốn không muốn... Ngô... Ân...”

“Ngô ngô Phong, hút đi, hút mạnh vào đúng đúng, như vậy, thích chết mất!” Lăng Kỳ hưng phấn mà kêu to.

“Ha a ha a ... tiểu lăng huyết của Phong cũng cần ta thích chết mất.. Kỳ, cùng nhau và đi, tiểu Lang hậu *** đang của chúng ta không có hai thứ cùng vào, sẽ không thích đâu.”

“Được, để chúng ta giúp hân thích đến chết!”

“Câm miệng cho ta! Ô a a a không được không được đừng cùng nhau vào a”

Ba người quần quýt thành một đoàn, tiếng khóc rên cùng tiếng thở dốc *** loạn quanh quẩn trong tấm cung rộng lớn...

Chẳng biết bao lâu, khi tất cả yên tĩnh trở lại, hai sắc lang đặc ý dào dạt được một tắc lại muốn tiến thêm một thước mà ép hỏi

“Phong, vừa rồi có phải chúng ta làm cho người thích lắm đúng không?”

“Đúng a, Phong bây giờ nhất định là càng yêu chúng ta đúng không?”

Đã chiếm tiện nghi còn dám huênh hoang! Coi cái mặt các người rõ là được cho ba phân màu nước đã muốn đốt pháo mở phường nhuộm vải!

“Đúng, ta rất yêu... yêu cái rắm! Đi chết đi!”

Cứ như vậy, hai vị Lang đế vĩ đại bị hung hăng đập xuống giường, chịu đủ ba ngày ngủ ở trên sàn nhà lạnh băng, cứng quèo.

Trước đây, sau khi hai vị Lang vương hạ phàm, Lang thần cung có một thời gian dài đều lạnh lẽo nhàm chán, không hề có sinh khí, vì vậy lần này Lang vương một hơi mang về nhà một người vợ và ba bảo bảo, làm cho cả Lang thần cung náo nhiệt chưa từng có, tất cả mọi người phi thường hài lòng, quả thực đem ba bảo bảo đáng yêu cưng nựng đến tận trời.

“Chán ghê chán ghê, quá là chán ghê, bà bà, người mau nghĩ lại xem có cái gì chơi hay hay không, ta sắp chán mà chết rồi nà.” Tam hoàng tử Lỗi Lỗi chán chường trên cành cây mà trèo ra trèo vào.

Một lang bà bà đầu đầy tóc bạc dưới gốc cây lòng nóng như lửa đốt vội vã khuyên can:

“Ôi, tiểu tổ tông của ta ơi, xin ngài thương cho, an phận chút, hôm qua người mới đá đổ bình được trong điện Thần được, cha người mới vừa vào điện, đã truy ra rồi...”

“Nguy a, làm thế nào giờ? Bà bà, ta thực sự không cố ý a, ta thấy ông già trong điện Thần được cả ngày bên cạnh cái hỏa lò bị chẳng đó, ta sợ ông ấy chán chết nên mới cùng ông chơi trốn tìm a, ai biết đâu nó lại... lại ...”

“Bà bà biết, bà bà biết, tam hoàng tử của chúng ta bụng dạ thiện lương, là đứa nhỏ ngoan, chẳng qua hai vị Lang đế mấy ngày nay tính tình rất nóng nảy, người chớ chọc giận bọn họ.”

“Hi, bà bà, ta biết vì sao mấy bữa nay cha mỗi chút mỗi phát hỏa nà”

“Ác, vì sao?”

“Bởi vì cha bị mẩu thân phạt ngủ sàn nhà, không được lên giường! Ha ha...” Lỗi Lỗi nghĩ đến hình ảnh hai người cha cao to uy nghiêm kéo nhều năn nỉ cầu mẩu thân để họ được lên giường quả là không nhịn được mà ôm bụng cười to.

“A? Thật vậy sao?? Ha ha...”

Lang bà bà là vú em của hai vị Lang đế, từ trước đến nay vô cùng thấu hiểu tính cách tùy hứng làm bậy của hai người bọn họ, không ngờ giờ Lang hậu lại có bản lĩnh lớn đến thế, đem hai tên nhóc phóng đảng không kiềm chế nổi quần thúc đến thuần phục, quả là vừa bội phục vừa buồn cười.

“Mẫu thân của người trông vậy mà lại là một người rất tài giỏi, từ khi lên hậu vị đến nay, quả thực làm rất nhiều việc có lợi cho dân, còn cực lực hòa giải tranh chấp giữa hai giới thần, ma. Làm bách tính kính yêu vô cùng, bây giờ mấy ngày hôm nay các Đế vương đều muốn được tiếp kiến hần đó!”

“Đúng vậy, mẹ của ta vốn rất là giỏi, nhìn là biết, ta a, coi vậy mà kế thừa A, nguy a, cha tới!”

Lỗi Lỗi thấy hai người cha từ xa đi tới, sợ đến té rớt khỏi cành cây.

“Chết thôi, Lang đế nhìn có vẻ đang nổi giận đùng đùng, chắc chắn chuyện lộ rồi, tam hoàng tử, người chạy mau, bà bà đi ngăn cha người lại.”

“Cảm tạ bà bà!” Lỗi Lỗi lao tới hôn một cái trên mặt lang bà bà đáng yêu: “Bà bà, ta đi trước đây!”

Thấy tam hoàng tử cụp đuôi chạy mất, đáng chạy ù té thực hoạt kê, lang bà bà yêu thương lắc đầu cười.

Đứa nhỏ bướng bỉnh đáng yêu này, tương lai không biết còn gây ra bao nhiêu họa nữa đây.

“Bà bà! Lãng Tiểu Lỗi đâu?” Lãng Kỳ nổi giận dùng dùng chạy tới.

“Ta không thấy a!”

“Bà bà, người đừng che giấu cho cái tên tiểu quỷ đó, ta và Kỳ vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hắc mã.” Lãng Hoàng nhíu mày.

“Ai nha, bà già này lớn tuổi rồi, thị lực càng ngày càng kém, ta quả là chẳng nhìn thấy gì.” Lang bà bà dụi mắt, ra sức làm bộ vô tội.

Hai huynh đệ không khỏi vừa tức vừa buồn cười, chiều này chẳng phải ngày trước bà bà vẫn xài để che giấu giùm bọn hắc trước mặt phụ vương sao

Ai, thực sự là phong thủy chuyển dời, hiện tại đến lượt bọn họ làm cha, đuổi theo nhi tử chạy khắp nơi.

Hoàn toàn không để ý phương hướng, Lãng Tiểu Lỗi liều lĩnh đâm quàng đâm xiên, cuống cuống chạy trốn, nhưng pháp lực của hắc yếu ớt, chạy được một quãng đã hào hào hển hển thở không ra hơi.

Mấy ngày nay thừa dịp cha bị phạt ngủ sà nhà, hắc đều nằm lì trên giường mẫu thân, hại cha hắc nổi giận dùng dùng, hận đến nghiến răng.

Hôm nay thù mới hận cũ, lần này mà bị cha bắt được, khẳng định là sẽ bị lột da a! Lãng Tiểu Lỗi vò đầu bứt tai tự than thở.

A, phía trước có một sơn động, chui vô đó núp cái đã.

Ngay lúc Lãng Tiểu Lỗi chuẩn bị tiến vào sơn động thì phía sau truyền đến một tiếng thét lớn...

“Tiểu Lỗi.. không được vào đó!”

Thăm rồi thăm rồi, cha đuổi tới a!

Lãng Tiểu Lỗi vừa nghe tiếng đã cuống chân chui tót vào sơn động tối đen như mực...

“Grào!!”

Lãng Tiểu Lỗi căn bản chưa kịp đứng vững, một tiếng gầm lớn đã khiến hắc chấn động đến ù tai hoa mắt, liền theo sau thân thể bị một bóng đen cao lớn nặng nề xô tới đẩy ngã nhào xuống đất

“Ai nha đau quá”

Đầu của Lãng Tiểu Lỗi đụng vào nền đất, đau đến mắt nẩy đom đóm.

“Đồ mắt mù hồn đản nào dám xông vào Bản vương tử?!” Lãng Tiểu Lỗi tức giận mở mắt gào ầm lên.

“Oa oa oa”

Đây là cái gì a?! Vừa nhìn ra con thú khổng lồ trên người mình, Lãng Tiểu Lỗi lập tức thét lên kinh hãi.

Đầu tiên đập vào mắt là một đôi mắt đen tối thăm thẳm, đầu “nó” cúi xuống nhìn hắc, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm đến bất khả xâm phạm.

“Uy, người nặng lắm đó, đè ta đau quá a, có thể để ta đứng lên được không?”

Cự thú không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn hắc.

“Xin lỗi a, ta không cố ý xông vào nhà người đâu, người đừng giận.” Tiểu Lỗi chớp mắt mấy cái, bày ra chiêu làm nũng vô cùng lợi hại của mình.

Ai ngờ đầu cái tên đen thui đến óng ánh, nhìn không ra thứ quái thú gì này vẫn chẳng thèm để ý đến lời hắc, hoàn toàn không có cử động gì tỏ ý muốn buông ra.

Này quả là cổ tình chọc giận tam hoàng tử cao ngạo (?) của chúng ta rồi.

“Này, ta đã xin lỗi ngươi rồi, ngươi còn muốn gì nữa? Bản vương ra lệnh cho ngươi lập tức buông ra!”

“Tiểu Lỗi! Không được vô lễ!” Lãng Hoàng và Lãng Kỳ đột nhiên xuất hiện ở cửa động, vẻ mặt lo lắng.

“Ma thú quân, Trầm là Lang đế mới đăng cơ, tiểu nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, tuyệt đối không có ý mạo phạm, càng không có ý cướp đoạt “huyết bảo”, xin ngài giơ cao đánh khẽ, thả hắn đi cho.” Lãng Hoàng thập phần lễ độ nói.

A, thì ra đây là ma thú mà cha trước đây nhắc đến a. Lãng Tiểu Lỗi hiểu kỳ nhìn lại.

Cự thú màu đen ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hai vị Lang đế tôn quý, tuyệt không sợ hãi, vẫn dè trên người Tiểu Lỗi như cũ, không hề nhúc nhích.

“Bất kể là ai, đã vào động sẽ phải chết.”

Lãng Tiểu Lỗi lần đầu tiên nghe quái thú ghê tởm mở miệng ra nói, giọng nói trầm thấp vô cùng, dễ nghe đến đáng ngạc nhiên, khiến hắn không nhận được muốn nghe thêm nữa.

“Hừ, ngươi muốn ta chết, thì ta phải chết sao? Ngươi cho ngươi là ai a?”

Ma thú lạnh lùng nhìn đứa nhóc dưới thân, tựa hồ như chẳng đáng mở miệng đáp.

Lãng Tiểu Lỗi nhìn hắn không nói lời nào lại càng nóng nảy, mắng văng lên:

“Cái đồ đen thù lù quái dị này! Có bản lĩnh thì đấu thì đấu tay đôi với ta a!”

“Tiểu Lỗi, cầm miệng cho ta!”

Thấy đứa con ngu ngốc không biết sống chết trên chọc tên ma thú hung bạo, Lãng Hoàng và Lãng Kỳ sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Trăm ngàn năm qua, không đếm nổi đã có bao nhiêu lang vì mơ được “huyết bảo” mà chết trước móng vuốt của ma thú, hai huynh đệ họ trước đây cùng liên thủ miễn cưỡng lắm mới lấy thủ hòa, hiện tại con trai lại đang trong tay hắn, rõ ràng là chưa đấu đã thua trắng rồi.

“Kỳ, không được, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu Tiểu Lỗi ra, bằng không cứ thế này cả ba chúng ta cùng bỏ mạng ở nơi này mất.”

“Được, ta tới trước dụ hắn chú ý, ca ca từ phía sau lên.”

“Cứ như thế đi!”

Hai vị Lang đế dừng mãnh cực kì ăn ý bắt đầu tấn công, sơn động tối đen dày đặc sát khí

“Ồ... đừng mà đừng đánh nhau mà ”

Nhìn hai người cha liều mạng cứu được mình ra rồi quăng qua một bên, sau đó tiếp tục giao đấu với ma thú, Lãng Tiểu Lỗi òa khóc.

Ma thú trên người chốc lát xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng hắn tựa như không hề đau đớn tiếp tục nhào tới.

Tên ma thú này đánh mãi không ngã gục, lại như pháp lực càng lúc càng dồi dào, thực sự khiến hai vị Lang đế đau đầu không ngớt.

“Tiểu Lỗi, chạy đi!”

“Không, Tiểu Lỗi không bỏ cha lại được!” Con mắt tròn xoe của Tiểu Lỗi đã khóc đến đỏ hoe.

“Ngu ngốc! Ngươi muốn xem cha ngươi muốn chết ở đây sao? Nhanh đi gọi mẫu thân ngươi kêu ngự lâm quân đến!”

Lãng Hoàng và Lãng Kỳ không sợ bị mắng là lấy nhiều hiếp ít, họ còn muốn cùng lão bà yêu thương bình an mãi mãi sống bên nhau, đâu có lý nào phải bỏ mạng trong sơn động âm u tăm tối này.

“Ác, được được, ta đi!”

Tiểu Lỗi nhanh chóng chạy ra cửa động, không biết vì sao đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn ma thú

“Ngu ngốc! Không được quay đầu! Mau đi!”

Tiểu Lỗi bị mắng đến rứt đầu, không dám suy nghĩ nhiều, vội vã chạy đi.

Chạy đến cả người mướt mồ hôi, trong đầu toàn là hình ảnh tranh đấu kịch liệt vừa rồi.

Không sao đâu.. cha sẽ không sao đâu...

Hắn... hắn sẽ không sao chứ...

Ngu ngốc, vì sao mình lại lo lắng cho cái tên quái thú ghê tởm kia a?

Tiểu Lỗi thấy đầu óc mình đã muốn lộn xộn, lại cố sống cố chết chạy về cung...

Vận dụng pháp lực ít ỏi đáng thương, vất vả lắm mới trở lại Lang thần cung, Lãng Tiểu Lỗi cuống đến độ khóc òa.

“Mẹ, mau tới! Cha gặp chuyện rồi!”

“Cái gì?!” Lê Diệu Phong nghe thoáng qua đã từ nội điện phi ra.

“Tiểu Lỗi, chuyện gì xảy ra? Nói cho rõ!”

“Ô... đều là ta không tốt... đi lạc vào cái sơn động kia, cha vì cứu ta mà đánh nhau với cái tên ma thú đó! Mẫu thân, mau dẫn ngự lâm quân tới cứu cha!”

“Tam hoàng tử nói có phải là cái ma thú trông coi “huyết bảo” không?” Phó tướng quân Cát Trát sốt ruột hỏi.

“Ô... chính là hắn...”

“Trời ơi!” Mọi người nghe vậy một trận kinh hô.

“Việc này không thể chậm trễ! Cát Trát người... người...” Lê Diệu Phong chợt nhận ra mình không khống chế được run rẩy, vội vã bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay mình:

“Người dẫn theo ngự lâm quân lập tức theo ta xuất phát cứu giá!”

“Tuân mệnh!”

“Mẹ, ta cũng muốn đi!” Tiểu Lỗi khóc lóc đòi theo.

“Không được! Người ở trong cung cho ta, không được đi đâu!”

Đoàn người nóng lòng như lửa đốt, vội vã chạy đi tiếp cứu, nhưng chung quy vẫn chậm một bước—

Lê Diệu Phong vừa đến nơi chợt nghe bang bang hai tiếng nặng nề, liền tiếp sau là hai tiếng rên đau đớn truyền ra từ trong động...

Hai bóng đen chớp mắt từ trong động bay ra, Lê Diệu Phong ngưng mắt nhìn, sợ đến hồn phi phách tán, lập tức nhảy về phía trước, giơ tay ra đón lấy hai người vào lòng –

“Phong... người đến rồi...” Lãng Hoàng và Lãng Kỳ một mỗi mở mắt nhìn về phía người yêu.

“Các người bị thương ở đâu? Mau nói cho ta biết!” Lê Diệu Phong tim đau như dao cắt, đã hầu như khóc rống lên.

“Không sao... chúng ta không sao...Phong... đừng lo...”

Hai vị Lang đế tuy liều mạng an ủi người trong lòng đang lệ rơi đầy mặt, nhưng máu tươi liên tục trào ra từ khóe miệng chỉ làm Lê Diệu Phong càng nhìn càng đau lòng.

“Ngự y, mau gọi ngự y đến!”

Mấy ngự y vội vã tới cấp cứu cho hai vị Lang đế, nhưng xuất huyết ồ ạt đã không sao cầm được.

“Vì sao, vì sao bọn họ uống nhiều thuốc như vậy rồi mà vẫn chảy máu? Các người mau nghĩ cách xem!”

“Khởi bẩm Lang hậu, hai vị Lang đế bị thương vào tâm mạch, không thuốc nào cầm được, duy nhất chỉ có “thiên thủy” mới dùng được thôi ạ.”

Lê Diệu Phong đi tới thần giới một thời gian cũng biết mỗi lang đều có một bình nước suối bản mệnh, nghĩ bọn họ được cứu rồi, lập tức nín khóc mỉm cười.

“Hoàng, Kỳ, các người mau lấy “thiên thủy” ra dùng đi!”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ nghe vậy không khỏi cười khở.

“Không còn... thiên thủy sớm đã không còn...”

“Cái gì?! Không còn... sao lại không còn?” Lê Diệu Phong cả kinh kêu to.

“Nói mau! Các người nói mau!”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ nào muốn Phong tự trách mình, chết cũng không chịu nói ra chuyện lúc Phong khó sinh đã mang hết “thiên thủy” dùng cho hắn.

Thấy hai người vẻ mặt khó nói, Lê Diệu Phong trong đầu chợt lóe lên —

Phong... đây là thiên thủy Đàng Cách Lý ban cho, là dùng để cứu người, người mau uống đi ...

Chờ đã! Lê nào... lê nào thứ ta uống lúc đó lại là...

“Không!!” Lê Diệu Phong đột nhiên thất thanh khóc lớn, gắt gao ôm hai người vào lòng...

“Không phải các người đưa cho ta uống sao? Vì sao... các người vì sao ngốc như vậy!”

“Phong, đừng khóc... chúng ta... chúng ta không hối hận... Nếu cho làm lại một lần nữa, chúng ta cũng không do dự đem thiên thủy cho người... bởi tính mạng của người quan trọng hơn hai chúng ta...”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ nói xong lặng lẽ nhắm hai mắt lại...

“Không được! Không được chết! Không được rời xa ta.. Hoàng... Kỳ...”

“Ta thừa nhận... ta yêu các người... ta rất yêu các người! Các người đều không phải muốn nghe ta tự nói ra sao? Ta nói! Ta nói cho các người nghe, chỉ cần các người sống lại, ta ngày nào cũng nói cho các người nghe!”

“Ta yêu các người... ta yêu các người... ta van các người... đừng chết ... đừng chết mà..”

hoạt kê: mắc cười:”>

ngỉ lẽ ngon lành hêm các tình iêu:”>

21. Chương 21: Võ Thanh

“Phong, ta muốn người dứt thuốc! Nếu không ta không uống đâu.”

“Phong, ta cũng muốn người dứt thuốc!”

“Được được, các người đó, thực còn quá con nít.” Phong yêu thương tự tay dứt thuốc và tận miệng hai người.

“Hắc hắc, Phong thực dịu dàng a... Thịnh thoảng bị thương cũng không đến nỗi tệ.”

“Hắc hắc, ca ca nói rất đúng, Phong bây giờ đối với chúng ta quả thực rất ngoan ngoãn phục tùng a, sớm biết như vậy, chúng ta nên tự chém cho mình dăm mười phát.”

“Hay hay.”

“Các người cầm miệng cho ta!”

Lê Diệu Phong nghe vậy nổi giận đùng đùng, lập tức đập trên đầu mỗi người một cái thật mạnh.

Hai cái tên ngu ngốc này có biết lúc đó hấn cuống đến thế nào không!

Kỳ thực từ cái ngày hôm đó, hai người bọn họ liền hôn mê tròn mười ngày không tỉnh lại...

Các ngự y bó tay không có biện pháp.

Lê Diệu Phong hầu như khóc hết nước mắt cho cả đời này rồi.

Đến ngày cuối cùng, nhìn dấu hiệu sinh mệnh trên hai người bọn họ dần dần biến mất, nước mắt cứ tưởng đã khóc đến khô từ lâu lại lần nữa chảy ra...

Đến khi thứ mà Lê Diệu Phong cứ tưởng là “nước mắt” rơi xuống môi bọn họ, lấm tẩm thành những dấu đỏ tươi, hấn mới phát hiện ra mình đã bất tri bất giác khóc ra máu –

Nếu như các người phải đi... Hãy mang ta đi cùng...

Lê Diệu Phong kể bên tai họ nhẹ nhàng nói.

Các người yêu ta như vậy, không có ta bên cạnh, thế giới của các người sẽ cô đơn lắm...

Yên tâm, ba đứa con đã được dặn dò chăm sóc cẩn thận, phụ hoàng và mẫu hậu sau này sẽ thay ta nuôi dạy họ lớn lên...

Ngay lúc hấn chuẩn bị tự đoạn tâm mạch thì...

Kỳ tích xảy ra.

Hai người từ lâu đã mất đi sinh mệnh đột nhiên mở mắt.

Hấn kinh hỉ khóc gọi ngự y, không một ai không kêu thán kỳ tích đến rồi.

Vốn dĩ mọi người không sao hiểu nổi sự việc xảy ra, nhưng sau khi các ngự y nỗ lực nghiên cứu, rốt cục tìm được nguyên nhân bọn họ tỉnh lại.

“Lang hậu, máu của ngài có chứa năng lượng “thiên thủy” cùng “huyết bảo”, trân quý dị thường, không ai có thể có, thật sự là kì được cứu mạng a!”

Lê Diệu Phong vừa nghe vậy lập tức mừng rỡ, không để ý lời khuyên can của mọi người nhanh chóng cắt cổ tay lấy máu cho bọn hấn uống.

Bất quá cái lúc ấy qua rồi, hấn cũng không nguyện nói cho hai cái tên động chút là vênh váo đắc ý này.

Nếu như để cho bọn họ biết mình vì bọn họ mà chảy ra một lu nước mắt, còn định tìm cái chết, bọn họ còn không cười lên đầu hấn sao.

“Kỳ quái, Phong, ta và ca ca nghĩ đến phá đầu cũng không hiểu vì sao chúng ta không chết? Người biết nguyên nhân không?” Lăng Kỳ chớp chớp mắt, hiểu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, Phong, người biết không nói cho chúng ta đi.”

“Nguyên nhân? Nguyên nhân đơn giản a, các người chưa từng nghe câu “người tốt không trường thọ, tai họa sống ngàn năm” sao?” Lê Diệu Phong châm chọc nói.

“Không phải đâu... ta hình như nghe có người bên ta vừa khóc vừa nói, ta yêu các người, ta rất yêu các người, ta van các người đừng có chết!”

“Đúng a đúng a, ta cũng nghe có người nói, nếu như các người phải đi, mang ta đi cùng Sau đó còn khóc lóc lu loa, thực sự làm ta cảm động đến chút nữa nhảy dựng từ trên giường xuống!”

“Ha ha, ta cũng vậy a!”

“Giỏi... các người” Nghe xong Lê Diệu Phong vừa thẹn vừa tức, hận đến run cả người, ba một tiếng đem hai chén thuốc đầy ụp xuống đầu bọn họ.

“Từ hôm nay trở đi, tiếp tục ngủ sà nhà cho ta!”

“Oa đừng mà! Đừng mà! Phong, chúng ta sai rồi! Chúng ta sai rồi!”

“Phong, xin người thương xót đi mà, tha thứ cho chúng ta đi, chúng ta tự sát cho mình mấy cái được không?”

Hai tiểu lang nghe trộm ngoài cửa nghe đến đó chút nữa ủa nhau ngã lăn ra đất.

“Hi, cha lại bị phạt ngủ sà nhà rồi, cha không ngoan.” Anh cả Tuấn Tuấn hi hi cười chọc cha mình.

“Không được nói thế, dám nói xấu cha nữa coi chừng ta đánh người.” Tiểu Vân tức giận trừng mắt với hắn.

“Ề ề, thì coi như ta chưa nói.” Tuấn Tuấn còn chưa đại chọc vô bà cô siêu cấp sùng bái cha này.

“À nà, sao không thấy Tiểu Lỗi đâu?”

“Không biết a, nó mấy bữa nay cứ nhằm lúc tụi mình không để ý là chạy đâu mất tiêu, về tra mãi cũng không chịu nói, kỳ ghê gớm a”

“Từ bữa gây ra đại họa hại cha suýt chút nữa mất mạng, nó vẫn ử rữ hoài nà, thôi tụi mình phải thông cảm cho nó na, để nó ra ngoài dạo dạo cho mát mẻ chút xíu cũng được a.”

Tuấn Tuấn là lang tiểu công, tự cho rằng mình cũng hiểu nhân tình thế thái.

“Đi ra ngoài dạo dạo thì không sao, chỉ sợ nó lại đụng trúng mấy con quái thú thì thê thảm rồi.”

Chuyện lần trước khiến cho Vân Vân vẫn còn khiếp sợ.

“Đời nào nó ngu vậy chứ a...”

Lãng Tiểu Lỗi thực sự nghĩ mình quá là ngốc.

Lén lút chui vào cái sơn động mà mọi người đều e sợ tránh xa.

Lãng Tiểu Lỗi lần thứ hai trong lòng thầm mắng chính mình.

Ngủ ngốc, người rớt cuộc là muốn làm cái gì?

Lẽ nào người không biết cái tên ma thú hung bạo này thiếu chút nữa là hung thủ hại chết cha người sao?

Người vì sao còn muốn đến thăm hắn?

Mặc dù không hiểu vì sao một ngày một đêm không đến nhìn hắn, ngực sẽ không thoải mái trong lòng, Lãng Tiểu Lỗi mỗi ngày đều lén lén chạy đi.

Đem chân dê đã được nấu cùng với nước suối thơm ngọt đặt ở cửa động, lại đặt bên cạnh túi thuốc mới trộm được trong thần dược điện, Lãng Tiểu Lỗi như mấy ngày trước ngồi ngoan ngoãn chờ đợi.

Đến khi thấy ma thú lê một chân bị thương từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, Lãng Tiểu Lỗi mới hưng phấn đứng bật dậy.

“Mau tới ăn! Đây là chân dê mà ta đã đặc biệt mang tới đó, đầu bếp của Lang thần cung hầm chân dê là ăn ngon nhất a! Còn có, người bị thương, ta không biết làm sao bây giờ, đành phải đem một ít thuốc đến, ta giúp người băng bó có được không?”

Lãng Tiểu Lỗi tự cho rằng mình cười phi thường đáng yêu, nhưng tiếc là cái tên ma thú kia có mắt như không, không nhìn hắn cái nào, chỉ cúi đầu liếm liếm vết thương trên chân.

Lãng Tiểu Lỗi thấy thế viên mặt đỏ lên:

“Người sao lại không để ý đến ta? Ta trông xấu lắm sao?”

Không ngờ lần này cái tên ma thú tiếc lời như vàng lại mở miệng:

“Người không xấu.”

“Hi, ta đâu chỉ không xấu, tất cả mọi người đều nói ta là lang bảo bảo đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất Lang thần giới nha.” Tiểu Lỗi ngửa cổ nhìn ma thú to lớn trước mặt đắc ý nói.

“Nhưng người rất ồn.”

Không ngờ Tiểu Lỗi khả ái đắc ý chưa được một giây đã bị cái tên quái thú đáng chết này tạt cho một gáo nước lạnh!

“Người thật quá đáng! Ta thương người, ta đồng tình với người mới đến xem người thế nào, người nghĩ rằng ta thích đến chắc? Người đừng có mơ!” Tiểu Lỗi khóc chạy ra ngoài.

Nhưng chạy được một hồi, hần lại xoay người chạy lại:

“Ta nói cho người biết, mấy thứ ta mang đến đều có độc, nếu như người không muốn chết đừng có ăn!”

Nói xong, Lãng Tiểu Lỗi vừa khóc vừa chạy đi.

Ma thú nhìn theo cái tên nhóc con kì quái một hồi, không thèm liếc đến mấy thứ hần mang đến, ngáp nhẹ một cái, cúi đầu ngủ tiếp.

Đáng ghét! Quái thú chết tiệt! Quái thú thối! Sau này đánh chết ta cũng không thèm tới coi người nữa!

Lãng Tiểu Lỗi vừa sử dụng phép thuật của Lang thần làm cây cối hoa cỏ trong cung ngã nghiêng, vừa dụi mắt khóc, trong lòng lớn tiếng chửi rủa.

“Tiểu Lỗi, con đang làm cái gì vậy?”

Lãng Tiểu Lỗi bị giọng nói quen thuộc này dọa cho chết khiếp, vội vã quệt nước mắt, xoay người cười một cái thật tươi.

“Mẫu thân, không có gì a, ta đang luyện pháp lực.”

“Làm càn, Thượng Thiên có đức hiếu sinh, luyện pháp lực thế nào mà tất cả cây cối trong cung đều gãy đổ, con làm bậy quá rồi!” Lê Diệu Phong không hài lòng trách cứ.

Ba đứa con, chỉ có đứa nhỏ này làm hần thực đau đầu, cả ngày gây ra rắc rối, nhất là lần trước chui vô ma động, thiếu chút nữa hại cha hần uống cả tỉnh mệnh.

Hần từ nhỏ kiểm chế nghiêm khắc, làm việc rất có nề nếp, không ngờ đứa con mình sinh ra lại tùy hứng làm bậy.

Hừ, nghĩ tới nghĩ lui, chắc chắn là vì gien di truyền của hai tên kia xấu xí bậy bạ.

Không được, để tránh tam hoàng tử sau này lại gây sự, hần nhất định phải dạy dỗ thật nghiêm.

“Tiểu Lỗi, lần trước con gây ra đại họa, ta phạt con chép tam tự kinh, đã xong chưa?”

“Ân... cái này...”

Ô... mẹ a, ta là lang, không phải là người, lang chúng ta không thích cũng không giỏi viết chữ, người bắt ta viết làm gì a?

Huống chi mấy ngày nay đều chạy đi xem cái tên ma thú không biết tốt xấu kia, căn bản không có thời gian viết, người đừng ép ta nữa.

Bất quá đó là mấy lời độc thoại nội tâm, đánh chết hần cũng không có dũng khí trước mặt mẫu thân vô hạn quyền uy tại thần giới này nói ra mồm.

Thấy mắt con mình đảo tới đảo lui, Lê Diệu Phong lạnh lùng cười:

“Hừ, chưa viết sao? Có muốn ta phạt người viết luận ngữ một trăm lần không?”

“Đừng mà! Con làm con làm mà!”

Lãng Tiểu Lỗi khóc mếu đáp.

Ánh trăng mờ lờ treo ngoài cửa sổ, tựa như gần như ngay trước mắt.

Buổi tối, Lang để một nhà sáu người tề tụ dùng bữa, Lê Diệu Phong không quên hỏi bài tập con mình.

“Tiểu Lỗi, chép xong sách chưa?”

“Chép xong rồi ạ.”

“Tốt, còn một việc, ta nghe ca ca và tỷ tỷ con nói gần đây con luôn chạy ra ngoài, đi đâu vậy?”

“A? Không có không có, con đi quanh cung điện dạo dạo, không có đi đâu xa a. Ca ca cùng tỷ tỷ quá là lo xa.”

Đáng ghét, hai tên “gian tế” các người, nhớ mặt ta nha! Còn dám lên mặt mẫu thân, xem ta chinh các người thế nào!

Lăng Tiểu Lỗi hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

“Được rồi được rồi, lúc ăn tập trung, đừng nói mấy chuyện này nữa.”

“Không sai, sẽ hại bao tử a.”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ thấy hoàng hậu yêu mến của mình nể mặt, vội vã vươn hai móng vuốt sói một trái một phải sờ tới sờ lui trên đùi hắn.

Muốn chết!

Lê Diệu Phong không chút lưu tình mà tát hai cái xuống dưới

“Ôi” Hai vị lang đế tôn quý thật mất mặt hét toáng lên.

“Cha, hai người làm sao vậy?” Vân Vân quan tâm hỏi.

“Hắc hắc.” Lăng Hoàng và Lăng Kỳ chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

Ô... xem ra Phong yêu dấu của bọn họ còn lâu mới nguôi giận a, cứ tiếp tục như thế này, bọn họ phải ngủ sắn vài ngày nữa, không được, bọn họ phải mau nghĩ ra biện pháp.

“Ta biết rồi, cha, có phải vết thương của hai người đau không?” Vân Vân lo lắng.

Vết thương? Hai huynh đệ rất ăn ý liếc nhau.

“Đúng, vết thương của chúng ta rất là đau a!”

Hai huynh đệ cẩn thận xem xét biểu tình của Phong, phát hiện ra hắn hoàn toàn thờ ơ, không khỏi chán nản đến chút nữa cầm bát cơm đập vỡ.

“Đáng ghét, đều là do cái tên ma thú chết tiệt kia làm hại cha, cha, ta thay các người đi giết hắn!”

Tuấn Tuấn nắm chặt nắm tay, xung phong nói.

“Không được! Không được giết!” Tiểu Lỗi đột nhiên kích động từ ghế nhảy dựng lên, thiếu chút nữa mang bát cơm ném đi luôn.

“Tiểu Lỗi, người điên à? Sao kích động vậy?” Tuấn Tuấn bị dọa đến giật cả mình.

Tiểu Lỗi nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của cả nhà, không khỏi toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Ta... ta thấy mẹ nói rằng Thượng Thiên có đức hiếu sinh, vì vậy ra... ta...”

“Tiểu Lỗi, người nói sai rồi, cha không có đi chọc cái tên ma thú kia, hắn lại không chút lưu tình muốn giết cha, cái loại ma thú hung ác đó giết đi cũng coi như là vì dân trừ hại a, sai chỗ nào?” Tuấn Tuấn tiếp tục giảng giải cho đệ đệ.

“Đúng đúng, ca ca nói đúng!” Vân Vân hiếm khi giơ tay tán thành như thế này.

“Sai! Sai! Dù thế nào các người nói cũng sai! Ô.. ta ghét các người!”

Tiểu Lỗi đột nhiên khóc chạy ra ngoài.

Vân Vân cùng Tuấn Tuấn nhất thời há hốc mồm tại chỗ.

Lê Diệu Phong nhìn theo hướng Tiểu Lỗi chạy đi, có chút đăm chiêu trầm mặc.

Ngay lúc bầu không khí quý dị đến tột đỉnh thì

“A a phiền chết được! Ca, ta mặc kệ, không chịu thì phải cương thôi!” Kỳ đột nhiên đứng dậy kêu to.

“Hi, ca ca cũng đang có cái ý này.” Lăng Hoàng cười cười phát tay.

“Tiểu Tuấn, Tiểu Vân, các người cứ từ từ ăn đi, cha cùng mẹ các người có chút việc phải thương lượng, về phòng trước.”

“Ai có việc phải bàn bạc với các người A buông! Hồn đản! Mau buông ta xuống!”

Trong nháy mắt, hai đứa con trợn mắt há mồm đáng thương tròn mắt nhìn mẫu thân bị hai người cha tựa như thổ phỉ cướp đi!

...

“Hạnh ân... các người... các người cho cái gì vào... nóng quá... A a... mông ta như sắp tan chảy ra rồi... ai tới cứu mạng a... Ngô ân...”

Tiếng rên rỉ *** loạn không ngừng từ miệng mỹ nhân thoát ra, Lang hậu ở trước mặt mọi người uy nghiêm không gì sánh được trong lòng hai Lang để đang không khác gì một mẫu thú phát tình.

“Phong, thích không? Đổ vào mông người thứ thuốc này là có nguyên nhân a, thần dược điện vất vả lắm mới tinh luyện ra đó.” Lăng Kỳ cười thập phần tà ác.

“Hắc hắc, thuốc này là chuyên dành cho người khẩu thị tâm phi như Phong dùng đó, tên nó là “xuân dược nói là thật”, tên như ý nghĩa a, nếu đổ vào tiểu huyết của người, tiểu huyết của người sẽ thành thật nói ra tâm tình của chủ nó a.” Lăng Hoàng nói rõ thêm một chút.

“Không sai, nếu như đổ thuốc vào, tiểu huyết sẽ trở nên ngứa ngáy khó chịu, nhìn nó là biết Phong đang rất thèm khát chúng ta, ngược lại, nếu hoàn toàn không nhúc nhích động tĩnh gì, nghĩa là Phong căn bản không yêu chúng ta nữa.”

“Kỳ, vậy người nghĩ Phong yêu chúng ta không?”

“Đương nhiên a, yêu chết đi được ấy chứ! Không tin, ca, người xem, tiểu huyết cùng nhục bồng của Phong đều chảy ròng ròng *** thủy này, hắc hắc...”

“Không sai, đều sắp nước lụt thành sông rồi, ha ha...”

“Không được cười... các người thật xấu... mau... mau tới chạm vào ta... ngứa quá... ngứa quá a... Ô...”

Ngứa ngứa từng cơn trầm trọng từ tiểu huyết xông đến từng góc ngách thân thể, Lê Diệu Phong rên khóc không ngừng tự xoa vuốt toàn thân, nhưng vẫn không sao thỏa mãn được thân thể rối loạn.

“Hắc hắc, Phong, sờ sờ thôi sao ăn thua a?”

“Không sai, chỗ đó của người thực sự đã ngứa đến điên rồi, có phải cái tiểu lăng huyết này không?”

Hai sắc lang đem hai chân Phong mở rộng, tiểu huyết đói khát nhúc nhích không chút nào che giấu hiện ra trước mắt, nhưng hai người chỉ khoanh tay đứng nhìn, chạm cũng không chạm.

“A a... tiểu lăng huyết ngứa lắm a!” Phong không chút nào e thẹn lớn tiếng khóc:

“Ô... đừng hành hạ ta nữa! Hoàng... Kỳ... van cầu các người mau vào a”

“Hừ, Phong, chúng ta bây giờ sao đây? Trước giờ đều không phải bảo chúng ta ngủ sà nhà sao?” Lăng Hoàng bất mãn nói.

“Ô... ta sai rồi... đừng giận mà...” Phong lấy lòng liếm lên môi hần.

“Còn ta thì sao, Phong?” Kỳ không hài lòng bĩu môi.

“Ân... người cũng đừng giận ta nữa được không?” Phong cũng quay đầu hôn lên môi hần không ngừng.

Dáng vẻ nịnh nọt của người trong lòng làm hai sắc lang tổn thương nhiều ngày lập tức chuyển biến tốt hẳn.

“Được rồi, Kỳ, xem ra lão bà của chúng ta thành thực nhận sai rồi, chúng ta sẽ tha thứ cho hắn nha.”

“Hi, ta muốn Phong hôm nay chủ động đến, ta mới tha thứ hắn.”

“Phong, nghe thấy chứ? Còn chờ gì nữa?”

Lăng Hoàng xấu xa cười, lập tức đem Phong đến hướng đệ đệ đang nằm trên giường, giường cở cao đến tận trời.

“Hanh ân... ta muốn... ta muốn a...”

Lê Diệu Phong dục hỏa đốt người liễu lĩnh cười trên người thiếu niên, cầm nhục bồng nóng đến dọa người của hắn, để ở huyết khẩu ngứa ngáy của mình, dùng tiểu huyết vừa chặt vừa nhỏ điên cuồng mà chà xát tính khí thô to

“Sách, Lang hậu *** đang này, nào, cái miệng phía trên cũng đừng nhàn rồi, đến đây hút đại nhục bồng của lão công!” Lăng Hoàng nắm tóc lão bà, đưa hung khí đã sắp nổ tung hung hăng nhét vào miệng nhỏ nhắn của hắn.

“Hanh ân...” Hai cái miệng nhỏ nhắn trên dưới đều bị triệt để công chiếm Lê Diệu Phong sướng khoái đến run run, càng thêm ra sức lấy lòng bọn họ...

Ba người chăm chú dây dưa, cả gian phòng đều tràn đầy tiếng rên rỉ *** loạn.

Nhục bồng của Lăng Hoàng bị hút đến run run, hắn nhìn lão bà âu yếm trong miệng ngậm đầy nhục bồng, vẻ mặt *** tao vô cùng, nội tâm dâng trào, quyết định bắn trước cho hắn ném thử.

“Ta muốn bắn cho người, bảo bối”

“Ừm.. không cơ”

Không ngờ người trong lòng một hơi nhả nhục bồng của hắn ra

“Chết tiệt, mau ngậm vào.” Lăng Hoàng sốt ruột nói.

“Không, ta muốn người bắn ở bên trong cơ”

Bằng sơn mỹ nhân trước nay luôn cao ngạo lại hạ thấp thân thể, chủ động mở rộng miệng đã nhồi cứng một cây nhục bồng, ánh mắt mê mị như tơ nhìn hắn

Hai sắc lang thân kinh bách chiến vừa nhìn thấy máu mũi đã cuồng phun, thiếu chút nữa bắn ra.

“Ô... Ca, có phải chúng ta đã dạy ra một đại yêu tinh rồi không?”

“Mẹ nó, Phong thực sự là *** đang đến không chịu nổi! Ngày hôm nay không đem hắn làm đến xuống giường không được, hai người chúng ta thật không đáng mặt Lang thân.”

“Đúng, ca, người mau vào, chúng ta kê vai chiến đấu, hung hăng thao tử hắn!”

Lăng Hoàng tà tà cười, đột nhiên biến về thân sói, đem đại nhục bồng của dã thú không chút lưu tình hung hăng chọc vào...

“Ô a a a”

Một người một sói hai đại nhục bồng thao kiên *** loạn tiểu huyết, mỗi lần xuống đều đánh mạnh vào điểm chết người tận sâu trong, sướng khoái mãnh liệt khiến Lê Diệu Phong rơi vào trạng thái điên cuồng, càng không ngừng phát ra tiếng rên khóc tiêu hồn

“Ô thích chết ta mất... các người mau thao ta mạnh vào thao chết ta đi ta không muốn sống”

Người trong lòng không hề giữ gìn mà khóc lóc khiến hai vị Lang để nghe xong quả thực hưng phấn đến sắp nổ tung, bọn họ ồ ồ thở hổn hển, liều mạng xâm nhập vào sâu bên trong tiểu huyết vừa nhỏ vừa ướt, đâm thật mạnh!

“A... ta yêu các người... rất yêu các người... Hoàng, Kỳ, ta muốn bắn”

Thân thể Lê Diệu Phong điên cuồng giật mạnh, khóc gào mà bắn ra đầy yêu thương

Vách tràng kịch liệt co rút khiến nhục bồng của Lăng Hoàng và Lăng Kỳ chôn sâu bên trong cũng không chịu được kích thích, gào lên mà bắn tinh

Ngay cả ánh trăng dường như cũng đỏ bừng mặt nguyệt ngục, tiếng rên rỉ khiến cho kẻ khác mặt đỏ tim đập tới nay trong tấm cung của Lang hậu vang lên thật lâu không ngớt...

Số phận tương phùng, vĩnh viễn yêu thương.

Từ nay về sau, bọn họ nắm tay đem sinh mệnh thiêu lên ngọn lửa nhiệt tình vĩnh hằng, mãi mãi được truyền tụng – “Lang hậu truyền kỳ”...

————— Hoàn —————

22. Chương 22: Phiên Ngoại – Tuần Trăng Mật

Lại nói hai vị Lang đế sau khi được biểu đệ Lê Thiên Kinh nói cho có thứ được gọi là “Tuần trăng mật”, liền nhất tâm muốn đem Phong yêu dấu đi xuống nhân gian hưởng tuần trăng mật.

“Phong, đi đi, chúng ta đi.”

“Không được, ta bận.”

“Mặc kệ, nhất định phải đi, nhất định phải đi.”

“Ô... Phong quá vô tình... coi công việc còn quan trọng hơn chúng ta... Ca ca, hai người chúng ta tự đi hưởng tuần trăng mật cho rồi...”

“Được rồi, cũng không còn cách nào nữa... một tuần trăng mật quanh quẽ a... Kỉ niệm cả đời chỉ có một lần ai ngờ lại thế lương đến thế này... Ai...”

“Ai bảo bà xã của chúng ta yêu công việc phát điên a... Ô...”

“Được rồi được rồi, đừng có diễn nữa.”

Lê Diệu Phong biết gần đây mình quá bận, lạnh nhạt bọn họ không ít, trong ngực cũng có chút áy náy.

“Chúng ta đi nghỉ tuần trăng mật vậy!”

“Yahoo! Nghỉ tuần trăng mật! Nghỉ tuần trăng mật! Bà xã, ta yêu người!”

Vất vả lắm mới tìm được chút thời gian rảnh rồi trở lại nhân gian, Lê Diệu Phong đầu tiên đương nhiên là đem cả nhà lớn bé già trẻ đi gặp ông nội.

“Ông nội, chúng con trở về thăm ông.”

Vừa nhìn ông nội, viền mắt của Lê Diệu Phong đỏ lên.

Có câu “Nuôi con mới biết công cha mẹ.” Đối với ông nội từ nhỏ đã tự tay nuôi mình lớn lên Lê Diệu Phong lại càng thấy cảm kích trong lòng.

“Đúng vậy, ông nội, xin lỗi đã lâu như vậy mới về thăm ngài, ngài khỏe chứ?”

Lăng Hoàng và Lăng Kỳ cũng ân cần nhiệt tình bắt chuyện.

“Ha ha, nhờ ân của Thần thượng, ông già này thân thể rất là cường tráng.”

“Cụ ơi cụ ơi!” Ba con lang con đáng yêu vui vẻ nhào tới bên cạnh người ông già.

“Ha ha... chất ngoan, để cụ ôm một cái nào.” Lê lão gia cười ha hả để ba chú lang con chạy tới chạy lui bên người mình.

“Ông nội, lần này chúng ta quay về là muốn hưởng tuần trăng mật, ba tiểu quỷ này nhờ ông nội vậy, hắc hắc!”

“Sao lại thế được?” Lê Diệu Phong không tán thành. Hắn tự biết mấy đứa con của mình vô cùng nghịch ngợm, ông nội lớn tuổi sao chịu được?

“Yên tâm yên tâm, các người cứ đi chơi đi, bảo bối của ta cứ giao cho ta!”

“Vậy cảm tạ ông nội.” Lãng Hoàng và Lãng Kỳ cười đến thập phần hài lòng.

Hắc hắc, ba cái bóng đèn này không có, bọn họ có thể thoải mái mà hưởng thụ “thế giới ba người” rồi.

“Được rồi, các con, lên giường đi, không được ngủ muộn.” Phong đem ba bảo bối trên người ông nội gỡ xuống.

“Phong, người mau đem bảo bối đi ngủ trước đi, ta muốn uống chén rượu với ông nội.”

“Được rồi, đừng để ông nội uống quá nhiều. Ta đem bảo bối đi trước.”

Đợi bà xã đi khuất, hai huynh đệ liền lộ ra bộ mặt thật.

“Hắc hắc! Ông nội, nói cho chúng ta biết mấy chuyện của Phong hồi nhỏ nha.”

“Đúng vậy, ông nội, ví dụ như Phong có nhược điểm gì không?”

“Đúng vậy, Phong có sợ chuyện gì không?”

“Sợ sao..” Ông vừa uống rượu vừa nghĩ.

“Diệu Phong từ nhỏ đã rất lạnh tĩnh, làm một vẻ ông cụ non, thoát nhìn rất dũng cảm, nhưng ta biết hắn có chút sợ một chuyện...”

Đem ba bảo bối an bài thỏa đáng, hai vị Lang đế dắt Lang hậu đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Hôm nay, bọn họ đi tới một nơi.

“Đến đây làm gì? Có phải trẻ con đâu.” Nhìn công viên bày ra các loại trò chơi thiết bị, Lê Diệu Phong nhàu mày.

“Ai nói chỗ này chỉ có trẻ con được đến chơi?” Lãng Hoàng có thâm ý liếc nhìn đệ đệ.

“Đúng vậy, Phong, đi, để chúng ta chơi nha.”

Lê Diệu Phong bị hai huynh đệ lôi kéo đến ngồi trong một cái chén café va chạm, ngựa gỗ xoay tròn.

Ba người đàn ông trưởng thành đi đâu cũng như trẻ con sinh ba dính thành một đoàn, khiến mọi người đi đều phải liếc nhìn.

“Hi, chơi vui không? Phong.” Lãng Hoàng và Lãng Kỳ một trái một phải lôi tay Phong.

“Cái này...” Thấy ánh mắt mong chờ của hai huynh đệ kia, tuy rằng mọi người đều dòm ngó khiến Lê Diệu Phong xấu hổ đến đỏ mặt, nhưng cậu lại nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ừm, vui.”

“Hi, ta biết Phong sẽ thích mà.”

“Mệt không?” Lê Diệu Phong dùng tay lau mồ hôi cho hai người.

“Không mệt không mệt, hí kịch bây giờ mới bắt đầu mà.”

“Đúng a, chúng ta còn muốn ngồi cái kia!” Lãng Kỳ đột nhiên chỉ về phía trước....

“Cái gì?” Lê Diệu Phong nhìn “đại quái vật” trước mặt mình, gần người lập tức kêu to:

“Ta không ngồi!”

“Ai nha, chỉ là bánh xe chọc trời thôi mà, rất là an toàn, hóng gió sao lại gào kinh khủng vậy?”

“Đúng a, hay là Phong sợ?”

“Ai nói ta sợ?” Lê Diệu Phong giả vờ trấn định vuốt vuốt tóc.

“Ta chỉ nghĩ là quá ầu trĩ mà thôi.”

“Bánh xe chọc trời là thứ người lớn con nít đều thích, không ầu trĩ tí nào a.”

“Dù sao đi nữa ta cũng không ngồi, thích các người tự mình lên mà ngồi.”

“Hay là thế này, nếu Phong nói bánh xe chọc trời quá ầu trĩ, chúng ta đi ngồi cái vân tiêu phi xa đang cực kì được hoan nghênh kia đi.”

“Tốt, tốt, cái này càng kích thích!”

“Không muốn! Ta chết cũng không muốn!” Lê Diệu Phong đột nhiên kích động đến sắc mặt trắng bệch.

“Ai nha! Lang hậu danh vang tam giới của chúng ta không phải mắc chứng sợ độ cao đấy chứ?”

“Nói vậy!” Sĩ diện gần chết như Lê Diệu Phong sao có thể thừa nhận được.

“Chúng ta có nói vậy hay không, thử chẳng phải biết liền sao? Hắc hắc...”

Hai huynh đệ sống chết bắt Lang hậu yêu quý ngồi lên bánh xe chọc trời.

“Không muốn... không muốn...” Bánh xe chọc trời càng lên cao, sắc mặt Lê Diệu Phong càng trắng bệch, nắm tay hai người kia càng chặt hơn.

“Đừng sợ, bảo bối...” Lãng Hoàng và Lãng Kỳ ôm lấy Lang hậu âu yếm của mình.

“Ông nội nói cho chúng ta biết từ khi ba mẹ người qua đời trong tai nạn máy bay, người bắt đầu sợ độ cao, đúng không?!”

“Đừng nói nữa... ta không muốn nghe...” Lê Diệu Phong rất ghét phải nhắc đến hồi ức đau thương này.

“Đừng sợ, có chúng ta đây, chúng ta sẽ giúp Phong trị bệnh mà...” Hai huynh đệ yêu thương ôm lấy hân.

Cùng với những lời yêu thương ngọt ngào, những nụ hôn dịu dàng liên tiếp rơi trên gương mặt Lê Diệu Phong...

“Hạnh ân... đừng mà... các người muốn làm gì?”

Trên cao, thân trên bị ép dựa vào cánh cửa sổ thủy tinh, Lê Diệu Phong nhắm chặt hai mắt, không dám liếc xuống dưới.

“Trị liệu a, chúng ta sẽ giúp Phong chữa trị chứng sợ độ cao.”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ giúp Phong không còn sợ hãi đau thương nữa.”

Lê Diệu Phong nghe vậy cảm động suýt rớt nước mắt, nhưng tiếp theo hân đột nhiên phát giác cái mông lạnh lạnh

“Hỗn đản! Trị liệu cái gì mà cỡi quần của ta? Hai cái tên sắc lang này!”

“Ác, bởi vì chúng ta phát hiện ra rằng phương pháp trị liệu nhanh nhất là bắt đầu từ bộ phận yếu ớt nhất, hắc hắc!”

Hai sắc lang cười đến hạ lưu không chi sánh được, kéo cái mông của bà xã, vươn hai ngón tay dè bông cúc nơi huyết khẩu

“A... đừng mà...”

Muốn dùng lực giãy giụa, nhưng vừa mở mắt ra lại thấy mình đang ở độ cao đáng sợ, Lê Diệu Phong sợ đến nắm chặt tay, không dám quay đầu lại.

“Hắc hắc, thành thật ngoan ngoãn tiếp thu sự trị liệu của chúng ta đi, bảo bối...” Lãng Kỳ cười vỗ vỗ cái mông căng tròn chắc mẩy của Phong.

“Được, trước tiên là châm cứu.” Lăng Hoàng cười hắc hắc đem đại nhục bổng cắm mạnh vào

“Y a a a...”

“Thích không?” Lăng Hoàng đẩy mạnh eo, xuyên qua thân thể vì sợ hãi mà run rẩy.

“A a... ta không biết ... A a... sâu quá... A a... tha ta đi a...”

“Hi, ca, châm cứu thật lợi hại, xem ra Phong đã khá hơn phân nửa rồi.”

Lăng Kỳ thấy Phong nguyên bản sợ đến không dám mở mắt đã mất hồn nhìn bầu trời khóc gào, trong lòng không khỏi vui mừng.

“Ta cũng đưa lên chút thuốc nha, nào, Phong, ngậm vào, cho người uống xong “đại bổ dược” này no luôn.”

“Hanh ân...” Lê Diệu Phong trong miệng bị nhét vào đại nhục bổng vừa cứng vừa nóng, không khỏi phát ra tiếng rên rỉ khổ đau...

“Nào, Phong, vừa xoay cái hông vừa nhìn ra ngoài. Đây là trị liệu tốt nhất đó, bảo đảm người sẽ thích đến quên sạch chứng sợ độ cao luôn!” Lăng Hoàng cầm thắt lưng Phong, cố sức đâm vào chỗ sâu nhất...

“Ngô ngô”

Đại nhục bổng vô cùng lớn tại niêm mạc diên cuồng xuyên qua, Lê Diệu Phong bị thao đến thân thể từng đợt co quắp, khóc đem nhục bổng còn lại trong miệng nuốt càng sâu...

“Ác ác... Thích quá! Phong có phải khát lắm rồi không, sao lại hút mạnh như thế chứ? Được, cho người nếm thử trước một chút “thuốc đại bổ” thiên nhiên, bảo đảm bao nhiêu bệnh đều hết! Nào, bảo bối, tiếp nào! A a...”

“Hanh ân...”

Tinh dịch nóng hổi phun mạnh vào yết hầu, khiến Lê Diệu Phong không kịp nuốt vào mà sặc chảy nước mắt.

Âu yếm bảo bối rơi lệ đầy mặt, đáng vẻ đáng thương khiến hai sắc lang càng nổi lên hứng thú bạo ngược.

“Ca, Phong uống đại bổ dược của ta, bệnh đã lui quá nửa, hiện tại cần phải xử ra tuyệt chiêu cuối cùng rồi!”

“Hắc hắc, được.”

Lăng Hoàng đem bảo bối Phong ngồi trên người mình, đưa hai chân hấn mở thật lớn, xen thêm vào một ngón tay, đem tiểu cục huyết đang ngậm đại nhục bổng của mình mở rộng thêm chút ít, lộ ra một khe hở nho nhỏ.

“Kỳ, vào đi!”

“Hắc hắc, chờ lâu rồi, ta đây không khách khí đâu.”

Lăng Kỳ cầm đại nhục bổng đã đứng thẳng lần thứ hai cắm mạnh vào

“Ô... a a a”

Tràng tử trong nháy mắt bị hai hung khí dã man mở rộng, Lê Diệu Phong đau đến lớn tiếng khóc thét

“Thuốc đắng già tật a, bảo bối, càng đau càng hữu hiệu mà, hắc hắc ...”

Hai huynh đệ diên cuồng mà đóng đưa eo, đem người trong lòng làm đến chết đi sống lại.

Chiếc xe cáp trên không trung kịch liệt dao động, khiến mỹ nhân sợ độ cao Lê Diệu Phong hoa dung thất sắc!

“Ô... thật đáng sợ thật đáng sợ! Cái xe lắc lắc... đừng cử động mà đừng cử động mà A a tha ta đi ”

Càng sợ thân thể càng mất kiểm soát. Lê Diệu Phong hầu như cảm giác được hai đầu đỉnh to lớn đang hung hăng đánh vào niêm mạc mất kiểm soát của mình

“Í, trên kia có chuyện gì xảy ra vậy? Sao lắc quá thế?”

“Đúng a, hình như sắp rơi xuống rồi.”

Tất cả các du khách đều ngẩng đầu nhìn, vội vã chỉ trỏ.

Lúc này nhân viên cũng đã phát hiện ra chuyện không bình thường, vội vã thông báo phòng cháy chữa cháy tới cứu.

“A... đừng mà... buông tha ta đi... Thật đáng sợ...” Lê Diệu Phong siết chặt nắm tay, sợ đến liên tục run run.

“Miệng phía trên không ngừng nói đừng, sao cái miệng phía dưới lại cắn chặt cơn thịt của ta và ca ca thế?”

“Đúng a, Phong không thành thật.”

“Ồ... không có... ta không có...”

Ngay lúc Lê Diệu Phong vội vã phủ định, tiếng còi xe cứu hỏa inh tai đột nhiên từ phía dưới truyền lên.

“Trời ạ, xe cấp lác mạnh quá!”

Phía dưới một trận kêu to kinh hoàng khiến Lê Diệu Phong giật mình bừng tỉnh.

“A mau rút ra! Có người tới!”

“Có người tới thì càng kích thích a, hắc hắc...” Hai huynh đệ xấu xa càng tăng tốc độ trườn sấp.

“A a a... sâu quá a”

Lê Diệu Phong bị thao kích thích mạnh đạt cao trào trong ngưỡng ngừng tột đỉnh

“Hắc hắc, Phong thích đến ngắt đi rồi, xem ra chứng sợ độ cao đã trị xong.”

“Trị không hết lần sao lại đi vài lần xe chọc trời là được, ta phát hiện ngồi xe chọc trời còn kích thích hơn, ha ha!”

“Đi thôi, trị liệu kết thúc, chúng ta đưa Phong về!”

Đến lúc nhân viên đội cứu hỏa leo lên được cáp treo, kinh hoàng phát hiện ra trong xe hoàn toàn không có một bóng người!”

“Mẹ ơi! Bên trong không có ai! Có ma a...”

Tiếng nhân viên đội cứu hỏa hét chói tai, làm các du khách sợ đến chạy hoảng loạn.

Từ đó về sau “sự kiện kinh khủng thần quái trên bánh xe chọc trời” được lan truyền trên toàn mạng internet...

23. Chương 23: Phiên Ngoại

Trên một ngọn núi mây mù bao phủ ít người lui tới, có một cái đầm đầy nước suối được rừng trúc vây quanh, hơi nước mỏng lung mờ ảo...

“Oa... suối nước nóng đẹp quá...” Sát Sát Nỗ Nhi kéo tay của đại ca, phát ra tiếng cảm thán từ đáy lòng.

“Nỗ Nỗ thích không? Chúng ta đi vào tắm chứ?”

“Được được.”

Thấy bảo bối của mình vẽ mặt tràn ngập chờ mong, Lê Thiên Kinh yêu thương mà đặt tay tiểu lang lên môi, nhẹ nhàng hôn:

“Nỗ Nỗ, đại ca không muốn lừa ngươi. Thực ra suối nước nóng này là dòng suối “Hứa Ái tuyên” trong truyền thuyết, nghe nói chỉ cần đưa người mình yêu đến nước suối này hoan ái là có thể thực hiện được nguyện vọng.”

“Cái... cái gì?” Sát Sát Nỗ Nhi nghe vậy đỏ bừng cả mặt.

“Đại ca thực sự không quan tâm chúng ta có con được hay không, ta không muốn người còn nhỏ thế này đã phải chịu cái loại áp lực đó.” Lê Thiên Kinh yêu thương ôm chặt tiểu lang của hắn.

“Chúng ta không cần quan tâm bà bà nói gì đâu, nếu người không muốn sinh, chúng ta cứ bỏ chạy là được!”

“Bỏ trốn? Oa, nghe thật kích thích!” Sát Sát Nỗ Nhi nghe xong là nóng lòng muốn thử.

“Nhưng đại ca à, ta rất sẵn lòng sinh a.”

“Cái gì?” Lê Thiên Kinh nghe vậy nhất thời há hốc mồm.

“Nhưng đại ca gần đây thấy người rầu rĩ không vui, còn nghĩ là người vì chuyện sinh con mà phiền não a.”

“Ta rất phiền não a, phiền não sinh con được hay con cái đây.” Sát Sát Nỗ Nhi ra một vẻ trầm tư “vì dân vì nước”.

Mặt mày Lê Thiên Kinh nhất thời xám xịt.

“Bất quá ta đã nghĩ thông rồi, hi.”

“Úc? Nói ta nghe chút coi.”

“Ta không muốn giống như Lang hậu một lần sinh ba, một chết đi. Đại ca, lần này chúng ta lần đầu sinh một con cái ha, sau đó sinh thêm một con được, người nói có được không?”

Lê Thiên Kinh dù sao cũng cả đời làm con người, nghe được nói tới sinh con sinh cái mà toàn dùng “con” để tính, không khỏi có điểm buồn cười.

“Đại ca, biểu tình của người kì quái quá, có phải không thích kế hoạch của Nỗ Nỗ?”

“Không không, tốt. Kế hoạch của Nỗ Nỗ thật sự là quá tốt!”

“Hi, đại ca, người đồng ý rồi, bây giờ chúng ta nên... nên...” Sát Sát Nỗ Nhi đột nhiên đỏ mặt không nói được.

“Nên cái gì a?” Lê Thiên Kinh xấu xa cười, trên miệng của tiểu lang nhẹ nhàng nhéo một cái.

“Có phải muốn đại ca cắn vào không? Tiểu sắc lang.”

“Hanh ân... đại ca hư... ta không có...” Sát Sát Nỗ Nhi phát ra một tiếng rên không kiềm chế được, ngồi bên trên nam nhân cọ cọ.

“Nghe nói tại “Hứa Ái tuyên” mà ***, nếu không thành thật nói ra cảm giác của thân thể thì nguyện vọng sẽ không thành sự thật đâu.”

“Thật sao?”

Âm thầm lè lưỡi, Lê Thiên Kinh đương nhiên là bịa chuyện.

“Đương nhiên là thật rồi, đại ca lừa người hời nào chưa?”

Hình như là thường thường...

Bất quá tiểu lang luôn luôn phục tùng người yêu đời nào không tin hắn.

“Không có, đại ca chưa từng lừa Nỗ Nỗ.”

“Đúng mà đúng mà, cho nên Nỗ Nỗ từ giờ trở đi phải thành thực nói ra cảm giác của thân thể, không được giấu tí nào nha.”

Nam nhân cười hắc hắc, trong đầu chuyển chuyển mấy cái suy nghĩ cực kỳ hạ lưu.

Khỏa thân ngâm mình trong dòng suối ấm, Lê Thiên Kinh đem tiểu lang ôm đặt trên người, hai thân thể dán sát vào nhau.

“Nỗ Nỗ, bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Thật thoải mái... thân thể của đại ca thực rắn chắc... nhất là...”

“Là cái gì?”

“Đại nhục bồng của đại ca cực thô cực cứng a...”

“Rồi sao nữa?”

“Ta rất muốn... rất muốn...”

“Muốn cái gì? Nhớ kỹ nha, Nỗ Nỗ, không nói thực thì nguyện vọng không thành sự thật đâu.”

“Hanh ân... biết rồi... Nỗ Nỗ sẽ nói thật mà... ta muốn liếm... đại ca, van cầu người cho Nỗ Nỗ liếm đại nhục bồng mỹ vị của đại ca nha!”

Thấy tiểu lang thanh thuần mà nói ra những lời *** đáng như vậy, Lê Thiên Kinh thiếu chút nữa phun máu mũi!

“Nga, người là một con sói con *** đáng, vậy người còn chờ cái gì?”

Vội vã đưa cự bồng của nam nhân và miệng, tiểu lang cơ khát liếm phát ra âm thanh sặc sặc.

Nước suối ấm, sóng xuân trập trùng, xuân sắc vô biên...

Lê Thiên Kinh cùng Sát Sát Nỗ Nhi làm đến hoàn toàn quên mình, không hề hay biết hình ảnh si mê của mình bị người ta nhìn thấy hết sạch.

Thì ra hai vị Lang để sử dụng pháp lực vẽ nên một kết giới, đem mình cùng Lang hậu dấu yêu ẩn thân bên kia dòng suối.

“Hi, nghe chưa, Phong, bây giờ người đã tin chúng ta chưa?” Lãng Hoàng cười hắc hắc.

“Đúng a, Phong, chính là biểu đệ của người nói đó nha, chỉ cần cùng với người mình yêu đến *** ở tuổi này, có thể thực hiện được nguyện vọng đó.”

“Hai tên biến thái các người! Không phải nói muốn dẫn ta đi giúp đỡ hai người Thiên Kinh, sao lại thành rình rập thế này?” Lê Diệu Phong tức giận đập mạnh hai cái.

“Chúng ta đúng là muốn giúp đỡ bọn họ a.” Lãng Hoàng thần bí cười cười.

“Chỉ cần chúng ta ước nguyện biểu đệ Thiên Kinh bọn họ có thể sớm sinh quý tử, sau đó ba chúng ta tại suối nước nóng này hoan ái thích thì thôi, không phải có thể giúp đỡ nguyện vọng sinh tử của họ sao, người xem ta và Kỳ có thông minh không!”

“Thông minh cái đầu người!” Lê Diệu Phong thưởng cho họ hai cái đập nữa!

“Ô... lại nữa, Phong, giúp người là hạnh phúc hân hoan mà, huống chi đây là biểu đệ của người a, lẽ nào người không muốn hân hạnh phúc vui sướng?”

Hai huynh đệ bất chấp đem bà xã tha xuống nước.

“Hi, Phong, đã bước vào “Hứa Ái tuyên” rồi, từ giờ trở đi chỉ cần nói dối thì nguyện vọng sẽ tan biến a.”

“Đúng, Phong nếu như không thành thật sẽ làm Nỗ Nhi hai người thất bại trong gang tấc đó!”

Lê Diệu Phong bị hai người ôm trái ấp phải, đông sờ tây hôn, gấp đến độ luống cuống tay chân giãy giụa:

“Cáp a... chết tiết... buông... Ta không muốn bị bọn Thiên Kinh thấy a...”

“Yên tâm, bảo bối, chúng ta đã giăng kết giới, bọn họ không nhìn thấy chúng ta đâu...”

“Nhưng mà... A a a ” Mặc dù sống chết giãy giụa, nhưng Lê Diệu Phong một người không phải là đối thủ của hai tên sắc lang, rất nhanh đã bị lột sạch trơn!

Từ trước đến nay Lang hậu uy nghiêm đoan chính bị Lãng Hoàng vừa liếm vừa hút lên nhũ châu, nhũ châu đã từng chảy ra sữa tươi lập tức sưng lên rồi ửng lên màu hồng tươi tựa anh đào mê người, nhìn *** loạn khó nhận.

Lãng Hoàng thấy cương lên không chịu nổi, đem ngay côn thối thô to nhắm vào nhũ châu mà đâm

“A a a đừng mà muốn vỡ ” Lang hậu bị nam nhân thô bạo làm “nhũ giao” phát ra tiếng rên rỉ thê lương
Lãng Kỳ đứng đằng sau cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế. Vươn hai ngón tay, cắm vào giang huyết tham lam đã chịu qua vô số lần yêu thương của bọn họ, tà ác ma sát

“Ai nha a a nóng quá nóng quá ”

Bích tràng mềm mại bị nước suối nóng tràn vào, Lang hậu bị nam nhân tàn nhẫn “chỉ gian” khóc quằn quại thân thể

Hai vị Lang đế bị phạt ngủ sàn nhà đã nhịn vài ngày, dục hỏa càng không thể vãn hồi.

Hai nam nhân bản chất là lang từ trong cốt tủy đã có máu *** ngược, thấy người mình yêu điên cuồng khóc lóc thảm thương, dục vọng muốn cắm vào hân cang mạnh!

Từ phía sau đem hai chân mỹ lệ thon dài mở thật lớn, Lãng Kỳ đầu tiên xen mạnh vào

“Y a a a ” Cong tấm lưng duyên dáng trắng nõn, Lê Diệu Phong ngửa đầu phát ra tiếng hét cao vút

“Hô hô... thích thật... bên trong có nước suối và *** thủy của Phong, nóng đến sảng chết người đi được...”
Lãng Kỳ ra sức đẩy mạnh nhục bồng, phát ra tiếng thở dốc.

“Lang hậu *** đang, phía trước chưa chạm chút nào, bị người ta làm đến cứng thế này, cái mông bị thao thích vậy sao?” Cầm tinh khí cương lên của Phong, Lãng Hoàng nói mấy câu rất là khó nghe.

“A a... cảm miệng...” Lê Diệu Phong bị trêu sáo đến vừa xấu hổ vừa giận dữ trả lời.

“Đừng quên, vì biểu đệ cùng Nỗ Nhi, Phong không thể nói dối đâu, mau trả lời ca ca!” Lãng Kỳ hung hăng đâm mạnh một cái

“A a a ” Đỉnh nhục quan của nam nhân đụng vào điểm sâu trong *** loạn, Lê Diệu Phong thân thể co giật mạnh!

“Thích hay không thích? Nói!” Lãng Hoàng cũng gia nhập hàng ngũ bức cung, không lưu tình chút nào cắm một ngón tay vào nhục huyết hồng hồng mềm mại, cố sức mở rộng, bất chấp sự khóc kêu của Phong, xen vào một cây nhục bồng nữa

“A a a “ Nhục tràng nho nhỏ bị xen vào hai đại nhục bồng vừa thô vừa to, bất kể Lê Diệu Phong bị đau đến chút nữa ngắt đi, nhưng đã sớm quen bị hai người chà đạp lập tức cảm thấy sung sướng như địa ngục bị kìm sâu, điên cuồng mà cất tiếng hét:

“Thích chết ta mất ông xã thích quá thích quá ”

“Tiểu *** phụ, người thích một cây nhục bồng thao, hay là hai?”

“Ta... ta không biết...”

“Không được nói dối! Mau thành thật trả lời!” Hai vị Lang đế hợp tác khăng khít nắm chặt eo bà xã, cố sức đâm mạnh

“A a a cắm vào dạ dày rồi Ô... ta nói ta thích hai cây ta yêu hai cây của ông xã song song thao chết ta ”

Hai cây nhục bồng như nhau, vừa to vừa thô tại Bích tràng *** loạn cuồng bạo thao kiềm, Lang hậu vốn nghiêm trang đứng đắn, lãnh tĩnh đạm định đã hóa thân thành mẫu thú dưới thân của Lang đế, hiện ra các tư thế *** loạn đủ loại

Tinh khí phía trước không ngừng mà bắn tinh, Lê Diệu Phong bị thao đến điên cuồng không ngừng kêu nam nhân càng mạnh nữa!

“Ta còn muốn ta còn muốn ông xã sâu chút nữa cố sức thao ta cầu các người thao chết lãng huyết của ta đi ”

Lang hậu bình thường cao quý một khi đã lên cơn buông thả, liền kinh khủng hơn cả kỹ nữ *** đang nhất.

Bị sự tương phản quá mức của người trong lòng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hai vị Lang đế mừng rỡ thỏa mãn yêu cầu của bà xã, đem hân hung hăng thao liên mấy lần!

Về phần nguyện vọng của bọn họ tại “Hứa Ái tuyền” rốt cuộc có thành sự thật hay không?
Đại khái hình như cũng chẳng ai quan tâm....

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-ai-tu-hoa-lang-hau-truyen-ky>